PROMISIUNI

Laura Taylor

Loveswept

Promises
by Laura Taylor

© Copyright 1992 by **Laura Taylor**

Toate drepturile asupra acestui titlu
Aparţin editurii **MIRON**.

© Copyright grafică Editura MIRON.

LOVESWEPT and the wave design are
Registered trademarks of Bantam Books, a
Division of Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.

Registered în U.S. Patent and Trademark
Office and elsewhere.

AII rights reserved
Romanian language published in
Cooperation with
Permissions Rights Int. Ltd.

© Copyright 1994 by Editura MIRON

ISBN 973-95056-8-6

Laura Taylor

Promisiuni

Traducere de Irina Pişota

Editura
MIRON

Bucureşti -1994

Unu

Asigurându-se că figura nu-i trădează sentimentele confuze, Joshua Wyatt intră în holul casei construite în stil victorian care adăpostea *Grădiniţa Primrose.*

Maryville, Alabama, era ultimul loc în care voia să fie, dar ştia că nu mai putea amâna la infinit întâlnirea cu executorul testamentar al răposatului Charles Stanton.

Dezbrăcându-şi impermeabilul, Josh o studie pe femeia cu picioare lungi şi păr roşcat, întinsă pe burtă pe podeaua din camera de joacă. O privi cum, întinzându-se, ciupi nasul unuia din cei aproximativ doisprezece preşcolari adunaţi pe duşumea, în jurul ei. Îşi lăsase semnul ei, o pată de vopsea portocaliu-fluorescent.

Primitorul chicoti încântat şi-i reîntoarse favoarea. Numeroşi alți copii intrară în încăierare. Nivelul decibelilor produşi de gălăgia din cameră crescu imediat, acoperind furtuna dezlănţuită afară în acea după-amiază târzie.

În timp ce femeia de pe podea încerca să scape din asaltul zgomotos, în străfundul lui Josh, în ciuda controlului sever pe care el îl exercita instinctiv asupra lui şi asupra propriei lumi, încolţi dorinţa. Ea se sucea şi se răsucea în timp ce copiii o învăluiau şi-i împroşcau voioşi, peste tot pe unde ajungeau, trupul chircit.

Tricoul foarte larg pe care îl purta i se adunase

în jurul abdomenului, dezvelindu-i o talie mică şi şolduri bine conturate. Râsetele ei răsunau neintimidate, în timp ce, ascunzându-şi faţa în palme, se răsuci pe spate implorând dramatic păsuire.

Josh îşi strânse ochii albaştri. Complexitatea fizionomiei de clepsidră – abia ascunsă de tricoul femeii şi de pantalonii strimţi care îi înveleau picioarele lungi – îl distrăgea.

Supărat pe sine pentru că se lăsase impresionat de ea, dar şi mai supărat pe ea pentru că-l răscolise, el murmură un jurământ. Josh îşi readuse gândurile înapoi la scopul călătoriei şi-şi reaminti că nu avea nevoie de nicio distragere, nici măcar de una aşa de senzuală precum făptura de pe podea.

Rând pe rând, copiii gălăgioşi îl observară şi, urmărindu-l cu ochii măriţi de curiozitate, făcură toţi linişte.

Sesizând rapida schimbare din comportamentul lor şi brusca tăcere din încăpere, Megan Montgomery îşi înălţă capul şi privi spre vizitator. Un amestec de surpriză, groază şi apoi recunoaştere mări ochii ei căprui.

Înroşindu-se, ea se ridică în picioare, trăgându-şi tricoul pe lângă corp, pe măsură ce înainta.

— Scuzaţi vopseaua şi bun venit la *Primrose.*

Sedus încă o dată de tonul cald din vocea ei,

Josh o întrerupse.

— O caut pe Megan Montgomery.

Glasul lui grav şi rece trimise fiori în tot trupul ei. Megan se cutremură, dar nu era genul de femeie care să se dea la o parte din calea adversarilor.

— Eu sunt Megan, iar dumneata eşti Joshua Wyatt. Te aşteptam.

El o privi distant, meditativ. Deşi se întrebă cum de reuşise să-l identifice cu atâta uşurinţă, el era uimit că executorul testamentar al lui Charles Stanton era o femeie deşteaptă cu un chip şi-un trup care provocau dorinţe sexuale.

— *Dumneata* eşti Megan Montgomery?

Ea încuviinţă din cap, amuzarea strălucindu-i în ochi.

— Te aşteptai să fie cineva mai în vârstă, nu-i aşa?

Precaut ca întotdeauna, Josh recunoscu.

— Poate.

Ea zâmbi.

— Nu eşti singurul. Mai toţi păţesc la fel, în special aici în Maryville. Ea privi în jos ia copilul care părea să-i atace coapsa dreaptă. Scuză-mă o clipă. Punându-şi tandru mâna pe umărul băieţelului, ea se aplecă spre el:

— Ce s-a întâmplat, Teddy?

— El a venit să ne fure?

Megan se încruntă şi se lăsă pe vine, buclele ei roşcate căzându-i în cascadă pe umeri în timp ce, cuprinzând mâinile copilului în palmele ei, îi acordă acestuia atenţia maximă.

— Sigur că nu, Teddy. N-am să las pe nimeni să te fure, aşa că nu ai niciun motiv să te nelinişteşti. Îl îmbrăţişă şi-l sărută pe sprinceana încruntată. Astăzi te deleg pe tine responsabil. Vrei să-i conduci pe ceilalţi la bucătărie pentru o gustare? Şi spune-i domnişoarei Caroline că eu am puţină treabă.

Teddy, cu atenţia captată de bărbatul mult mai

înalt decât Megan, a cărui prezenţă intimida, spuse „Da, doamnă”, înainte de a se retrage şovăitor.

Zâmbind, Megan se ridică în picioare.

— Îmi pare rău. De curând mama lui Teddy şi-a petrecut o groază de timp avertizându-l în privinţa străinilor. Din nefericire, el acum crede că toată lumea vrea să-l răpească.

Josh îşi reaminti izolarea din propria-i copilărie, asigurându-se însă că expresia feţei îi rămăsese impasibilă.

— Lumea este plină de răufăcători.

— Poate fi, admise ea cu calm, dar paranoia nu este răspunsul. Sunt sigură că este un medium fericit.

— Trebuie să discutăm.

Ea râse, neintimidată de stilul lui direct.

— Sunt întru totul de acord. Nu pot să-ţi spun ce bucuroasă sunt că în sfârşit te-am întâlnit, Josh. Privindu-se, Megan făcu o grimasă: Dacă îmi acorzi câteva clipe, am să mă duc să mă curăţ. Personalul va avea grijă de copii până când părinţii vor veni să-i ia acasă.

Făcuse un pas pe lângă el când se simţi cuprinsă de încheietura mâinii.

— Nu te deranja. Spune-mi numai de ce Stanton te-a ales tocmai pe tine să te ocupi de averea lui.

Speriată de atingerea şi de comportamentul lui, Megan simţi cum sângele i se urcă la cap. Îşi ridică privirea spre el, fixând trăsăturile aspre, dăltuite, de pe chipul lui colţuros. Deşi de-a lungul anilor văzuse numeroase fotografii de-ale lui Josh, îşi dădu seama că forţa bărbăţiei lui nu putea fi pe deplin estimată şi apreciată fără un contact

personal.

Ştia acum că fotografiile nu reuşiseră să surprindă privirea primejdioasă a ochilor săi şi insensibilitatea personalităţii lui. Megan simţi o tresărire senzuală în partea de jos a abdomenului, la neaşteptata conştientizare că el, fără niciun fel de dubii, ar fi un amant extrem de posesiv.

Respiră tremurând, speriată de calea neaşteptată pe care o apucaseră gândurile ei. Reorientându-şi atenţia spre bărbatul care o studia cu un evident interes sexual, ea îşi dădu seama că nu o deranja privirea lui lipsită de delicateţe. Chiar nu o deranja deloc. Trezise ceva în adâncurile ei, ceva ce nu mai simţise până atunci.

Megan cunoştea deja că Josh Wyatt nu era străin de părţile mai puţin rafinate ale vieţii. Conform rapoartelor investigaţiilor pe care Charles Stanton i le arătase, nepotul nelegitim al răposatului patriarh din Maryville, Alabama, crescuse furios, înrăit şi rebel. În ciuda trăsăturilor sale, el reuşise să se afirme în turism şi poate, reflecta ea, tocmai din această cauză, avea şi reputaţia unui om de afaceri agresiv şi foarte dur.

Nu era nici frumos, nici cizelat, în ciuda bunăstării reflectate de costumul negru, modern, de cămaşa de mătase gri-pal, de *Rolex*-ul argintiu care îi încătuşa încheietura mâinii şi de pantofii mocasini din piele, lucraţi manual, pe care ea îi observase din locul ei de pe duşumea.

Josh Wyatt nu era ca toţi ceilalţi bărbaţi pe care îi cunoscuse, constată ea. Părea intimidant, puternic şi periculos şi, dintr-odată, îşi dădu

seama că într-adevăr aşa era, poate chiar mai mult.

Părul lui negru, pe care îl purta mai lung decât era modern, tenul închis şi trăsăturile faciale puternice confirmau disponibilitatea viaţa riscantă şi dispreţul evident pentru slăbiciunile altora. Ochii lui albaştri reflectau sfidarea şi o deşertăciune care evidenţia pierderea timpurie a inocenţei.

Singurul ei regret de moment era că ochii lui înfricoşători erau lipsiţi de cea mai mică umbră de căldură. În schimb, îi aminteau de tundra arctică. Megan înţelese că răbdarea lui era limitată, iar părerile definitive.

— Trebuie să mă schimb. Zâmbi şi, încercând să se elibereze din strânsoarea lui, îngheţă pe loc, când mâna lui i se ridică pe faţă.

Palma lui îi cuprinse capul, iar degetul mare luneca în sus şi-n jos pe obrazul ei.

— Vopsea, conchise el scurt, în timp ce căldura invada faţa ei îmbujorată.

Surâsul de pe chipul lui Megan dispăru. Confuzia îi întunecă ochii căprui deveniţi maronii.

— Mulţumesc, şopti ea, inima tresărindu-i puternic la atingerea lui tandră, neaşteptată.

— Nu ai pentru ce.

Conştientă de prezenţa micuţilor care îi priveau din uşa bucătăriei, ea se calmă prin puterea absolută a voinţei.

— Eu locuiesc la etaj. Dacă vrei, până mă schimb, poţi să aştepţi în bibliotecă.

Josh îşi coborî mâna, expresia feţei lui devenind precaută. Răscolită de atingerea lui, Megan îşi adună simţurile răvăşite şi se îndepărtă.

— Şi totuşi vreau să ştiu de ce eşti executorul testamentar al averii lui Stanton.

Amintindu-şi cu drag de fostul ei vecin, ea se opri la baza scărilor din lemn de stejar.

— Mă tem că Charles a insistat. Cred că asta nu este o problemă, nu-i aşa?

— Numai dacă *vrei* să devină, răspunse el pe un ton răspicat în timp ce urmărea cu privirea zborul ei pe trepte, spre etajul al doilea al imensului conac.

— N-am să-ţi fac nici cel mai mic necaz, promise ea voioasă, oprindu-se pe palier. Sunt prea bucuroasă că ai reuşit în cele din urmă să ajungi aici. Biblioteca este a doua uşă pe dreapta. Fă-te comod. Dacă vrei să bei ceva, găseşti nişte sticle în bar. Eu vin îndată.

Josh nu se clinti. Implacabil şi hotărât, el insistă aşteptând un răspuns.

— De ce?

Megan se opri în faţa uşii de la dormitorul ei, tensiunea emanată de Josh Wyatt începând să o învăluie şi pe ea. El îi amintea de un zurbagiu pus mereu pe ceartă. Agresivitatea lui eroda bucuria pe care i-o produsese venirea lui.

— De ce, ce? întrebă ea foarte încet şi foarte încăpăţânată.

— De ce eşti executorul testamentar al unui bătrân care era de trei ori mai în vârstă decât tine?

Insistenţa lui în privinţa subiectului, fără a mai menţiona nervozitatea pe care nu o ascundea, o călca pe nervi. Enervată la fel de tare, Megan ripostă.

— Aşa fac prietenii între ei, Josh, dar probabil că

tu nu ai genul de prieteni cărora să le poţi încredinţa astfel de misiuni.

Satisfăcută că-i dăduse un răspuns care să-l facă să mediteze, surprinderea care se aşternuse pe faţa lui trădând acest lucru, ea îi întoarse spatele şi intră în dormitor. După ce închise uşa, îşi aruncă în grabă hainele, îşi şterse vopseaua de pe faţă şi de pe braţe, îmbrăcă un capot de mătase, lung până la pământ, şi-şi trecu peria prin părul ondulat.

Nu se lăsa intimidată de ostilitatea făţişă a lui Josh sau de firea lui suspicioasă. Cunoscându-l, ea nu simţi nevoia să-l contrazică. Şi nici nu acordă mai mult de câteva secunde răspunsului ei şocant sau abilităţii lui de a provoca temperamentul ei irlandez.

În schimb, ea se concentră asupra modului în care avea să-şi ţină promisiunea pe care o făcuse la moartea lui Charles Stanton. Indiferent că va înfrunta iadul sau potopul, jurase Megan în gând, ea îl va ajuta pe Josh să-şi descopere moştenirea. Ştia că nu putea să-i schimbe trecutul, dar îi putea arăta că acum avea o casă pe care putea să o numească a *lui.*

Deşi o auzi pe Megan intrând în bibliotecă, Josh nu se mişcă din faţa *glasswand*-ului care se deschidea în balcon.

— Cei mai mulţi copii sunt luaţi acasă de părinţi în jurul orei şase, îi spuse ea în timp ce gălăgia micuţilor zgomotoşi urca de la parter. În curând va fi linişte.

O privi, reţinând calmul cu care ocupă scaunul din apropiere.

— Ploaia a stat, remarcă el, într-un fel

decepţionat..

— Ce bine. Terenul de joacă fiind pe punctul de a se transforma într-un lac, trebuia să găsim noi căi de a-i preocupa pe copii. Ea surâse. E nevoie de puţină imaginaţie.

— Nu m-am gândit. În cele din urmă Josh se întoarse cu faţa spre ea. Presupui că vom fi prieteni?

— Sper că nu suntem inamici şi cred că totul depinde de cât de încăpăţânat intenţionezi să fii.

El nu se aşteptase ca o floare a feminităţii din Sud să aibă o limbă atât de ascuţită sau un temperament atât de volubil. În mintea lui apăru neaşteptat imaginea lui Megan goală, expusă şi maleabil întinsă sub trupul lui. Prins cu garda deschisă, el îşi încleşta pumnii şi remarcă:

— În pat probabil că eşti ca o dinamită satinată.

Şi eu pot să practic jocul ăsta, Joshua Wyatt.

— Şi tu probabil că eşti dinamită pură, dar asta nu are nimic de a face cu subiectul de faţă.

— De ce te agiţi atât pentru dorinţa unui bătrân?

— Ţi-am spus, era prietenul meu.

Josh îi aruncă o privire sceptică.

— Tu cu ce te alegi, Megan?

— Cu multă mâhnire, zise ea sec, gândindu-se la toată corespondenţa şi cererile de contract făcute de avocatul desemnat cu administrarea averii, pe care Josh le ignorase de la moartea lui Stanton survenită la începutul anului trecut. Se tot întreba dacă scrisoarea trimisă de ea, în urmă cu cinci săptămâni, decisese vizita lui.

— Atunci de ce o faci?

— Pentru că l-am iubit, recunoscu ea. Şi pentru că am făcut o promisiune.

Deodată i se făcu silă de ideea că lui Megan Montgomery i-ar putea păsa de un bătrân manipulat dar nu se deranja să se întrebe de ce.

— Şi întotdeauna îţi păstrezi promisiunile?

— Ei bine, da. Tu nu?

— Când le fac.

Îl privi atentă, observându-i, în timp ce traversa camera, expresia cinică şi forţa controlată a trupului puternic. Joshua Wyatt se deplasa ca un jefuitor ce avea intenţia să ucidă.

Megan răsuflă uşurată văzându-l că se opreşte în dreptul unui bufet din lemn de mahon, încastrat în perete şi dotat cu o vastă colecţie de cărţi. O intuiţie spontană o determină să comenteze.

— Nu faci prea multe promisiuni, nu-i aşa?

— Rareori.

— Nu ai încredere în oameni, aşa-i?

— Rareori, repetă a doua oară în timp ce-şi turnă într-un pahar coniac dintr-o carafă de cristal. Se rezemă apoi de bufetul de mahon.

— Scrisoarea ta mi-a stârnit curiozitatea.

Ea ignoră tonul sugestiv din glasul lui.

— Dacă aş fi ştiut, ți-aş fi scris mai demult.

Megan se ridică în picioare şi traversă camera, capotul de mătase foşnind uşor pe lângă corpul ei, cu fiecare pas pe care îl făcea. După ce găsi în frigider o sticlă de vin deja desfăcută, ea îşi turnă într-o cupă puţin *Chardonnay.* Înainte de a sorbi se uită spre el.

— Asta-i chiar ridicol, Josh. Suntem de aceeaşi parte a baricadei.

— A fost iubitul tău? întrebă el, zgomotul foşnetului mătăsii răsunându-i încă în urechi, iar imaginea ţesăturii făcând dragoste cu trupul ei

aprinzându-se în mintea lui.

Megan aproape că scăpă din mână băutura. Liniştea îi pieri.

— Ce *să fie?*

— Te-ai culcat cu el?

— Era ca un bunic pentru mine! exclamă ea şocată. Cât de pervers! Cum de ai putut să te gândeşti la aşa ceva?

— Se mai întâmplă, observă el cu blândeţe, în timp ce mireasma de liliac sălbatic îi trezea simţurile.

— Poate că în lumea ta, dar nu şi într-a mea. Aşa că scoate-ţi mintea din mocirlă şi ascultă-mă foarte atent pentru că tot ce urmează să-ţi spun nu am să repet de două ori. Charles Stanton era vecinul şi prietenul meu. Era de asemenea un bătrânel extraordinar de singur, care a plătit amarnic pentru mândria lui. Când i-a împiedicat pe părinţii tăi să se căsătorească, unicul lui copil a intrat de timpuriu în mormânt din cauza băuturii, iar Charles şi-a dat seama că te-a privat de un tată şi de o familie adevărată. În timp a încercat să repare greşeala de acum treizeci şi cinci de ani, dar era prea târziu. Ai refuzat să-l vezi. Deşi înţelegea respingerea ta, totuşi îl durea.

— Faci parte dintre moştenitori?

Exasperată, Megan respiră adânc.

— *Tu* eşti singurul moştenitor.

— Probabil că eşti dezamăgită.

— Nu cred că am întâlnit pe cineva care să fie atât de cinic. Îmi pare rău pentru tine.

Un muşchi zvâcni pe obrazul lui. Aruncă paharul pe bufet şi smulse apoi cupa pe care ea o ţinea în mână. Vinul alb se prelinse pe degetele ei. Înainte

ca Megan să facă un pas înapoi, o apucă de umeri şi o trase spre el.

— Păstrează-ţi mila. Este o irosire de sentimente care nu duce la nimic. Singurul lucru valoros pe lumea asta este puterea.

— Dar îmi este milă de tine, Josh, contracară ea cu un ton aspru, deoarece cred că *orice* sentiment risipit pe tine, se destramă.

— Cum îndrăzneşti? spuse el clocotind de furie, cu ochii ca nişte ace de gheaţă. Cum îndrăzneşti?

— Îndrăznesc, pentru că am promis să îndrăznesc. Iar eu îmi păstrez promisiunile. Indiferent de ceea ce gândeşti, el te-a iubit, Josh. Ca dovadă a dragostei lui şi a regretului pentru greşeala pe care a făcut-o, ţi-a lăsat tot ce i-a aparţinut, tot ce a creat de-a lungul vieţii.

— Să te ia naiba!

Îl privi, emoţiile tulburând-o şi simţurile năucindu-i-se pe măsură ce se lăsa absorbită de căldura lui seducătoare, de pieptul lui ferm, de furia lui. Îl auzi şoptind din nou:

— Să te ia naiba!

De data asta, însă, cuvintele îi amintiră de o mângâiere şovăielnică.

Megan îşi ridică ochii şi-l privi fix, inima bătându-i sălbatic în piept. Brusc, căldura o invadă în părţile de jos ale abdomenului. Simţi obrajii îmbujorându-i-se, iar ochii mărindu-i-se de neîncredere.

— Josh, şopti ea tandru. Ştiu că este greu pentru tine. Ea îşi ridică mâinile şi şi le sprijini pe pieptul lui lat. Acţionă în voia instinctului, nu a raţiunii, atunci când degetele ei atinseră, prin cămaşă, muşchii lui încordaţi.

Un fior tulburător se ridică între ei. Megan îşi ţinu răsuflarea.

El o strânse mai tare, degetele cufundându-i-se adânc în braţele ei, ca reacţie la refuzul lui de a concepe că Charles Stanton era capabil şi de altceva în afară de manipulare şi cruzime. Şi oricum, nu o putea respinge sau ignora pe femeia aceasta.

Megan văzu o umbră de violenţă pe faţa lui. Curios, ea nu simţi teamă, ci dorinţă împletită cu compasiune.

— Sunt greu de înţeles, murmură el cu o voce joasă, care răscoli întreaga ei linişte sufletească.

Ea tresări.

— Eşti crud. Situaţia este şi aşa destul de grea.

— Sunt sincer.

Megan păli, dar rămase neclintită, supraveghind cu privirea chipul zbuciumat al lui Josh. Imediat el se împotrivi încercării ei de indiferenţă, lăsându-şi mâinile să rătăcească pe corpul ei, cuprinzându-i şoldurile şi trăgând-o între coapsele lui musculoase. Când o simţi încordându-se, el înregistră o mică victorie.

— Cât de mult ştii despre mine? întrebă el, parfumul ei de liliac sălbatic învăluindu-l din nou.

— Destul, recunoscu ea precaută. Dar acum nu este vorba despre tine şi despre mine. Nu este vorba despre noi. Genunchii începură să-i tremure şi luptă din răsputeri pentru a nu ceda dorinţei şi simţămintelor pure care o invadaseră.

Aşa ceva nu trebuie să se întâmple, îşi reaminti ea aspru. Ai o treabă de făcut şi o promisiune de ţinut.

— Te doresc, Megan Montgomery.

Doi

Josh îşi coborî buzele peste ale ei şi luă, mai bine-zis, pretinse, o răsplată pentru informaţiile ei despre el şi pentru contestarea de către ea a explozivei reacţii chimice care îi înconjura. Îi invadă gura, încercând să-şi satisfacă dorinţa sălbatică care îi făcea trupul să vibreze şi-i înflăcărase simţurile.

Complet înmărmurită, Megan nu se mişcă. Dar nici nu participă. Pur şi simplu stătu acolo, asaltată de trupul lui extraordinar, torturată de mireasma de mosc a pielii lui şi uluită de atingerea experimentată a limbii lui, în încercarea de a-i seduce simţurile.

Împotriva voinţei, dorinţa izbucni în ea. Josh stârnise în ea o foame aproape devorantă pentru senzaţii şi experienţe pe care mintea ei ameţită încă nu putea să le definească.

În cele din urmă ea se încordă, luptându-se cu forţa lui, cu căldura lui atrăgătoare şi cu dorinţa arzătoare care se trezise în partea de jos a abdomenului ei, stigmatizând-o şi distrugându-i ultimele rămăşiţe din liniştea sufletească. Când dorinţa o învălui nebuneşte era pe punctul de a renunţa la instinctul de autoapărare pe care îl mai poseda.

Fără tragere de inimă, Josh îi eliberă gura, dar numai după ce rezistenţa ei cedase. El zâmbi atunci, afişând un surâs uşor, seducător, complet irezistibil care o cutremură până în adâncul sufletului.

— Asta *este* despre noi, Megan.

Tremurând, ea insistă pe nerăsuflate:

— Nu poate fi vorba de *noi.*

— Nu te minţi singură.

Roşeaţa coloră chipul ei.

— Eu nu fac parte din moştenirea ta. Te afli aici pentru a lua în primire averea care implică o întreagă comunitate şi de asemenea mai sper că te afli aici pentru a-ţi umple acele părţi din viaţă care sunt incomplete.

— În viaţa mea nu există nimic incomplet.

Contestarea lui nu părea reală, ea simţind că descoperise o fisură în zidul de apărare, altfel impenetrabil.

— Nu există? întrebă Megan. Charles a murit, aşa că tot ceea ce va urma de acum încolo depinde de tine. El nu-ţi mai poate face rău, dar dacă tu vei lăsa ca istoria să se repete, dacă vei permite amărăciunii şi resentimentului să te macine, vei fi la fel de singur ca şi el. Te rog să nu te orbeşti cu adevărata bogăţie a averii lui. Acum ai şansa de a explora moştenirea ta, ca de altfel şi oportunitatea de a experimenta senzaţia de apartenenţă, pe care bănuiesc că nu ai cunoscut-o niciodată până acum. N-am putea să declarăm ostilităţile încheiate şi să ne apucăm împreună de treabă, ori ai de gând să te autocompătimeşti tot restul vieţii pentru că ţi-ai făcut intrarea în lume ca nepot nelegitim al lui Charles Stanton?

Josh se încordă. Acei oameni care ştiau împrejurările naşterii lui evitau invariabil subiectul. Ruşinat şi izolat în copilărie de statutul lui şi ignorând acest statut ca adult, el se zbătea între dorinţa de a o înjura pe Megan pentru că intuise ceea ce-l frământa şi dorinţa de a-i aplauda

curajul. În final, nu făcu niciuna, nici alta.

În schimb, recunoscu.

— Ai dreptate, Megan. Sunt un bastard, un bastard fără inimă. Întreabă numai pe oricine a făcut vreodată afaceri cu mine. Mai află că nu dau două parale pe Charles Stanton sau pe dorinţa lui. Şi nici nu simt nevoia să locuiesc într-un oraş ca vai de el, care după cât se pare idolatrizează o persoană pe care eu o urăsc. Eu am o viaţă în St. Louis, aşa că te rog explică-mi şi mie ce treabă am eu cu generozitatea izvorâtă din sentimentul de vinovăţie al unui bătrân. Am venit în Maryville pentru a renunţa la averea lui Stanton şi asta este exact ce am de gând să fac. Alte întrebări?

Megan reuşi să-şi ascundă şocul. Expirând uşor ea se eliberă din strânsoarea lui Josh şi, îndreptându-se spre uşile de la balcon, ţinându-şi mâinile împreunate în faţă şi capul plecat într-o parte, încercă să hotărască mişcarea următoare. Inima îi bătea asurzitor în urechi în timp ce lupta din răsputeri să-şi învingă panica.

Câteva clipe mai târziu, întorcându-se cu faţa spre el, îi spuse:

— O să treacă ceva timp până vor fi pregătite toate actele.

— Timpul meu îmi aparţine.

— Atunci, până când avocatul va întocmi documentele necesare, poate vrei să faci un tur la ceea ce respingi.

Josh, cu un chip inexpresiv, ridică din umeri.

— Fără nicio legătură cu hotărârea ta, va trebui de asemenea să pui ordine în jurnalele lui Charles şi în hârtiile lui personale.

— Arde-le.

Ea rămase indiferentă.

— Mai este apoi şi casa Stanton.

— Căminul lui?

Ea aprobă din cap.

— Nu-l vreau.

Megan tresări, conştientă că nu putea şi că nu voia să accepte îndepărtarea lui de toate simbolurile vieţii şi idealurilor lui Charles Stanton. Ea era ferm convinsă că trecutul îşi avea locul lui în prezent şi în viitor.

— Vrei să rămâi la cină? întrebă ea. Nu am cine ştie ce, dar mai sunt destule aspecte de discutat.

Când Josh se încruntă ca reacţie la invitaţia ei, Megan îşi ţinu respiraţia, forţându-se să aştepte răbdătoare răspunsul lui. Atât de multe depindeau de dispoziţia lui de a hoinări prin Maryville. Foindu-se stânjenită, ea suportă în linişte lunga lui tăcere şi privirea cercetătoare, în ciuda faptului că aşteptarea îi încordase nervii aproape la maximum.

Când îşi pierdu răbdarea, ea întrebă:

— Josh, rămâi?

— De ce?

— M-am gândit că poate îţi este foame.

El îi aruncă o privire fierbinte care îi făcu inima să se oprească în loc. Ea clarifică în pripă:

— Nu mă refeream la sex. Mă gândeam pur şi simplu la doi adulţi care să ia masa împreună. Atâta tot.

— De ce m-ai minţit?

— Eu? întrebă ea.

— Nu face pe nevinovata, Megan. Nu ţi se potriveşte.

— Ţi-am scris pentru că eram disperată.

Avocatul a încercat timp de aproape un an să te aducă aici, iar tu nici măcar nu i-ai răspuns la scrisori. Mi-ai forţat mâna. Sunt sigură că şi tu ai fi procedat la fel dacă ai fi fost în locul meu.

Josh nu luă în seamă observaţia ei.

— Scrisoarea ta insinua că eu puneam în pericol bunăstarea întregii comunităţi, dar, după

Cât se vede, Maryville este o localitate prosperă.

— Am încercat să-ţi întărât conştiinţa.

— Cel puţin fii sinceră în legătură cu motivele tale. Ai încercat, în replică, să mă faci de râs.

Ea încuviinţă din cap, neliniştea mistuindu-i încrederea.

— Ai dreptate. Am sperat ca instinctele umanitare ale bunicului tău să se regăsească şi în caracterul tău.

— Mi s-a spus că eu nu am conştiinţă. Şi nu ar trebui să uiţi asta niciodată, pentru că probabil este adevărat.

— Nu cred nicio clipă.

— Atunci eşti o proastă.

— Poate, dar eşti aici, nu-i aşa? Deci, nu sunt chiar atât de proastă precum îţi place să crezi.

— Să nu îndrăzneşti să mă mai bagi în aceeaşi oală cu Charles Stanton. Nu am nimic comun cu el.

— Nu numai că semeni cu el, dar vorbeşti ca el şi ai multe din gesturile şi trăsăturile lui de caracter. Megan lăsă la o parte toate precauţiile şi continuă să vorbească, în ciuda furtunii care mocnea în ochii reci ai lui Josh. El a avut conştiinţă, Josh, şi a fost considerat un umanitarist. Tu poţi să crezi ce vrei despre bunicul tău, dar eu am văzut dovada generozităţii şi

bunătăţii lui. Cu toată mândria lui, cu toată intransigenţa în legătură cu anumite aspecte şi probabil cu tot reproşul pe care şi-l făcea pentru că te-a părăsit, lui i-a păsat de oameni. Sunt sigură că şi ţie îţi pasă, dar eşti prea încăpăţânat ca să recunoşti în faţa mea sau a altcuiva.

— Să nu mai îndrăzneşti vreodată să faci supoziţii în legătură cu motivele sau caracterul meu. Iar în ceea ce-l priveşte pe Stanton, îi păsa numai de el şi de controlul pe care putea să-l exercite asupra vieţii celorlalţi.

— Un om căruia nu i-ar păsa ar fi aruncat scrisoarea mea la gunoi, dar tu nu ai făcut asta.

— Megan, gheaţa de sub picioarele tale este subţire.

Obosită de împunsăturile lor, ea întrebă:

— Am putea să nu ne mai certăm?

Se îndreptă spre ea, intenţia lui fiind bine mascată de înfăţişarea nepăsătoare. Se opri la mai puţin de un pas în faţa ei. Megan nu se retrase. Se cufunda în schimb în privirea lui.

— După cum spuneam, Megan, timpul meu îmi aparţine, dar să nu-ţi faci cumva iluzii că răbdarea mea este infinită. Nu, nu este. Nu-mi place să fiu minţit şi nici manipulat, aşa că gândeşte-te bine la tacticile pe care le vei aplica în privinţa mea.

— Motivele mele au fost şi vor rămâne onorabile, protestă ea.

— Motivele tale, o contrazise el aspru, sunt destul de suspecte, mai ales din punctul meu de vedere.

Ea închise unghiul care îi despărţea, se întinse şi-şi puse mâna pe antebraţul lui.

— Nimeni nu vrea să-ţi facă niciun rău, Josh, şi

mai ales eu. Chiar dacă tu nu poţi găsi în sufletul tău puterea pentru a-i acorda o şansă lui Charles sau ţie, te rog, acordă o şansă oamenilor din Maryville. O merită. *Şi tu la fel,* se gândi ea. *Şi tu la fel.*

— Fără angajamente, Megan. Nu este genul meu.

Ridicându-şi mâna, ea îşi sprijini palma de faţa lui. Căldura şi încordarea i se strecurară în piele, ea luptând din răsputeri pentru a-şi înăbuşi dorinţa de a-l mângâia. Simţea că el nu va primi cu bucurie compasiunea ei.

— Nu fi supărat. Nu voi întreprinde nimic.

El rezistă la tandreţea ei, indiferent cât de îmbietoare o simţise.

— Atunci nu încerca să mă seduci din motive greşite. Nu vei reuşi. Eu mi-am rupt dinţii în jocurile pe care tu le practici. Sunt un maestru în ele, Megan Montgomery, şi deci consideră-te pe deplin avertizată.

Ea zâmbi, ochii licărindu-i de entuziasmul abia renăscut.

— Nu va trebui să te seduc, pentru că locuitorii din Maryville o vor face în locul meu.

El îi luă mâna şi conducându-i-o spre buzele lui îşi folosi vârful limbii pentru a-şi lăsa semnul în centrul palmei ei. Nu o scăpă din privire nicio clipă, observând-o cum îşi pierde răsuflarea atunci când îi apucă uşor cu dinţii pielea de la baza degetului mare.

Când Megan se cutremură, Josh simţi un val de satisfacţie că reuşise să-i trezească atât de repede simţurile. Reacţia ei îi mări încrederea că în dragoste ea putea deveni egala lui.

— Te joci cu focul, observă el. Dar deja ştiai asta, nu-i aşa?

Megan îşi regăsi glasul abia ceva mai târziu, după îndelungi căutări.

— Ai toate motivele să încerci să mă seduci.

— Mă întrebi sau îmi spui? insistă el cu o voce gravă şi plină de seducţie care o săgetă înfricoşător pe Megan.

— Nu ştiu sigur, şopti ea în cele din urmă.

El surâse cu acel zâmbet vag, enigmatic, care o făcea pe Megan să se cutremure.

— De ce nu aş face tot posibilul să te seduc, mai ales să răspândesc acele reacţii chimice între noi?

Ea îl studie timp îndelungat.

— Tu nu m-ai folosi aşa, Josh. Nu-ţi stă în fire să-mi faci rău.

— Eşti încrezătoare, nu-i aşa? spuse el.

Ea aprobă cu capul.

— Când este justificat. Poate că ți-ai dat doctoratul în supravieţuire şi manipulare, dar nu eşti un om crud. Mai cred că eşti destul de deştept ca să-ţi dai seama, că, deşi sunt năvalnică şi poate îmi pierd repede firea, nu sunt proastă.

El îi eliberă mâna şi se depărtă de ea.

— Nici eu nu sunt, Megan Montgomery. Nici eu.

Megan îşi strânse pumnii, lăsându-i pe lângă corp, senzaţia produsă de limba lui, de buzele lui, de dinţii lui refuzând să-i dispară din minte.

În timp de Josh îşi luă paharul de brandy, Megan încercă să-şi adune gândurile. Deşi era sigură că el nu-i va face niciun rău şi nici nu se va folosi de ea, avea serioase îndoieli privind puterea ei de a nu se implica emoţional. Fusese atrasă de Joshua Wyatt ca proverbiala molie de flacăra mistuitoare.

Singurul bărbat pe care îl iubise fusese tatăl ei

— Înţelept, comod negândindu-se niciodată să ofere un zâmbet sau o consolare. Până în acest moment, Megan crezuse că voia să găsească un bărbat croit după acel tipar. Acum, însă, nu mai era sigură.

Oftă uşor şi, îndreptându-şi umerii zvelţi, zâmbi.

— Ce preferi? Salată rece din specialităţi marine sau rămăşiţe dintr-un pui fript?

El surâse, afişând pentru prima dată de la sosire un zâmbet spontan.

— Ce-ai spune de amândouă? Nu am avut timp să mănânc astăzi, mărturisi el.

Bucuria o învălui când zări în adâncul ochilor lui albaştri privirea inocentă a unui băieţel. Megan avu senzaţia că sesizează o latură pe care Josh rareori o dezvăluia lumii.

— Eşti norocos, îi spuse ea căznindu-se să păstreze în glas un ton nepăsător, în timp ce ieşi din bibliotecă şi se îndreptă prin hol spre bucătărie. Mama mă bombardează cu hrană după principii bine stabilite, aşa că frigiderul este plin. Deşi trăiesc singură de câţiva ani nu am reuşit să o conving că mesele mele sunt bine echilibrate.

Josh o inspectă gânditor cu privirea, în timp ce se aşeză pe un scaun de la bufetul care separa bucătăria de micuţa sufragerie.

— Mie îmi pari destul de echilibrată.

Ea sesiză insinuarea din tonul lui, dar râse atenţionându-l cu degetul.

— Fii drăguţ, căci altfel nu primeşti de mâncare.

Sub privirea examinatoare a lui Josh, Megan aşeză farfuriile, tacâmurile, şerveţelele şi două pahare de ceai cu gheaţă. Aranja apoi un bufet

rece din puiul fript.

— Dacă vrei, putem să ieşim cu tăvile în pavilionul din grădină.

— Ploaia poate să înceapă din nou.

Ea surâse.

— Să-ţi spun un secret. Ador ploaia. Schimbă soarta lumii. Şi, în plus, pavilionul este închis cu sticlă, iar cărarea până la el este pietruită. Este linişte acolo, chiar şi în mijlocul furtunii.

Târziu, după o cină relativ tăcută, Josh se lăsă pe spătarul scaunului şi studie trăsăturile relaxate ale lui Megan care îşi sorbea ceaiul cu gheaţă.

Stăteau unul în faţa celuilalt, întunericul înconjurându-i ca o gogoaşă de mătase. Singura lumină provenea de la razele palide ale celor şase lumânări scurte aflate în mijlocul mesei din fier forjat.

Adept al evaluării oamenilor, Josh ştia acum că bănuiala lui în legătură cu Megan fusese nefondată, deşi ea denaturase adevărul în scrisoarea pe care i-o trimisese. Sensibilă, senzuală, lipsită de apărare şi într-un fel chiar inocentă, ea nu purta carapacea dură a deşertăciunilor lumeşti, pe care majoritatea cunoştinţelor lui de sex feminin o posedau.

Îşi dădea seama că o plăcea. Îi plăcea la ea faptul că spunea exact ce gândea, chiar dacă lui nu-i convenea. Şi avusese dreptate când susţinuse că nu va profita de ea, în ciuda dorinţei pe care i-o trezea ori de câte ori o privea.

— Eşti foarte tăcut. La ce te gândeşti?

El îşi înclină capul într-o parte şi o privi meditativ.

— Prejudecăţi.

— Nu înţeleg.

— Prejudecăţile mele legate de femeile sudiste. Totdeauna am crezut că sunt pufoase şi lipsite de substanţă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, suntem oameni, nu capsule de bumbac!

El chicoti.

— Acum ştiu. De fapt, acum, dacă stau bine şi mă gândesc, ai instinctele unui bătăuş.

Ea îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Presupun că asta mă situează pe o treaptă superioară capsulei de bumbac, dar să ştii că bărbaţii sudişti deseori îşi descriu femeile ca magnolii de oţel.

— Aşa vă numesc bărbaţii voştri?

Megan zâmbi caustic.

— Te referi la şirul de indivizi aliniaţi la uşa mea? Ea scutură din cap, sarcastic. Este argumentul tatălui meu că bărbaţii din Maryville sunt puşi la punct de ceea ce el numeşte firea mea de catâr. Ceilalţi din familie, mă numesc, tiran.

— Nu eşti cunoscută pentru tactul tău, eh?

Ea se îmbujoră, amintindu-şi cum acţionase în puţinele minute pe care le petrecuseră împreună. Acelaşi obişnuit stil nesubtil.

— Nu trebuie să fii nemaipomenit de deştept ca să-ţi imaginezi de ce.

— Copiii, însă, te adoră.

— Şi eu îi iubesc.

— De ce nu îi ai pe ai tăi, Megan?

— Copii?

El aprobă din cap, profund concentrat.

— Aştept bărbatul potrivit.

— Se pare că ai şi o descriere a lui.

— Până la un anumit punct, cred că da.

— Sir Galahad, o necăji el.

— Mai deloc. Nu cred în închipuiri şi poveşti, Josh, dar cred în bunătatea oamenilor şi în dreptatea dragostei.

— Straniu concept, remarcă el, cu un ton şovăind între umor şi sarcasm.

Megan rămase imperturbabilă.

— De fapt, este foarte des întâlnit.

— Te cred pe cuvânt. Maryville se pare că este un loc înfloritor. Cum se face însă că tu nu ai ajuns încă la altar? Nicio perspectivă? insistă el.

Ea zâmbi scurt la auzul acelor cuvinte de modă veche.

— Singura mea perspectivă a murit într-un accident de vânătoare acum cinci ani.

— Îmi pare rău.

Privirea ei alunecă spre pumnul lui încordat puternic.

— Şi mie. Tom era un om bun. Am crescut împreună, am mers la şcoală împreună. Cred că am făcut aproape totul împreună. Îl privi, neaşteptat de îndurerată, pe Josh. Pe atunci, mărturisi ea, mi se părea de-a dreptul curios că nu am murit şi eu odată cu el. După ce am depăşit şocul morţii lui, am trecut peste o perioadă de furie.

— Furie?

Megan aprobă din cap.

— M-a abandonat când a murit şi mi-a trebuit ceva timp ca să-l iert.

Tulburat de candoarea ei faţă de un eveniment atât de dureros şi înţelegând urmările dispariţiei unei persoane, Josh se mişcă stingherit în scaun.

— Nu am vrut să pătrund în intimitatea ta.

— Nu mă deranjează să vorbesc despre Tom. Demult am încetat să mă mai întristez. Am amintiri frumoase despre el. Şi, adăugă ea, cred într-adevăr că lucrurile se întâmplă din anumite cauze, chiar dacă noi nu le înţelegem întotdeauna.

— Cum ai ajuns să predai preşcolarilor?

— Nu prea sunt multe de povestit. M-am născut în Maryville acum douăzeci şi nouă de ani şi am fost a treia din cei şapte copii ai familiei. Părinţii mei sunt extraordinari, ca de altfel şi fraţii şi surorile mele. În afară de perioada când am fost plecată la colegiu, în rest, toată viaţa mi-am petrecut-o aici. Ea ridică din umeri în timp ce strângea absentă, pe tavă, farfuriile goale şi argintăria. Am moştenit acum cinci ani şi jumătate casa *Primrose* de la o mătuşă. Am predat la clasa întâi de la şcoala elementară locală. Totul însă a început să se năruie când Charles mi-a propus să mă gândesc să-mi deschid o grădiniţă particulară.

Josh cercetă amănunţit figura ei cu o privire iscoditoare, după care întrebă:

— Stanton te-a ajutat financiar?

Ochii lor se întâlniră. Megan îşi stăpâni dezamăgirea legată de faptul că Josh simţise nevoia să-i pună o astfel de întrebare.

— Charles a contribuit, dar nu cu bani. Poate îţi va veni greu să crezi, dar el le citea copiilor în fiecare după-amiază timp de patru ore. Îl numeau… Emoţia îi sugrumă glasul, iar lacrimile îi împăienjeniră ochii.

— Megan nu vreau să…

Ea făcu un semn cu mâna în direcţia lui. Josh tăcu în timp ce ea îşi şterse ochii şi-şi drese vocea.

— Lasă-mă să termin, Josh. Pentru ei era „bunicul” Stanton şi îl iubeau. Îşi petrecea timpul cu ei. Nu cheltuia bani. Am moştenit casa *Primrose* cu o imensă sumă de bani şi cu o clauză prin care eram obligată s-o folosesc în beneficiul comunităţii, nu, pur şi simplu, ca reşedinţă personală.

El sări în picioare.

— Este timpul să plec.

Speriată de mişcarea lui bruscă, Megan spuse:

— Cred că este rândul meu să-mi cer scuze pentru lipsa de tact. N-am prezentat totul cu intenţia de a-ţi reaminti absenţa unei familii din viaţa ta sau de a te răni cu imaginea a ceea ce Charles a reprezentat pentru alţii. Tu ar fi trebuit să fii beneficiarul căldurii şi a dragostei lui. Din nefericire, nu tu ai fost acela.

Josh o privi bănuitor. Reuşise să facă faţă amintirilor acelor timpuri din copilărie când tânjise după puţină afecţiune, după senzaţia că aparţinea cuiva, după un semn că cineva, undeva, se gândea la el.

Rezistenţa şi realitatea se răsuciră în jurul lui. Se deplasă în jurul mesei, dorind ca o mască de indiferenţă să-i îngheţe trăsăturile. Şi totuşi nu putea să scape de durerea pricinuită de cei prea mulţi ani de neglijare afectivă.

Ghidată numai de instinct, Megan se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre Josh. Se opri în faţa lui, la câţiva centimetri distanţă. Tremura şi aproape că-i venea să plângă văzând resemnarea de pe chipul lui. Deodată îşi dădu seama că Joshua Wyatt nu fusese niciodată iubit cu adevărat.

Se întinse spre el, deşi simţea că s-ar putea să-i

respingă atingerea. Atentă, ea îşi sprijini palmele de pieptul lui şi căutând cuvintele cele mai potrivite îi simţi bătăile ritmice ale inimii şi căldura emanată de trupul dur.

— Josh… începu ea, văzând că nu o respinge.

— Nu, Megan,. Ştiu ce gândeşti, dar greşeşti. Am pus întrebările şi am prevăzut răspunsurile. Nu pot să-ţi condamn sinceritatea. Rătăci cu vârfurile degetelor pe conturul feţei ei, luând contact cu pielea albă, catifelată, şi cu genele dese care îi încadrau ochii. Ştiu că vrei să faci bine, dar nu are niciun rost. Eu trăiesc în lumea reală şi am un secret neplăcut. Acesta nu se va schimba niciodată.

— Nu fi amărât.

— Nu sunt. Sunt numai realist.

— Pierzi atât, şopti ea.

— Nu poţi pierde ce nu ai avut.

— Mă refeream la ce am spus înainte când am zis că nu vreau să te rănesc, Josh.

— Nu ai gânduri ascunse, nu-i aşa?

Uimită de comentariul lui, ea încercă se se îndepărteze, dar el o prinse de umeri şi o ţinu strâns.

— Ceea ce vezi este ceea ce vei obţine, zise ea oarecum obraznic.

— Ceea ce văd este o femeie frumoasă, devenită vulnerabilă din cauza ataşamentului pentru oamenii de care îi pasă atât.

— Nu este nimic rău să-ţi pese şi să laşi să se vadă acest lucru.

El zâmbi, dar ochii îi rămaseră reci şi duri.

— Depinde de referinţe. Din experienţa mea, majoritatea oamenilor caută himere, nu persoane

adevărate.

— Atunci, ai cunoscut pe cine nu trebuie. În mine poţi avea încredere.

— Eu nu sunt ca tine, Megan. Încrederea nu face parte din caracterul meu. Stă în firea mea să cântăresc totul cu mare atenţie.

— Încrederea poate fi învăţată, insistă ea.

— De încredere se abuzează mereu. Privi atent chipul ei şi văzu pe el numai sinceritate. Dacă te consolează cu ceva, Megan, ştiu că vrei să faci bine.

— Vreau, dar se pare că nu are importanţă.

O eliberă din încleştarea lui, în ciuda dorinţei arzătoare de a o trage mai aproape şi de a se lăsa învăluit în căldura şi sensibilitatea ei.

Mulţumesc pentru cină. Mi-a plăcut.

Megan simţi lovitura puternică din respingerea lui Josh, dar refuză să se supună senzaţiei negative.

— Te conduc la maşină.

Trei

Megan îl însoţi pe Josh în hol, unde acesta îşi lăsase impermeabilul. Mireasma proaspătă de după ploaie şi umiditatea aerului de noapte se contopeau perfect, pe măsură ce ei păşeau afară. Oprindu-se în capătul treptelor din faţă, se aşezară unul în faţa celuilalt, în lumina palidă a verandei.

— Chiar ai de gând să laşi totul şi să pleci? întrebă ea, în cele din urmă.

Cu o expresie hotărâtă, el încuviinţă din cap.

Megan întinse mâna. Nenumărate chei agăţate

de o legătură de piele se aflau în palma ei deschisă.

— Acestea îţi aparţin, Josh. Cheia mare argintie descuie uşa din faţă de la casa Stanton. În afară de menajeră şi de mine, desigur, nu a mai fost nimeni în casă de la moartea lui Charles. Vei găsi totul în ordine.

El strânse din dinţi, mânia cuprinzându-l puternic.

— N-ai înţeles o iotă din ce ţi-am spus, nu-i aşa?

— Dimpotrivă. Am fost foarte atentă la tot ce mi-ai spus. Şi, în plus, am ascultat şi ce nu mi-ai spus. Un om inteligent se convinge de adevărata proporţie a ceea ce urmează să respingă, nu numai făcând o plimbare prin împrejurimile oraşului. Iar eu cred că eşti un om inteligent, Josh. Vei avea nevoie de un loc unde să dormi la noapte. De ce să stai la un motel când poţi să te simţi bine în propria ta casă?

— Încetează, Megan.

— Nu pot, spuse ea uşor, în ciuda cuvintelor lui usturătoare.

— Familia ta a greşit în privinţa ta. Trebuia să te compare cu frontul unui război, nu cu un tiran.

Începuse să se îndepărteze, când ea îl apucă de mână.

— Josh, nu este timp pentru subtilităţi.

El oftă, zgomotul sunând sălbatic în tăcerea nopţii.

— Am fost de acord să rămân câteva zile, iar când ţi-am spus că nu mă voi lăsa manipulat am vorbit foarte serios.

— Unde vei sta? întrebă Megan, încercând să se retragă din calea furiei pe care tocmai i-o stârnise.

Să trateze cu Josh Wyatt era ca şi când ar fi încercat să se balanseze pe o frânghie, având picioarele încastrate într-un bloc de ciment.

— La han, spuse el referindu-se la localul de la periferia orăşelului Maryville, care îi oferea un pat şi micul dejun.

— Este foarte drăguţ şi probabil că aşa hotărâseşi înainte de a ajunge aici.

El se abţinu să nu zâmbească la schimbările ei de topică.

— Făcând afaceri în turism am o oarecare agerime.

— Începem plimbarea ta de dimineaţă? întrebă ea.

Oarecum încă neliniştit de schimbarea tacticii ei şi de stilul blând, Josh confirmă cu capul. Deşi respecta siguranţa scopului lui Megan, el refuză totuşi să angajeze o controversă în legătură cu decizia lui privind averea lui Stanton.

— Am să vin să te iau mâine dimineaţă în jurul orei nouă, zise el. Dar să mă înţelegi bine, de data asta, Megan. Dacă treci din nou linia, am plecat. Vei fi obligată să discuţi cu avocaţii mei.

Ştia din tonul şi din expresia lui că vorbea serios.

— Ai câştigat, Josh, chiar dacă eu cred că greşeşti. Ea ezită o clipă, rătăcind cu privirea pe chipul lui. Cu toate că frustrarea şi înfrângerea o chinuiau, înainte de a se îndepărta de el, ea spuse simplu:

— Noapte bună.

— Megan?

Ea se opri şi întoarse capul spre el.

— Da?

— Ştiu că am să regret întrebarea, dar acum ce a fost greşit?

— Nimic. Sunt doar obosită. A fost o zi lungă.

El se apropie.

— Nu mă minţi, Megan. Dacă ai ceva în mint (de ce nu te exprimi?

— Crede-mă, nu ai vrea să auzi.

Îi ridică bărbia cu vârfurile degetelor şi o forţă să se uite la el. Când văzu ochii ei înlăcrimaţi, raţiunea lui dispăru. Trăgând-o din ce în ce mai aproape, el îşi coborî mângâierile pe spatele ei mic.

Megan oftă greu. Josh asocie sunetul cu ecoul înfrângerii ei. El se prevenise de pericolul implicării sentimentelor, chiar şi a celor nevinovate de genul milei, în înlocuirea căii lui pragmatice de a trata lumea, dar îndepărtă rapid avertismentul.

După o scurtă controversă mentală, ea îi îmbrăţişă, ezitând, talia. Se relaxă pe pieptul lui, savurând senzaţia de bunăstare pe care o găsi în robusteţea şi căldura lui. Degetele lui lunecau uşor în sus şi-n jos pe spatele ei. Încordarea încercării de a-l convinge să fie mai puţin hotărât în privinţa trecutului începuse să se scurgă din trupul ei.

În loc să respingă vulnerabilitatea lui Megan, Josh căpătă încredere în simţul neexperimentat care încuraja sensibilitatea. În ciuda obiceiului lui de a se izola din calea nevoilor emoţionale ale femeilor care veniseră şi plecaseră din viaţa lui, îşi dădea seama că nu putea să renunţe la Megan sau la sentimentele neaşteptate pe care ea i le provocase.

Josh îşi înăbuşi impulsul de a-şi acuza senzaţiile contradictorii pentru faptul că se afla în Maryville. Până atunci nu se minţise niciodată şi nu intenţiona să-şi schimbe obiceiul la vârsta de treizeci şi cinci de ani. Prins în capcană de propria lui dilemă, nu putea scăpa din vedere faptul că Megan Montgomery îi încurcase sentimentele.

— Te simţi mai bine? întrebă el după un timp, când ea se mişcă în braţele lui.

— Da, şopti ea la gâtul lui.

— Te-ai străduit, Megan, dar nu poţi fi mereu câştigătoare.

— Nu sunt obişnuită cu eşecurile, recunoscu ea, continuând să ţină în mână cheile ca o amintire a stângăciei cu care încercase să rezolve o situaţie delicată.

El îşi coborî privirea spre ea. Sinceritatea ei îl făcu să zâmbească uşor, surâsul îmblânzind trăsăturile aspre ale fizionomiei lui.

— Am simţit asta la tine.

— Te-ai supărat tare?

— Că eşti o persoană dură? o necăji el.

Ea roşi.

— Nu. Te deranjează că sunt câteodată puţin neînduplecată?

— Numai să nu sari peste cal.

— Acum ştiu că nu pot să-ţi schimb hotărârea, Josh.

— Atunci, ne-am înţeles.

Ea încuviinţă din cap şi, ridicându-şi ochii spre el, observă intensitatea privirii lui. Ceva întunecat şi irezistibil licări în adâncurile ochilor lui albaştri. Megan ştiu în acel moment că trebuia să se elibereze din îmbrăţişarea lui, dar raţiunea o

părăsise.

Ea se mişcă şi aşezându-se mai confortabil în braţele lui primi cu plăcere letargia liniştitoare a trupului, adusă de mângâierile ritmice ale mâinilor lui agile. Megan gemu încet, încântată de puterea şi de sensibilitatea care izvorau din degetele lui.

— Ai un trup extraordinar, zise el ca un adolescent pripit care tocmai descoperise sexul.

Ea se strâmbă, deşi ştia că nu ar fi trebuit să încurajeze senzualitatea lui ostentativă.

— Iar tu ai mâini extraordinare. Probabil că în altă viaţă ai fost maseur.

— Nu prea cred, spuse el cu o voce răguşită, care trimise prin tot trupul ei un fior erotic cutremurător.

Mâinile lui continuau să alunece în sus şi-n jos pe spatele ei, fiecare mângâiere intensificând încordarea care începuse să şerpuiască în adâncurile ei, fiecare mângâiere devenind o amintire obsedantă a îndelungatei absenţe de intimitate fizică din viaţa ei, fiecare mângâiere apropiind-o de dorinţa lui pe care nici măcar nu încerca să şi-o ascundă.

Megan se sprijini de braţele lui, închizând ochii şi zâmbind mulţumită.

Josh îi cuprinsese şoldurile în mâini. Fascinat de expresia ei visătoare, simţi un val nou de dorinţă curgându-i prin vene.

— Eşti o femeie frumoasă.

Când ea îşi deschise ochii, Josh sesiză făgăduinţa arzătoare a temperamentului ei senzual. Degetele lui se încordară, afundându-se în şoldurile ei, iar trupul i se tensionă şi mai mult.

— Mulţumesc.

— Un bărbat s-ar putea îneca în tine.

— L-aş salva eu, şopti ea.

El afişă atunci acel zâmbet uşor, senzual, care avea puterea de a-i tulbura inima şi de a-i distruge orice scut, pe care ea l-ar fi opus bărbăţiei lui virile.

— Aşa ai face?

Ea aprobă din cap, ochii ei luminoşi fiind un alt indiciu al sincerităţii înnăscute.

— Desigur. Sora mea mai mică spune că eu am personalitatea clasică a unui îngrijitor. Este destinul meu.

El aruncă spre ea o privire care o făcu să se cutremure.

— Asta înseamnă că intenţionezi să ai grijă de mine?

Ea râse.

— Dacă se va ivi ocazia. Dar, oare, vei lăsa vreodată pe cineva să aibă grijă de tine în maniera asta?

Privirea lui se îngustă meditativ.

— Aş putea fi convins, dar numai în anumite împrejurări.

Dintr-odată realitatea o trezi.

— Practici un joc periculos, Joshua Wyatt.

Nu-mi spune mie, îşi spuse el în gând, în timp ce trupul îi vibra, iar inima îi bătea puternic în urechi.

— Lumea este un loc periculos, Megan Montgomery, spuse el zeflemitor, strângând-o mai aproape.

Cu o mână el îi înlănţui şoldurile, iar pe cealaltă o lăsă să lunece lin pe spatele ei până îi atinse

gâtul. Perceperea căldurii ei, a parfumului pielii, a greutăţii mătăsoase a buclelor dese, roşcate, şi a sânilor ei plini, cuibăriţi la pieptul lui îi tortura simţurile, punându-i la încercare autocontrolul.

Dintr-odată Megan se trase spre spate şi-şi ridică privirea spre el. Neputând să-şi îndepărteze gândul că într-adevăr se juca cu focul, ea se încruntă.

Josh se forţa să înţeleagă, în ciuda dorinţei senzuale care îi lega ca un curent electric invizibil, şovăiala pe care o zărise în adâncul ochilor ei căprui.

— Eşti o tentaţie pe care nu am prevăzut-o. Şi vrând parcă să-şi accentueze observaţia, se arcui în moliciunea şoldurilor ei primitoare.

Incapabilă să se oprească, ea se întinse şi-i contură cu vârfurile degetelor gura. Constată că buza lui de jos era deosebit de atractivă.

— Ai o gură foarte senzuală.

Josh se cutremură. Închizând pentru scurt timp ochii, se luptă şi, oarecum, reuşi să-şi găsească controlul de care avea nevoie. Inspirând şi expirând uşor, el inhală parfumul de liliac al femeii pe care o ţinea în braţe.

— Sunt flămând după tine.

Ea nu putu să îndepărteze sau să ignore dorinţa care-i încordase trăsăturile şi întunecase ochii lui.

— Şi eu sunt flămândă după tine, răspunse ea sincer.

— Gândeşte-te la mine ca la un ospăţ, propuse el în replică la candoarea ei şi anticipând totodată savurarea lentă a gurii şi a celorlalte rotunjimi ispititoare ale trupului ei.

Zbătându-se între dorinţă şi îndoială, Megan îşi

ascunse capul sub bărbia lui şi rămase aşa o clipă. Josh simţi schimbarea din ea. Deşi o dorea, ştia că nu va forţa nota.

O ţinu strâns în timp se amândoi încercau să-şi stăpânească dorinţa care îi mistuia. Urmară apoi câteva momente de tăcere, care le mai liniştiră bătăile nebuneşti ale inimii şi le mai reglară ritmul respiraţiei.

Josh nu încercă să o reţină pe Megan când aceasta se retrase din braţele lui, dar simţi aprinderea unei scântei de plăcere atunci când ea îi apucă mâna şi-şi împleti degetele într-ale lui.

— Mulţumesc, spuse ea, în timp ce se deplasau pe aleea lungă, circulară.

— Pentru ce?

— Pentru că nu ai profitat atunci când am lăsat lucrurile să meargă prea departe. Ea îl privi. Pentru că ai fost un gentleman.

Se opriră în faţa maşinii lui închiriate, pe care o parcase la capătul aleii. Josh îi eliberă mâna şi începu să caute în buzunarele de la pantaloni cheile de la maşină.

— Mi s-a părut normal.

— Aşa este, Josh.

— Mă simt atras de tine. Şi asta nu se va schimba prea repede.

— Ştiu. Şi eu sunt atrasă de tine, dar suntem doi străini şi eu nu mă culc cu străini, indiferent cât de impulsivă este firea mea.

— Sau cât de pornită ai fi?

Ea încuviinţă din cap, deloc jenată de reacţiile ei.

— Mi-ai amintit că mai am încă dorinţe şi sentimente care nu pot fi ignorate. A trecut mult

timp de când m-am ataşat de un bărbat atât de tare, încât să vreau să fac dragoste cu el, dar asta nu înseamnă că sunt gata să mă arunc în aşternuturi pentru a-mi satisface un impuls de moment. Mă plac şi mă respect prea mult pentru a fi aşa de limitată. Şi, de asemenea, aştept mai mult decât o noapte atunci când mă leg de cineva.

Uluit de expunerea ei directă, el clarifică:

— Mă doreşti, Megan, nu-i aşa?

— Foarte mult.

— Şi ce trebuie să facem?

— Nimic, zise ea cu regret în glas.

— Nu am plănuit nimic din ceea ce s-a întâmplat.

— Nici eu nu am plănuit nimic, dar nu putem lăsa situaţia să ne scape din mână.

El se sprijini cu spatele de maşină şi îşi încrucişă picioarele în dreptul gleznelor. O trase pe Megan lângă el şi-şi trecu mâna în jurul taliei ei.

— Deja ne-a scăpat din mână, dar ai dreptate, confirmă el. Trebuie să ne folosim mintea.

— Atunci cred că ar trebui să ne spunem „noapte bună”.

El chicoti mâhnit, gândindu-se că somnul era ultimul lucru pe care îl voiau sau de care aveau nevoie simţurile lui agitate. Megan îşi ridică privirea, zâmbetele lor întâlnindu-se.

— Nu mă aştept să mă odihnesc prea mult.

— Încearcă, îl îndemnă ea aspru.

— Da, doamnă.

Fără tragere de inimă ea se dădu la o parte pentru ca el să poată deschide portiera maşinii.

— Îmi placi sincer, Josh.

O prinse de mână şi o trase înapoi, aducând-o

între coapsele lui.

— Sentimentul este reciproc.

Ea studie în lumina lunii faţa lui umbrită.

— Ai lăsat vreodată pe cineva să te iubească, Josh?

El tresări, dar îşi păstră calmul.

— Nu cred în dragoste.

— Atunci, îmi pare rău pentru tine.

Josh o trase brusc în faţă, contactul imediat fiind arzător şi intim.

— De ce nu mă atingi?

Cinismul gestului lui o tulbură şi deşi deplânse motivul pentru care-l făcuse, Megan nu se împotrivi şi nici nu se trase în lături. Nu se temea de starea de excitaţie a trupului lui. De altfel, nici tonul lui tăios nu reuşi să-i producă frică. Ea pur şi simplu îşi dădu seama că reacţiile dorinţelor lor incendiare trebuiau tratate cu calm şi seriozitate.

— Răspunsul meu s-ar putea să fie mai puţin… evident, spuse ea încet, dar este pe cât de dureros, pe atât de profund. Nu este niciun motiv pentru a denigra ceea ce tocmai s-a întâmplat între noi.

Delicateţea şi candoarea ei îl făcură să se ruşineze. O îndepărtă şi, întorcându-se cu graţia unei pantere, el smuci portiera maşinii.

Megan îl opri din acţiunea sa atingându-i simplu umărul.

— Nu fi jenat. Eu nu sunt.

Se răsuci cu faţa spre ea, comportamentul lui fiind agresiv şi sălbatic.

— La naiba, Megan! De ce nu eşti la fel ca toate celelalte femei?

— Tata spune că genetic este imposibil, remarcă

ea sarcastic, încercând să-i alunge supărarea. Femeile din neamul Montgomery tind spre o latură distinctă. Aparent, suntem greu de respins sau de ignorat.

El înjură.

Ea rămase tăcută. După un răgaz de gândire, ea atinse tandru faţa lui Josh. Firele ţepoase din barba lui îi zgâriară degetele şi palma, trimiţând valuri de fiori în trupul ei. Mireasma de mosc a pielii lui o învălui în timp ce medita la fascinaţia neaşteptată determinată de elementele sălbatice, imprevizibile ale personalităţii lui.

El îşi încleştă mâna în jurul încheieturii ei, îşi întoarse faţa şi-şi lipi scurt buzele de palma ei caldă.

Genunchii lui Megan aproape că se înmuiaseră ca urmare a bruştei lui atenţii. Fără să se gândească, ea îşi furişă mâna pe ceafa lui şi, lăsându-şi degetele să se strecoare în părul lui des şi negru care îi atingea gulerul, îl trase spre ea cu o uşoară atingere.

Ezită timidă la câţiva milimetri de gura lui şi-şi ridică privirea spre strălucirea catifelată a ochilor lui albaştri.

— Pot să te sărut de noapte bună?

El aproape că gemu, dar reuşi să nu se umilească cerând exact ceea ce ea îi oferea.

— Dacă crezi că poţi face faţă consecinţelor, Megan.

Ea zâmbi şi-i privi gura.

Josh o lăsă pe ea să orchestreze sărutul lor. Accepta oferta ei şi nu ceru şi nici nu pretinse nimic în plus.

Ea nu ascunsese nimic. Gustase, testase şi

ispitise, dar nu aţâţase şi nici nu batjocorise. Ea satisfăcuse de asemenea nevoia reciprocă, trezindu-şi propria curiozitate şi dorinţă.

Simţind tremurul buzelor lui Megan şi incursiunile limbii ei, Josh îşi încleştă pumnii până când degetele începură să-l doară. Fiorii cutremurau statura lui masivă. Deşi râvnea cu înfocare la promisiunea senzuală a femeii care îi cucerise sufletul, el reuşi totuşi să se controleze.

Înfiorată de tumultul ei emoţional, Megan îşi impuse să elibereze buzele lui Josh şi făcu un pas în spate. Se simţea epuizată şi se blestemă în gând pentru faptul că cedase impulsului de a cunoaşte pasiunea unui bărbat care privea dragostea ca pe o ficţiune.

— Te simţi bine? întrebă în cele din urmă Josh, după câteva momente de tăcere.

Megan aprobă din cap şi se linişti inspirând adânc înainte de a încerca să vorbească.

— Este târziu. Ne vedem mâine dimineaţă. Se întoarse cu spatele la el şi, fără vreun alt cuvânt, începu să se îndepărteze pe alee.

— Megan?

Ea se opri, dar nu se întoarse.

Josh ignoră impulsul care îl îndemna să o lase să plece. Se apropie de ea, o cuprinse pe după umeri, captând tremurul care scutura trupul ei zvelt.

— Am avut dreptate. Eşti ca o dinamită satinată. Dacă te consolează cu ceva, Megan, să ştii că nici eu nu pot să găsesc o explicaţie logică pentru reacţia care se produce între noi, dar este aici şi nu cred că va dispărea.

Nedorind să-l privească în faţă, ea încuviinţă simplu din cap şi şopti:

— Noapte bună, Josh.

Josh rămase pe alee, cu gândurile în dezordine, mult timp după ce Megan închise uşa şi stinse luminile. Ploaia începu din nou, punând capăt luptei care se dădea între sentimentele şi raţiunea lui. Obligat să se retragă în maşina închiriată, el se întoarse cu părere de rău la locuinţa temporară.

Instinctele care nu-l înşelaseră de-a lungul anilor îl sfătuiau să lase problema lui Charles Stanton în mâinile avocaţilor, dar inima, neglijată prea mult timp, îl îndemna să rămână în Maryville.

Aproape de ivirea zorilor, Josh abandonă încercarea de a adormi şi hotărî să mai rămână o zi.

Patru

La ora nouă, în dimineaţa următoare, Josh îşi conducea maşina închiriată pe aleea din faţa *Grădiniţei Primrose.* O zări pe Megan în clipa în care aceasta ieşi din casă. Îmbrăcată cu un pantalon sport bleumarin, cu o jachetă albă, lungă până la coapse, şi cu o bluză albă din dantelă, radiind sănătate şi vitalitate, ea coborî treptele din faţă ţinând în mână un coş mare, împletit din nuiele.

Megan se opri pentru a mângâia un copil, care plângea pe marginea scărilor. Incapabil să ghicească motivul lacrimilor, Josh o privi pe Megan care, punând coşul deoparte, o îmbrăţişă încurajator pe fetiţă.

El observă că micuţa avea încredere în Megan, deoarece o lăsase să-i şteargă lacrimile şi-i

întinsese mâna, acceptând să urce împreună scările. Mila evidentă manifestată de Megan pentru copiii necăjiţi îi aduse în memorie propria lui copilărie.

Deşi nu-i plăcea să se gândească la trecutul lui, Josh nu putea să nu remarce contrastul dintre căldura generoasă şi afecţiunea lui Megan şi indiferenţa pe care o îndurase el în copilărie. Retrăi starea de adevărată tulburare, datorată faptului că mama lui abia îl suportase considerându-l puţin mai mult decât o amintire a trădării pe care o suferise din pricina primului ei iubit.

Deposedat de timpuriu de puritate, el crescu prudent şi prevăzător. În anii copilăriei şi ai adolescenţei când umerii îi erau apăsaţi de uriaşa povară, respingerea mamei, îşi dădu el seama, îl făcuse să se izoleze în interiorul lui, să nu se încreadă în nimeni, să refuze până şi cele mai nevinovate propuneri de prietenie.

El îşi transformă vulnerabilitatea şi umilinţa într-o ură cumplită împotriva tuturor celor care îl stigmatizau. Colindând străzile din Detroit, el îşi perfecţionase modalităţile de supravieţuire şi căpătase o atitudine dispreţuitoare pentru orice sentiment pozitiv.

Trăise şi acţionase ca un animal sălbatic, arătându-şi colţii lumii întregi şi încercând să lupte împotriva durerii pe care mama lui, o toxicomană deplorabilă, fără niciun fel de speranţă, care sfârşise în urma unei supradoze la cea de-a şaisprezecea aniversare a fiului ei, i-o pricinuise numindu-l „bastardul ăsta mic”.

Primind moartea ei ca pe un semn al eliberării,

Josh nici măcar nu se prefăcu că-i deplânge dispariţia. Făcând autostopul, se îndreptă spre Sud, spre o destinaţie necunoscută. Sfârşise însă prin a fi bătut, jefuit şi lăsat pradă morţii, de către o bandă de biciclişti, care îl aruncaseră în spatele unui bufet aflat pe o şosea de la periferia oraşului St. Louis. Şeriful districtului, care îl găsise, îl duse la spital, îi plăti îngrijirea medicală şi îi oferi un loc de refacere, alinându-l şi punându-l la punct verbal ori de câte ori devenea arogant şi nu-şi controla vocabularul.

Deşi continua să fie suspicios în privinţa oricărei figuri care reprezenta autoritatea, Josh găsise totuşi un cămin sigur la poliţistul văduv. Treptat, el îşi lăsă garda jos şi descoperi un mentor în şeriful Daniel Cheney. Prietenia cu omul în vârstă îl ajută pe Josh să-şi cunoască valoarea şi îl făcu să-şi dorească dobândirea unui loc în lume de unde să poată privi cu mândrie.

Înarmat cu un simţ al afacerilor, bazat în primul rând pe experienţa pe care Cheney i-o pusese la dispoziţie şi pe imaginaţia lui proprie că într-o zi va avea posibilitatea să cutreiere fiecare continent al planetei, Josh deschise firma *Wyatt Travel.* Câţiva ani mai târziu deplânse pierderea prematură, datorată unui atac de cord, a unicului lui aliat şi investi asigurarea pe viaţă a acestuia în extinderea agenţiei de turism.

Lup singuratic care se ferea de încurcături sentimentale, Josh se dedică firmei *Cheney-Wyatt International,* rebotezată astfel în onoarea mentorului lui. Căpătase reputaţia unui om de afaceri perspicace. Datorită tendinţelor lui de a munci pătimaş şi datorită poftei de succes, el îşi

transformă lanţul de agenţii, înainte de sărbătorirea celor treizeci de ani, în cea mai prosperă firmă de turism naţional şi internaţional.

Josh respiră încet, vârtejul amintirilor oprindu-se când Megan deschise portiera, aruncă în spate coşul din nuiele şi se strecură cu graţia unui fluid pe scaunul din faţă.

— Eşti cu gândurile departe, remarcă ea, prinzându-şi centura de siguranţă.

El încuviinţă absent.

— Cred că da. Ambreind maşina, el întrebă: Ce cuprinde agenda în dimineaţa asta?

— M-am gândit să începem cu o prezentare a oraşului Maryville, să continuăm cu prânzul şi apoi să ne întâlnim cu Tyler Dunwoody.

— Avocatul lui Stanton, întări Josh.

— Corect. În dimineaţa asta este la tribunal, aşa că îl vom întâlni după plimbarea noastră.

Rătăcind cu maşina pe străzi, Josh reuşi să-şi ascundă uimirea şi bucuria neaşteptate. Toate cele văzute – de la cartierul bogat cu vilele lui mari, gazoane întinse, grădini cu flori viu colorate şi garduri vii bine îngrijite până la casele standard, bine întreţinute ale clasei de mijloc, care precedau intrarea în partea comercială a oraşului – realimentară sentimentele lui confuze şi indignarea că-şi petrecuse copilăria în sărăcia şi deznădejdea locuinţelor închiriate din Detroit.

Frână la semafor şi uitându-se răbdător spre Megan pentru indicaţii, o surprinse privindu-l fix.

— Stânga sau dreapta, Megan?

— Stânga, spuse ea precipitat. Stânjenită îşi schimbă privirea, urmărind drumul. Îi fusese imposibil să nu se lase captivată de profilul

colţuros al lui Josh, să nu rătăcească cu privirea pe sacoul lui de culoarea merişorului şi pe pantalonii negri, moderni. Voiam să vezi filatura. Este cea mai mare proprietate din Maryville.

Josh se încrunta vizibil, pe măsură ce înainta prin partea industrială a oraşului.

— Am impresia că bătrânului îi plăcea să-şi vadă numele scris în tot oraşul.

Megan ştiu exact ce voise să spună.

— Familia lui – familia ta – a fondat acest oraş la scurt timp după terminarea războiului civil, aşa că nu este deloc surprinzător că un parc, un teren de baseball, o clădire sau două, sau chiar o stradă să poarte numele familiei Stanton.

Josh se simţi deodată invadat de trecutul pe care nu-l înţelegea, senzaţia neplăcându-i deloc.

— Şi atunci de ce nu se numeşte oraşul Stantonville?

— Mary Halloran, fiica unui avocat care şi-a pierdut averea în timpul războiului, a fost prima mireasă Stanton, adusă aici după război. Soţul ei, un yankeu aventurier din New Hampshire,

A botezat oraşul după numele ei. Ei au fost stră-stră-bunicii tăi. Riscând, ea îl privi pe Josh şi văzu pe faţa lui o expresie speriată. Trebuie să fie ciudat să primeşti lecţii de istoria despre un oraş care de drept ar fi trebuit să-ţi fie casă încă de la naştere.

Josh strânse puternic volanul pe care îl conducea.

— Te-am urmărit mai devreme când stăteai cu fetiţa pe treptele din faţa casei, comentă el, schimbând subiectul, după câteva momente de tăcere încordată. De ce plângea?

— Mama ei a născut din nou, iar ea se simte neglijată, comparativ cu micuţul care primeşte toată atenţia.

— Ce i-ai spus?

— Că este normal să fie puţin geloasa, dar că ar trebui să încerce să-şi iubească frăţiorul, cât de mult posibil.

— Parcă ai vorbi din proprie experienţă.

Ea râse.

— Eu mi-am ameninţat părinţii că îmi voi vinde surioara, atunci când au venit cu ea de la spital. Mi-a luat ceva timp, dar până la urmă am reuşit să-mi înfrâng gelozia.

El zâmbi, imaginându-şi cu uşurinţă atrocitatea ei copilărească.

— Cred că ai fost un drăcuşor.

— Mi s-a mai zis.

Josh intră într-o parcare aglomerată din apropierea *Filaturilor textile Stanton.* Deschizând portiera maşinii, el ezită şi privi apoi peste umăr la Megan când aceasta îi atinse braţul. Revenind ia loc pe scaun, o privi şi aşteptă ca ea să deschidă discuţia.

— M-am gândit mult la ceea ce s-a întâmplat între noi aseară, Josh.

El îi măsură chipul, remarcând roşeaţa uşoară din obraji şi şovăiala din ochi. Pielea ei îl făcu să se gândească la florile proaspete de magnolie, iar ochii îi reflectau bunătatea inimii.

Josh îşi strânse mâinile în pumni pentru a-şi înfrânge pornirea de a o cuprinde în braţele lui. Simţea că se putea pierde în Megan, dar nu era dispus să rişte etalarea stărilor care i-ar fi dezvăluit dorinţa.

— Şi ai ajuns la vreo concluzie care să zguduie pământul? întrebă el.

Ea încuviinţă, fără a fi deloc intimidată de tonul lui sarcastic. Deja concluzionase că Josh Wyatt era un bărbat care credea în reţinerea sentimentelor.

— Dacă ne-am fi întâlnit în alte împrejurări, aş fi vrut să continue ce începuse între noi. Sunt atrasă de tine şi cred că a face dragoste cu tine ar fi o experienţă minunată.

Sinceritatea ei îl mişcă. Simţi cum temperatura corpului începe să-i crească, dar îşi înăbuşi reacţia şi rămase neclintit.

— Dar?

— În ceea ce mă priveşte întâlnirile de o noapte sunt aproape identice cu accidentele de circulaţie, la care părăseşti locul faptei. M-aş simţi folosită, dacă ne-am culca împreună şi apoi ne-am despărţi.

El zâmbi leneş spre ea.

— Foloseşte-mă, pentru mulţumirea inimii tale, Megan Montgomery. Eu nu m-aş supăra deloc.

Ea refuză să fie pusă la punct de comentariul lui sexual arogant şi de încordarea lui senzuală, deşi impactul combinat îi furnica terminaţiile nervoase.

— Pur şi simplu nu este o idee bună.

Căldura şi dorinţa din el solicitau zgomotos să fie luate în seamă, dar, ridicând din umeri, el îşi îndepărtă simplu reacţia intensă faţă de Megan, rămânând indiferent la întreaga noţiune de intimitate.

— Atunci de ce ai mai adus problema în discuţie? întrebă el.

Tonul lui o supără.

— Am crezut că sunt sinceră cu tine.

— Nu eşti sinceră, Megan, o contrazise aspru.

Încerci să discuţi sub toate aspectele ceea ce vrei. De asemenea, confunzi subiectul. Am fi făcut sex dacă ne-am fi culcat împreună. Sex fierbinte, intens, exploziv. Nimic mai mult. A face dragoste este un eufemism, iar dragostea este un mit.

Îngrozită, ea îl luă de mână şi, desfăcându-i degetele încleştate, îi mângâie palma cu o atingere fină.

— Acum te confrunţi cu sentimente confuze, Josh, şi loveşti în mine pentru că sunt o ţintă convenabilă. Intelectual, înţeleg ce faci. Emoţional, mă doare când văd că intenţionat eşti sarcastic şi crud.

El se smuci, eliberându-se din dezmierdare, nevrând să se lase amăgit sau manipulat de mila ei.

— Hai să terminăm cu asta.

Incapabilă să-şi ascundă dezamăgirea, Megan oftă uşor în timp ce Josh ieşi din maşină, trântind portiera. Furia ei se amplifică când coborî din maşină şi-l conduse spre intrarea muncitorilor.

El se opri în faţa uşii şi o săgetă cu o privire plină de furie.

— Gata cu flecăreala psihologică. Tâmpenia asta merge la preşcolarii tăi, dar la mine nu ţine.

Ea aprobă din cap şi simţi cum sângele i se scurge din obraji. Întorcându-se cu spatele la el, deschise larg uşa şi păşi în clădire.

Pe Josh îl cuprinse regretul. Aproape că-i venea să se ducă să o oprească pentru a-i cere iertare, dar asta ar fi însemnat ca el să recunoască faptul că ea reuşise să-i străpungă faţada dezinteresului studiat.

După ce îl prezentă pe Josh şefului uzinei, care îi

dotă cu ochelari de protecţie şi apărătoare fonice, Megan comentă:

— Acest sector face parte din centrul experimental de design. De asemenea este adiacent birourilor executive. În loc să producă pur şi simplu cupoane de bumbac de culoare naturală, pe care să le livreze în ţară, Charles a diversificat filatura. Ea făcu o pauză şi-i indică lui Josh spre un perete de sticlă, care oferea o imagine completă a vastei amenajări ce îmbina utilaje automatizate şi activităţi umane.

— Charles credea că majoritatea filaturilor din Sud falimentau datorită abordării unilaterale a afacerii, aşa că el a investit în echipamente care să producă adevărate lucruri de artă şi a convins un grup de designeri textili şi specialişti vopsitori să se alăture acţiunii.

— Logic din punct de vedere al omului de afaceri, conchise Josh, curios, împotriva voinţei sale, în privinţa unui om care avusese, în mod evident, viziunea de a anticipa atât necesităţile pieţei cât şi pe cele ale comunităţii sale.

— El le-a oferit libertatea de creaţie şi un laborator experimental care a produs amestecuri de fibre naturale şi sintetice premiate. Ţesăturile *Stanton* au preţuri competitive şi sunt cerute în lumea întreagă. Compania a primit chiar comenzi ferme din partea unor case de modă europene.

— Dar despre muncitorii din liniile de producţie ce poţi să-mi spui? întrebă Josh.

— Câştiguri excelente. Burse pentru copii. Toţi au posibilitatea să-şi aleagă calificarea, iar după o vechime de cinci ani în funcţie capătă dreptul de a deveni acţionari, dacă doresc. Este o activitate

familială, Josh, şi angajaţii sunt loiali. Rata conflictuală aproape că nu există. De fapt, aici nu au mai avut loc concedieri de muncitori de mai bine de cincisprezece ani.

— Impresionant.

— Şi neobişnuit pentru această epocă de restructurări, îi reaminti Megan.

În următoarea oră, ea îl ghidă pe Josh prin amenajarea experimentală a diferitelor sectoare. Vorbi puţin, lăsându-l pe el să-i observe şi să-i chestioneze pe angajaţi în felul său propriu.

Privindu-l, ea îi sesiză uimirea faţă de umanitarismul răposatului lui bunic, dar şi respectul deosebit şi silit în acelaşi timp pentru perspicacitatea de care dăduse dovadă Charles în afaceri. După ce îndepărtară echipamentul de protecţie, Megan şi Josh părăsiră hala de producţie şi intrară într-un hol lung.

Josh se opri.

— Cât de vechi sunt *Filaturile textile Stanton?*

— Sărbătorirea împlinirii celor o sută douăzeci şi cinci de. Ani urma să aibă loc anul trecut. Charles a proiectat-o, dar nu a mai trăit ca să o vadă. Prima filatură a fost distrusă de un uragan, puţin înainte de sfârşitul secolului trecut. Când s-a întâmplat, străbunicul tău era în Cuba, înrolat în cavaleria *Rough Ridders* a lui Teddy Rooseveit.

Oarecum impresionat el zise:

— Glumeşti.

Ea zâmbi amar:

— N-aş glumi cu astfel de lucruri. Familia Stanton era un neam destul de distins. Oricum, când Silas s-a întors din Cuba, a reconstruit filatura. Charles, unicul lui copil, atunci când Silas

s-a prăpădit, cu puţin înainte de izbucnirea celui de al doilea război mondial, a preluat toate proprietăţile *Stanton.*

Înainte ca Josh sa mai poată spune ceva, un bărbat cam de vârsta lui se apropie de ei, prin holul întortocheat. Zâmbind, acesta îi întinse mâna în semn de salut.

— Trebuie să fii Josh Wyatt. Eu sunt Paul Travers, vicepreşedinte în probleme de marketing.

După ce bărbaţii îşi strânseră mâinile, Paul se întoarse spre Megan cu o figură îngrijorată:

— Cum ţi s-a părut Carrie în dimineaţa asta?

— Avea ochii cam înlăcrimaţi, dar se va obişnui în curând cu bebeluşul.

— Asta-i o uşurare. Eu şi Kathy ne-am făcut probleme în privinţa ei.

— Încearcă în acest sfârşit de săptămână să-ţi petreci puţin timp numai cu ea, ia grădina zoologică. Puţină linişte face minuni atunci când în casă este un nou-născut.

Josh îşi dădu seama că directorul de la *Filaturile textile Stanton* şi fetiţa pe care o văzuse mai devreme cu Megan erau tată şi fiică.

Reîntorcându-se spre Josh, Paul Travers zise:

— Toată lumea este nerăbdătoare să te cunoască. Dacă sunt aspecte pe care doreşti să le discuţi, nu ezita să întrebi. Întregul personal se va conforma pe cât posibil în toate privinţele.

Josh încuviinţă din cap, uimit atât de primirea călduroasă pe care Paul Travers i-o făcuse, dar şi de faptul că bărbatul îşi pusese braţul în jurul lui Megan.

— Apreciez curtoazia ta, spuse el pe un ton rece, privind fix mâna bărbătească care mângâia absent

umărul lui Megan.

— Nu puteai să ai un ghid mai bun decât Megan a noastră. Ea cunoaşte acest loc la fel de bine ca şi angajaţii. Paul surâse la cea pe care o lăuda, îi aruncă o privire plină de afecţiune, după care se îndepărtă. Şi unde mai pui că este şi o cumnată drăguţă, strigă el peste umăr, amuzându-se de gelozia vizibilă a lui Josh.

— Cumnată? Brusc, Josh se simţi prost datorită sentimentelor de egoism şi gelozie care se treziseră în el şi nu-şi aducea aminte să fi cunoscut vreo femeie care să-l fi tulburat atât. Până la Megan.

— L-ai auzit. Ce-ai zice de o ceaşcă de cafea? întrebă ea conducându-l spre unul din nenumăratele locuri de repaus al angajaţilor.

Josh o urmă în tăcere. Parfumul de liliac pe care îl asocia numai cu Megan îi îmbălsămă simţurile în clipa în care amândoi se opriră în uşa încăperii aglomerate.

Imediat Megan îi sesiză încordarea cu mari speranţe. Ezitând, ea aruncă o privire neliniştită spre Josh, dar pe el mulţimea părea să nu-l îngrijoreze.

Ea propuse:

— Ocupi tu o masă cât mă duc eu după cafele?

Deşi îl lăsase singur mai puţin de două minute, când se întoarse ea trebui să-şi croiască cu greu drum printre muncitorii care pălăvrăgeau adunaţi în jurul lui. Se aşeză pe scaunul din faţa lui. Cu toate că era tăcut, Megan observă că el acordă o atenţie deosebită valului de comentarii îndreptat spre el.

— Maryville este un oraş frumos. Nu vă va fi

ruşine să-l numiţi cămin, îl asigură un tânăr cu salopetă şi şapcă de baseball. Într-o lună vom constitui şi echipele de baseball ale angajaţilor. Veniţi în parc cu noi, dacă vreţi.

— Aveţi o înfăţişare puternică şi o fizionomie prietenoasă, domnule Josh, interveni un alt bărbat, care părea că depăşise demult vârsta pensiei. Megan ştia că acesta era paznic, fiind unul dintre numeroşii angajaţi cărora li se permisese să lucreze peste vârsta convenţională de pensie. Bătrânul Charles Stanton a murit trist şi singur. Aproape că ni s-au zdrobit inimile văzându-l fără nicio rudă care să se poată numi a *lui.*

Megan trăi o clipă de teamă când o femeie în vârstă îmbrăcată cu o bluză îngrijită se aruncă pe scaunul de lângă Josh. Ea nu încercă să întrerupă conversaţia care începuse, ci, dimpotrivă, ascultă atentă, deoarece ştia că domnişoara Sarah Winston avea un stil direct şi o limbă ascuţită.

— Eşti un tânăr al naibii de chipeş, nu-i aşa?

Josh îi zâmbi, în ochii lui licărind plăcerea împletită cu uimirea.

— Dacă aşa spuneţi dumneavoastră, doamnă…

— Şi, pe deasupra, mai ai şi farmecul bunicului tău, remarcă ea aprobând cu o înclinare a capului. Când expresia surâzătoare a lui Josh dispăru, domnişoara Sarah îşi puse mâna pe braţul lui şi se aplecă în faţă. Nimeni din oraşul acesta nu dă doi bani pe faptul că eşti sau nu copil legitim. Maryville este acum casa ta, Josh Wyatt, şi suntem bucuroşi că te afli printre noi. Semeni leit cu bunicul tău, aşa că noi am ştiut imediat cine eşti. Ah, dar bărbatul acela, în zilele când începuse să curteze, făcuse o impresie de-a dreptul grozavă,

se lăsă ea în voia amintirilor. Pe atunci eram doar o copilă, reţine, dar fiecare tânără din Maryville a stat ca pe ace, până şi-a ales el mireasa.

— Nu-l interesează prostiile astea, domnişoară Sarah, protestă un bărbat purtând un costum şifonat din ţesătură de bumbac şi o cravată strâmbă.

— Ba îl interesează, se înfurie ea. Face parte din moştenirea lui. Şi, în plus, cine îl cunoştea mai bine pe Charles Stanton, decât secretara lui? Am lucrat la el timp de patruzeci de ani. Aşa cum se spune în lumea marilor afacerişti, eu ştiu unde sunt îngropate toate cadavrele.

Câteva persoane chicotiră. Altele se îngroziră. Josh izbucni puternic în râs. Megan zâmbi uşor, nesurprinsă deloc de femeia în vârstă.

În ciuda personalităţii ei dure, Josh descoperi că îi păsa de cele rostite de domnişoara Sarah Winston şi de ceilalţi angajaţi din sala de recreere, deşi era uimit că vorbiseră atât de deschis în faţa unui străin. Ca un om de afaceri, nu ar fi fost surprins dacă i-ar fi arătat puţină opoziţie, chiar resentiment.

Josh ridică mâna domnişoarei Sarah şi i-o sărută uşor. Femeia se îmbujoră şi se îndreptă grăbită spre prietenii ei aflaţi în partea cealaltă a camerei.

— Dacă vreţi să pescuiţi, căutaţi-l pe Jimmy Wainright, domnule Josh, adăugă un alt muncitor de vârstă mijlocie, cu faţa luminoasă şi mustaţă răsucită. Am să vă aranjez cele mai bune momeli vii de pe aici. Şi dacă aveţi întrebări în legătură cu bunicul dumneavoastră şi familia acestuia, treceţi pe la mine. Am să vă predau o lecţie de istorie. Bănuiesc că aveţi nevoie de una. Bunicul

dumneavoastră a fost un om bun, dar uneori mândria l-a rănit. Ţinea la dumneavoastră, chiar dacă nu aţi ştiut asta.

Mulţi dădură mâna cu Josh, întâmpinându-l cu simplitate şi căldură. Primi invitaţii de a vizita toate bisericile din oraş, numeroase organizaţii caritabile şi casele lor dacă se va întâmpla să fie prin preajmă.

Surprins de generozitatea lor, Josh se simţi orbit din punct de vedere emoţiona! Cerceta meditativ adâncurile întunecate din cafeaua lui.

Megan se întinse şi îi cuprinse mâna, neliniştea şi nesiguranţa învăluind-o pe măsură ce o tăcere încordată se aşternea între ei. În cele din urmă, Josh o privi.

— Mi-ai întins o cursă, nu-i aşa?

Cinci

Ea nu simţi furie în glasul lui sau ceva care să semene a dezaprobare, ci doar o uşoară indignare şi tulburare. Pe Megan o durea inima pentru el.

— Cum să-ţi întind o cursă, Josh? Nu ar fi fost cinstit.

— Atunci înseamnă că tot ceea ce se spune despre micile oraşe este adevărat, concluzionă el. Este ca şi când ai trăi într-un acvariu, aşa-i?

Ea aprobă din cap cu părere de rău.

— Poate chiar mai mult atunci când este vorba despre Charles.

El îşi retrase mâna din încleştarea lui Megan, împinse ceaşca de cafea şi-şi întinse mâinile pe masă.

— Mă simt de parcă m-aş afunda în nisipuri

mişcătoare.

— Nu este aşa, insistă ea încet, cu un glas plin de teamă. Pur şi simplu experimentezi senzaţia colectivă a unei comunităţi de a se linişti, că în sfârşit ai ajuns acasă. Charles nu a avut niciun secret, Josh. Spre deosebire de majoritatea bărbaţilor din generaţia lui, el nu a încercat să-şi ascundă eşecurile.

El nu răspunse şi atunci Megan continuă:

— Oamenii aici ştiu că pentru tine este o perioadă confuză. Încearcă să-ţi aminteşti că atunci când testamentul lui Charles a fost întocmit, toate actele au devenit publice. Persoana ta, ca nepot al lui şi ca unic moştenitor, a devenit de asemenea publică. În ultimii ani vorbea deseori numeroşilor prieteni, cu mândrie, despre realizările tale. Bine sau rău, această comunitate îşi îndreaptă loialitatea şi afecţiunea pe care a avut-o pentru Charles Stanton spre tine. Ei sunt oameni sinceri şi foarte buni. Acum poate vei înţelege de ce iubesc atât de mult acest loc.

Brusc, Josh sări în picioare. Mişcarea lui rapidă împinse scaunul scârţâind de-a lungul podelei şi atrase privirile speriate ale numeroaselor persoane aflate în încăperea aglomerată.

— Scuză-mă.

Megan rămase neclintită. Hotărî să-l lase pe Josh singur câteva minute. Deşi intenţionase să-i facă cunoştinţă cu mai mulţi directori din conducerea *Filaturilor textile Stanton,* ea decise să amâne pentru altă dată aceste prezentări. Oftând greu, îşi sorbi ultima picătură de cafea şi se ridică de la masă.

În timp ce aşeza ceştile de cafea pe care le

clătise în aparatul de uscare, Jimmy Wainright veni agale spre ea.

— Cum se descurcă Amanda mea la şcoala dumneavoastră de ţânci, domnişoară Megan?

Ea zâmbi.

— Nepoata dumitale este cea mai talentată pictoriţă din grupă.

Bătrânul îşi mută privirea spre umbra din spatele ei.

— N-am fost prea subtili cu acel băiat, dar pun pariu pe ultimul meu ban că are tăria lui Charlie.

Ea zâmbi.

— Să sperăm că aşa este, Jimmy, să sperăm că aşa este.

Cincisprezece minute mai târziu, Megan îl găsi pe Josh stând rezemat de maşina lui închiriată. Imediat ea observă poziţia rigidă a umerilor lui laţi şi ţinuta încordată. Ghidată numai de instinct, ea se furişă în spatele lui, îi cuprinse talia cu braţele, îşi lipi obrazul de spatele lui şi-l strânse tare la piept.

Deşi tresări când ea îl atinse, Josh nu se îndepărtă. Ba, mai mult, îi acoperi mâinile cu palmele, îşi înclină capul, închise ochii şi meditǎ la caracterul ireal al ultimelor douăzeci şi patru de ore. Cu neclaritatea care îi domina sentimentele el se simţea, de când părăsise St. Louis-ul, cu o zi în urmă, de parcă ar fi pierdut controlul asupra lumii lui.

Îşi petrecuse mult timp din viaţa de adult negând nevoia de a avea satisfacţia că aparţinea de ceva trainic, de ceva mai mare decât el însuşi. Nici măcar succesul mondial al firmei *Cheney-Wyatt International* nu-i satisfăcuse dorinţa

înfocată, adânc întipărită, pentru ceea ce îşi închipuia el că era o familie.

Zbătându-se între lumea pe care şi-o crease pentru el şi terenul nestudiat al lumii care i se oferea acum, Josh ezita să-şi asume riscurile implicate de aceasta din urmă. Îi blestemă în şoaptă pe Charles Stanton, pe Megan Montgomery şi pe locuitorii din Maryville pentru că îi alimentau nevoia cu care crescuse şi pe care o considerase slăbiciunea lui cea mare şi vulnerabilitatea cea mai înşelătoare.

Continuând să fie îmbrăţişat de Megan el se întoarse cu faţa spre ea şi o privi. Supărarea lui şi durerea celor treizeci şi cinci de ani de respingere dispăreau uşor pe măsură ce el o cerceta atent.

Observa că ochii ei imenşi, care exprimau o nelinişte surprinzător de mare, îi dominau chipul. Încruntându-se el îşi ridică mâna şi îi mângâie cu vârful degetelor obrazul, simţurile lui înregistrând netezimea satinată a tenului ei perfect şi desimea genelor ei întunecate.

Când îşi coborî degetele în adâncitura gâtului ei, simţi căldura îmbietoare a pielii şi vibraţia ritmică a pulsului ei, Plecându-şi capul, el ezita la câţiva centimetri de gura ei arcuită.

Megan încetă să mai respire. Când în final reuşi să vorbească, ea şopti:

— Iar cauţi motive, nu-i aşa?

Absent, ei încuviinţă înclinând din cap, în timp ce degetele ambelor mâini rătăceau prin părul ei des care îi încadra faţa şi i se revărsa pe umeri ca o aureolă roşcată.

— Părul tău parcă ar fi de mătase, iar tu miroşi mereu a liliac sălbatic.

Atingerea lui delicată şi privirea lacomă şi confuză făceau ca lumea să se încline într-un unghi ciudat. Ea încercă o senzaţie de plăcere lăuntrică, dându-şi seama că Josh o găsea atractivă. Megan se simţea totuşi datoare să încerce să alunge şovăiala lui. Dar experienţa ei legată de suferinţă o avertiză însă că demonii personali se înfrângeau singuri.

Josh se apropie şi mai mult, unind trupurile lor, astfel încât nici măcar o şoaptă să nu despartă rotunjimile feminine de musculatura puternică.

Sufocată brusc de conştientizarea potenţialului lui masculin, de forţa trupului lui puternic dar şi de dorinţa care se înfiripase în ea, Megan îi cuprinse de talie. Aerul intra şi ieşea din plămânii ei într-un ritm alert.

— Josh?

— Nu spune nimic, Megan.

Cu ochii măriţi, ea privea fix la gura lui. Îi cunoscuse deja gustul şi poftea înfocată la mai mult. Dorinţa o săgetă ca un fulger fierbinte de vară, slăbindu-i genunchii şi zguduindu-i convingerile din temelii.

Megan îşi simţi raţiunea făcând eforturi disperate de a se impune, înainte ca ea să renunţe la toate precauţiile.

— Nu face parte din program, şopti ea.

— Când sunt în vacanţă, eu nu cred în programe, îi replică el. Ţinându-i încă în mâini capul, Josh îi ridică faţa spre a lui.

Megan îi simţi pe piele respiraţia. Ochii ei erau închişi, iar corpul îi tremura.

Când el îi apucă buza cărnoasă, gemetele lor se împreunară. Fusese cea mai erotică contopire de

sunete pe care o auzise vreodată.

Fluieratul de amiază al sirenei filaturii străpunse tăcerea micii lor lumi cu subtilitatea unei bombe. Josh tresări şi-i eliberă buzele, dar o ţinu pe loc în timp ce examina terenul din jurul lor.

Urmări atent şirul de muncitori, aparent fără sfârşit, care se scurgea din filatură, înăbuşindu-şi dorinţa pe care Megan i-o stârnise. Încă o dată Josh îşi dădu seama că niciunul dintre oamenii filaturii nu era speriat de sosirea lui.

Încurcat şi nevrând să creadă că singura lor motivaţie era bunătatea, după cum insista Megan, el nu reuşi să-şi înfrângă cinismul care îl făcu să se întrebe dacă nu cumva intenţia lor colectivă era de a-l manipula pe el pentru propriul lor interes.

Îl manipula oare Megan sau ea simţea într-adevăr cum senzualitatea îi influenţează entuziasmul? Tulburat şi precaut, Josh îi studie trăsăturile îmbujorate, făcând presupuneri în legătură cu motivele ei.

— Probabil că ar trebui să ne continuăm plimbarea, reuşi ea să spună cu o voce în care dorinţa se confrunta cu stânjeneala. Altfel vom întârzia la întâlnirea cu Tyler.

Josh se depărtă de ea, mişcarea lui bruscă contrastând cu supleţea de leopard pe care ea i-o asociase. Se întoarse, deschise portiera pentru ea şi trecând apoi prin faţa maşinii se urcă la volan.

Pornind maşina, el remarcă tardiv:

— Toţi au motive, Megan. Concurenţa reflectă dacă acestea sunt sau nu reciproc avantajoase. Şi, atâta vreme cât nisipul mişcător îmi va fi la subţiori, să nu uiţi că rămân un supravieţuitor. Nimeni şi nimic nu mă poate prinde în cursă,

numai dacă, bineînţeles, eu nu mă las prins.

Josh îşi conduse maşina printre muncitorii care zăboveau în parcarea aglomerată. Cu geanta pe umăr Megan se foi nervoasă.

Reîntorcându-se în oraş, ea se simţea tot mai stânjenită de tăcerea lui Josh.

— Nu ţi-am întins nicio cursă. Subterfugiul nu este punctul meu forte. Oamenii din sectorul experimental te-au cunoscut, atâta tot.

El chicoti, făcând un zgomot plin de ironie batjocoritoare.

— Mi-ar plăcea să fie adevărat, Megan, dar îţi lipseşte credibilitatea.

Încurcată, ea studie profilul lui aspru.

El îi simţi privirea şi răspunse făcând un gest larg cu mâna.

— Nu există nici cea mai mică dovadă, că cineva din Maryville a fost pus în pericol de acţiunile mele, Megan.

Ea se mişcă stânjenită, simţind din nou amărăciunea din glasul lui.

— Probabil că la suprafaţă nu se observă, dar sunt atâtea pe care nu le cunoşti încă pentru că nu ai vorbit cu Tyler. Uite ce este, Josh, deja am recunoscut că am exagerat adevărul, aşa că nu aştepta să-mi cer scuze din nou pentru că am nimerit butonul şi am apăsat pe el.

— Nu asta este calea prin care câştigi prieteni sau oameni influenţi.

Neîncrezătoare ea întrebă:

— Nici măcar nu vrei să-mi spui câştigul îndoielii tale, nu-i aşa?

— Nu, atunci când este vorba de Charles Stanton.

Megan se cutremură la auzul vocii lui puternice, dar regăsindu-şi curajul pierdut şi spunându-şi să fie răbdătoare ea se adresă scepticismului lui.

— Probabil că deja ai înţeles asta, dar cred că mai poate fi suportat să fie spus în termeni foarte clari. Charles Stanton a. Fost patriarhul oraşului Maryville, la fel ca tatăl şi bunicul lui. Localnicii au aşteptat întotdeauna de la familia Stanton direcţionare şi îndrumare. Oamenii de aici l-au iubit pe Charles, nu numai pentru că era un bun om de afaceri, ci şi pentru că trata întreaga comunitate ca pe propria lui familie.

Sensibilizată de sentimentele contradictorii ale lui Josh, ea continuă cu greutate, lăsând la o parte diplomaţia, în favoarea adevărului pur.

— Ştii, nu cred că îţi displace faptul că am exagerat adevărul, dar a început să mi se pară că îţi este absolut imposibil să accepţi că oamenii sunt capabili de sentimente pozitive, cum ar fi loialitatea, mila sau chiar dragostea. Viaţa ta a fost chiar atât de seacă, Josh?

Rânjind, el intră cu maşina în spaţiul de parcare din zona comercială a oraşului. Închizând motorul şi scoţând cheia din contact, Josh se întoarse încet şi o privi pe Megan.

Ea surprinse licărul ochilor lui trişti şi deziluzionaţi. În secunda următoare ea îl observă cum îşi ascunde vulnerabilitatea şi mânia în spatele scutului de gheaţă.

Conştientizând brusc locul în care se aflau, ea îi atrase atenţia.

— Întâlnirea noastră cu Tyler este abia peste patruzeci şi cinci de minute.

— Eu vreau să-l văd acum, spuse Josh.

— Şi dacă nu este în birou?

— Am să aştept.

Megan se întinse spre el, dar Josh o privi cu atâta neplăcere, încât ea îşi lăsă mâna să-i alunece în poală.

El ieşi din maşină fără să mai spună vreun cuvânt.

Megan îl urmări cu privirea cum, fără să se uite înapoi, traversă cu paşi mari trotuarul şi intră în clădirea de cărămidă care adăpostea birourile celor trei avocaţi din Maryville. Convinsă pe deplin că Josh nu va acorda nicio şansă lui sau moştenirii sale, Megan, regăsindu-şi liniştea sufletească, îl urmă în biroul de avocaţi.

*

— Tyler Dunwoody?

Un bărbat rotofei care studia conţinutul unui dosar aflat pe masă îşi ridică privirea şi-l salută pe Josh cu o expresie binevoitoare.

— Aţi ajuns mai devreme, domnule Wyatt, dar sunteţi binevenit. Luaţi loc.

După ce bărbaţii îşi dădură mâinile, Josh se lăsă într-un scaun cu braţe, îmbrăcat în piele, aflat în faţa biroului din stejar al lui Tyler Dunwoody. Avocatul strânse resturile prânzului şi răscolind printr-un vraf de dosare îl găsi pe cel pe care îl căuta.

Tyler Dunwoody zâmbi.

— Trebuie să fie destul de ciudat să descoperi că toată lumea pare să-ţi cunoască identitatea, înainte de a avea ocazia să te prezinţi.

— Asta-i o concluzie justă, conchise Josh.

El simţi când Megan intră în încăpere, dar nu se deranjă să-i confirme prezenţa. Se concentră, în

schimb, asupra avocatului, un individ de vreo şaizeci de ani, îmbrăcat într-un scump dar şifonat costum de haine.

Prin dezordinea din vrafurile de dosare, prin imensul ficus ofilit din lipsă de apă, prin hârtiile care se revărsau din coşul de gunoi, încăperea se asemăna într-un fel bărbatului. În ciuda aspectului exterior al avocatului şi a dezordinii care îl înconjura, Josh observă că Tyler Dunwoody poseda un ochi de şoim.

Megan mormăi un salut stins şi se cufundă într-un scaun de lângă uşă. Josh continuă să o ignore, dar nu şi Tyler.

— Şi tu ai venit mai devreme, Megan, dar eşti o încântare pentru ochii îndureraţi. Fă-te comodă. El se uită spre Josh: Avem o grămadă de documente pe care trebuie să le parcurgem în după-amiaza asta. De fapt, s-ar putea să fie nevoie de câteva zile pentru acest lucru. Proprietăţile bătrânului Charlie au fost destul de vaste.

— Nu va fi necesar.

Tyler îl privi întrebător, după care se uită spre Megan. Josh şi-o imagină ridicând din umeri descurajată. Avocatul se rezemă de spătarul scaunului lui din piele, îşi împreună degetele peste abdomen, adoptă o expresie calmă şi aşteptă ca Josh să se explice.

— Nu voi accepta moştenirea lui Stanton, domnule Dunwoody. V-aş fi recunoscător dacă aţi începe întocmirea actelor de renunţare.

Tyler Dunwoody cumpăni spusele lui Josh, după care făcu remarca:

— Vă daţi seama că nu mai există altă rudă de sânge şi că Charlie v-a desemnat pe

dumneavoastră ca unic moştenitor.

— Acest lucru nu are nicio importanţă.

Avocatul chicoti. Megan scăpă pe buze un uşor icnet de surprindere, dar reuşi, din clipa în care Tyler aruncă o privire alarmată spre ea, să-şi controleze manifestările ulterioare de durere, determinate de hotărârea lui Josh.

— Mă tem că totuşi are. Pe cât de mult iubesc statul Alabama, pe atât urăsc să văd venind în Maryville o adunătură de birocraţi care să lichideze valorile pe care o familie le-a dobândit de-a lungul a trei generaţii, iar apoi să preschimbe milioane de dolari în capital depus în seifurile statului. Aşa se va întâmpla dacă doriţi să continuaţi acţiunea.

— Asta nu este problema mea. Cred că mi-am exprimat clar dorinţele, domnule Dunwoody.

— Spuneţi-mi Tyler. Am să fiu direct, Josh, şi am să fac referiri mai ales la reputaţia ta de om de afaceri. Înainte ca Josh să poată răspunde, Tyler continuă: Există, desigur, numeroase opţiuni, care îţi sunt la îndemână, cu grade diferite de implicare a averii. Ai fi interesat să iei cunoştinţă de aceste posibilităţi?

Megan privi optimistă spre Josh. După ce insistase asupra laturilor umanitare ale moştenirii lui, ea se simţea liniştită că Tyler avea intenţia să prezinte potenţialele consecinţe economice ale acţiunilor lui Josh.

— Nu există alte opţiuni care să mă intereseze, dar simte-te liber să mi le enumeri atunci când îmi vei prezenta actele oficiale de renunţare la moştenirea lui Charles Stanton, zise Josh categoric. Eu sunt hotărât.

— Văd că-ţi meriţi reputaţia câştigată.

— Nici nu am ţinut socoteală de câte ori am fost numit bastard, pentru alte motive decât cele datorate statutului mamei mele de a nu fi căsătorită la naşterea mea. Sincer, insultele sunt foarte asemănătoare complimentelor. După un timp devin obositoare. Josh îl contemplă pe avocat, privind printre gene. Dacă nu ştiţi nimic despre mine, domnule Dunwoody, atunci aflaţi că rareori îmi schimb hotărârea luată.

Tyler îşi scutură capul.

— Când vorbesc cu tine parcă aş vorbi cu Charles Stanton. Nici nu-ţi dai seama cât de mult îi semeni. Şi el voia să facă bine, chiar şi atunci când greşea.

Neîncrederea o invadă pe Megan şi atunci oftă uşor. Ea închise ochii, îşi frecă tâmplele şi tăcută începu să despice firul conversaţiei dintre Josh şi avocatul bunicului lui, care începea să se înrăutăţească.

— În ordine, Josh. Am să mă apuc imediat de aceste acte, dar îmi vor lua ceva timp.

Tyler Dunwoody căută în sertarul biroului şi luă o ţigară. Intenţionat, îşi pierdu vremea tăindu-i acesteia vârful cu un mic aparat pe care îl scoase din buzunarul vestei. După ce aprinse ţigara, pufăi entuziasmat până când un nor de fum începu să i se formeze deasupra capului.

Plictisit de tacticile de întârziere ale avocatului, Josh îl preveni:

— Nu intenţionez să plec din Maryville, până când situaţia nu este complet rezolvată, dar asta nu înseamnă că am să admit prelungiri infinite.

Aparent imperturbabil, Tyler Dunwoody aprobă.

— Mi se pare corect.

Josh se ridică în picioare.

— Dacă ai nevoie de mine, lasă-mi mesaj la motel.

Șase

După-amiaza însorită, vocile blânde ale naturii şi susurul pârâului care şerpuia prin împrejurimile sălbatice de la marginea oraşului Maryville îl liniş tiră pe Josh într-un mod în care cuvintele n-ar fi reuşit niciodată să o facă.

El simţi uşurarea şi încrederea omului care îşi recâştigase controlul asupra lumii. În ciuda caracterului contradictoriu al discuţiei purtate cu Tyler Dunwoody, Josh ştia că avocatul nu avea altă alternativă decât să-i urmeze instrucţiunile. Curios însă, îi plăcea de Tyler Dunwoody, deşi nu era obligat să coopereze cu acesta.

Josh stătea aproape de malul pârâului îngust, privind la terenul neîmpovărat de oameni, clădiri sau maşinării. În afară de masa pentru picnic aflată cam la şase metri în dreapta lui, nimic nu perturba perfecţiunea mediului. Orăşean prin definiţie, Josh descoperi în interiorul lui o profundă înţelegere pentru frumuseţea naturală care îl înconjura.

În timp ce medita alene la evenimentele din cursul dimineţii, îşi dădu seama că gândurile i se îndreptau continuu spre Megan. El zâmbi amintindu-şi reacţia ei şocată la propunerea lui de a continua cu plimbarea pe care o programase. Martor al nehotărârii ei, atunci când se aflară faţă în faţă pe trotuarul din dreptul biroului de avocaţi,

el înţelegea, ba chiar îi împărtăşea sentimentele confuze.

Când se întoarse spre ea şi o privi, îşi dădu seama că nu mai simţise o asemenea tulburare. O voia. O dorise din clipa în care zărise imaginea ei chinuitoare de pe podeaua *Grădiniţei Primrose* şi ştia acum că dorea mai mult decât trupul ei sau pasiunea care deja îl mistuise.

Era înnebunit după această femeie multiplu implicată, femeie care lupta din răsputeri pentru ceea ce credea, care redefinise cuvinte precum mila, sensibilitatea şi loialitatea şi care trezise în el fragila speranţă de a fi îndrăgit pentru ceea ce era, nu pentru ceea ce poseda.

Oftând, Josh se întoarse la masă. Simţi dezmierdarea fulgerătoare din privirea lui Megan şi observă tulburarea care persista încă în ochii ei.

Se opri lângă ea.

— Familia ta este proprietara acestui pământ? întrebă el.

Ea scutură din cap şi-şi schimbă privirea.

— Este un secret?

— Sunt doar una din numeroasele persoane care se îngrijesc de proprietăţi, răspunse ea.

Brusc bănuiala i se simţi în voce.

— Este pământul lui Stanton, nu-i aşa?

Ea încuviinţă din cap, după care făcu un gest larg cu mâna, prin care încercui terenul din jurul lor.

— Aceasta este numai o mică parte din ceea ce urmează să sacrifici, spuse ea tristă. Este mai mult decât moştenirea ta, Josh. Noi am avut grijă de aceasta pentru tine, aşa cum ne-am îngrijit de toate celelalte valori ale familiei Stanton, după

moartea lui Charlie. Am sperat…

— Ce ai sperat?

— Am sperat că vei folosi trecutul ca un instrument de studiere a viitorului, nu ca o învinuire aruncată asupra întregii comunităţi pentru o greşeală pe care cineva a făcut-o acum treizeci şi cinci de ani şi pe care nu vrei să încerci să o ierţi, până nu va fi prea târziu.

El expiră cu greutate, zbătându-se între propriile sentimente şi nefericirea vizibilă din ochii ei. Înţelegea perspectivele ei, dar nu intenţiona să-i ofere iluzii false.

— Megan, nu acuz locuitorii oraşului Maryville pentru ceea ce s-a întâmplat. Pur şi simplu vreau să nu mai aud de numele lui Charles Stanton. Aş fi putut să-mi trăiesc viaţa fără să trec prin greutăţile astea.

Frustrată, Megan îşi îngropă faţa în mâini.

— Iartă-mă. Ştiu că te-ai săturat să asculţi toate astea, dar mă simt de parcă slujba mea de executor testamentar s-ar fi risipit în van în conversaţiile avute.

Josh îi îndepărtă mâinile de pe faţă. Voia să o tragă spre el şi să o ţină în braţe. În loc de toate acestea însă, apăru în faţa ei cu un buchet de margarete sălbatice pe care le culesese în plimbarea lui. Speriată, ea acceptă oferta lui, strângând buchetul cu ambele mâini.

— Ai să-ţi striveşti florile.

Ea tresări, continuând să strângă florile.

— Îţi vine să mă strângi de gât, nu-i aşa? întrebă el surâzând surprinzător de compătimitor.

— Avea rost atunci când ne aflam în biroul lui Tyler, concluzionă ea, acum însă nu mai simt la

fel.

— Începem din nou, Megan?

Deşi întrebarea lui o luă prin surprindere, ea recunoscu:.

— Mi-ar plăcea dacă s-ar putea.

— Ştiu că eşti dezamăgită de decizia mea, dar nu vreau să o explic sau să o schimb.

Zâmbetul lui Megan dispăru. În postura ei de executor testamentar se simţea ca o adevărată ratată. Din perspectiva personală, ea mai ştia că era pe punctul de a-şi pierde inima pentru un bărbat care nu părea interesat în angajamente, pentru un bărbat încăpăţânat, dar vulnerabil, care ridicase în jurul sentimentelor lui ziduri imposibil de escaladat. Pe scurt, Josh Wyatt personifica exact opusul a tot ceea ce ea gândise că va fi bărbatul de care se va îndrăgosti.

În ciuda acestor probleme, Megan, în mod conştient, lăsă deoparte toate instinctele prevăzătoare pe care le poseda.

— Nu am încercat niciodată să-i forţez pe cei la care am ţinut să-mi adopte părerile, ca o condiţie pentru eventualele relaţii, Josh. Nu este stilul meu. Tot ce vreau şi tot ce sper este receptivitatea.

— Atunci eşti de acord că orice s-ar întâmpla între noi nu se va răsfrânge asupra deciziei finale privind averea lui Charles Stanton?

— Mintea mea îmi spune că este singurul lucru pe care îl putem face.

— Bine. El zâmbi, o parte din grija pe care o simţise la gândul că ea îl va respinge ca urmare a refuzului lui legat de moştenire pierzându-se undeva la o distanţă apreciabilă. Ce spune inima

ta, Megan?

— Că eşti periculos, remarcă ea usturător, întorcându-se şi aşezând buchetul, oarecum strivit, într-un pahar de plastic plin cu apă. Prânzul este gata.

Josh se aşeză la masă şi trecu în revistă sandvişurile, prăjiturile proaspete, fructele abia tăiate felii şi cele două pahare de limonadă.

— Periculos? repetă el în cele din urmă după câteva momente de tăcere.

Ea îl privi pe furiş. Ochii îi râdeau jucăuş.

— Sănătatea mea mentală suferă atunci când sunt în preajma ta. Niciodată nu ştiu dacă vin sau dacă plec.

— Vreau să te cunosc, Megan.

Uimită de tonul lui intens, ea zise:

— Dar mă cunoşti.

El îşi scutură capul.

— Noaptea trecută ţi-ai rezumat cei douăzeci şi ceva de ani de viaţă în mai puţin de douăsprezece propoziţii.

— Douăzeci şi nouă, preciză ea, întinzându-i o farfurie şi tacâmuri de plastic.

— Nu ştiu suficiente lucruri despre tine.

Căutând ceva, Megan se încruntă răvăşind prin coş. Josh îi opri mâinile ocupate, care începuseră să-i amintească de fâlfâitul aripilor şi le trase spre el.

— Nu te mai agita şi încearcă să te relaxezi. Instinctele mele carnivore pentru moment sunt sub control.

Ea râse şi-şi împreună mâinile în poală.

— Ce anume vrei să ştii?

— Ce te face să plângi? întrebă el deodată.

Ea răspunse fără ezitare:

— *„Steagul presărat cu stele”* cântat înaintea unui meci de baseball, căsătoriile, poveştile de dragoste triste.

El zâmbi.

— Ce te face să râzi?

— Clownii de la circ, căţeii stângaci şi artificiile de la 4 Iulie.

— Suflet patriotic, nu-i aşa?

Ea zâmbi.

— E de-a dreptul sentimental, dar sunt o sudistă. Se potriveşte cu ţinutul.

— Care este realizarea cu care te mândreşti cel mai mult?

— *Grădiniţa Primrose.*

— Care sunt persoanele preferate?

— Familia mea. Ea făcu o pauză, se gândi la răspuns şi zâmbind spuse: Şi oricine aflat sub vârsta de cinci ani.

Josh chicoti scurt, după care expresia lui deveni concentrată.

— Ce te face… să doreşti un bărbat?

Speriată, ea deschise gura, dar o închise repede.

Alene el îşi mângâie dosul palmelor cu vârful degetelor.

— Ce te face să doreşti un bărbat, Megan?

— Nu prea ştiu, răspunse ea echivoc, deşi cunoştea formula exactă. Se extrage şi se îmbuteliază esenţă de Josh Wyatt după care se înghite în doze generoase din oră în oră.

— Emite o ipoteză, o îndemnă el cu o voce încărcată de sensibilitate.

Prudentă îşi ascunse candoarea.

— Am fost îndrăgostită o singură dată şi ceea ce

am simţit a izvorât mai degrabă din prietenie şi compatibilitate decât din pasiune intensă.

— Pare destul de searbăd, observă Josh.

— A fost… sigur, admise ea şi, negăsind cuvântul cel mai potrivit, ea nu recunoscu faptul că sentimentele care se înfiripau acum în ea făceau ca toate emoţiile trecutului să pălească, ba, mai mult, să pară chiar nesemnificative. Căldura îi inunda obrajii. Totdeauna am sperat că va fi mai mult… ei bine, ştii, mai ameţitor, dacă mi se va întâmpla vreodată.

— Vrei o poveste fermecată.

Ea încuviinţă uşor.

— Desigur.

— Dacă într-adevăr există.

Ea sesiză scepticismul lui şi se simţi cuprinsă de un va! de tristeţe.

— Există, Josh. Părinţii mei trăiesc o astfel de poveste şi la fel surorile mele.

— Defineşte-mi-o şi mie.

Ea nu spuse decât atât:

— Dragoste, pasiune, bucurie, prietenie, idealuri comune, respect reciproc, un cămin, copii…

— Văd că ai acordat destulă atenţie subiectului, observă el fără cea mai mică umbră de amuzament.

— Ai cunoscut vreo femeie care să n-o facă? întrebă ea.

— Cred că nu, recunoscu el. Totdeauna am fugit ca dracul de tămâie când am zărit acea privire neobişnuită din ochii vreunei femei.

Înainte de a vorbi ea îşi schimbă privirea de teamă ca el să nu observe durerea din ochii ei.

— Atunci, tu nu ai fost îndrăgostit.

— Pari foarte sigură de asta.

— Sunt. Oamenii rareori fug de dragoste şi asta numai atunci când se tem de angajamentele implicate.

Intuiţia ei îl făcu să se simtă stânjenit şi să adopte un ton defensiv.

— Este mai bine să pui capăt unei relaţii decât să răneşti pe cineva, dându-i speranţe iluzorii despre viitor.

Ea ridică din umeri.

— Poate. Sigură că tocmai fusese prevenită de a nu-l îndrăgi prea mult, Megan luă farfuria pentru sandvişuri şi desfăcu folia de plastic care o acoperea. Şuncă şi brânză cu pâine de secară, ton cu pâine de grâu sau UA şi J pe pâine albă?

— UA şi J? repetă el

— Nu prea eşti la curent cu limbajul de prin curţile şcolilor. Unt de arahide şi jeleu. Mă tem că le fac automat, mărturisi ea. Uneori adaug şi felii de banane.

El râse.

— Trebuie să recunosc că această combinaţie specială nu este prea obişnuită în meniul meu. Am să mă opresc la sandvişurile cu şuncă şi brânză şi la cele cu ton.

— Iarăşi nu ai luat micul dejun? întrebă ea punându-şi în farfurie un sandviş, felii de fructe şi câţiva cartofi prăjiţi.

— N-am avut timp.

— La han se serveşte un mic dejun delicios.

Muşcând din sandviş el îşi ridică o sprinceană.

— Verişoara mea e proprietara localului şi adoră să gătească.

O privi gânditor, tot timpul cât mestecase şi

înghiţise.

— Reuniunile tale familiale trebuie să fie aglomerate.

— Ca o grădină zoologică într-o după-amiază însorită de duminică. Deşi nu cunosc pe toată lumea, eu am sarcina de a întocmi lista reuniunii din fiecare an. Ea îşi încreţi nasul concentrându-se. La ultima numărătoare, cred că au ieşit în jur de patru sute de persoane pe listă.

Uluit de numărul mare şi puţin invidios, Josh păstră tăcerea pe toată durata prânzului lor la iarbă verde.

— Megan se concentră asupra mesei şi deplânse în gând făptui că, în spatele curiozităţii inutile, Josh părea că nu punea prea mare preţ pe existenţa familiei. Deşi ea ştia despre trecutul lui, totuşi nu înţelegea de ce se împotrivea, ba chiar se ofensa să accepte atât primirea unei întregi comunităţi cât şi dorinţa acesteia de a ţine locul familiei, acum că bunicul lui dispăruse.

După ce terminară de mâncat, Megan, plimbându-se pe malul apei, aruncă firimituri de pâine păsărelelor, în timp ce Josh strângea resturile în coşul de nuiele. Când termină, se apropie de ea, o apucă de mână şi o întrebă:

— Ce ai zice de o plimbare?

— Bună idee. Îmi trebuie mişcare după atâta mâncare.

El chicoti la amărăciunea pe care o simţise în vocea ei.

— Ai un apetit de-a dreptul sănătos. Cele mai multe femei ciugulesc mâncarea.

— Niciodată nu iau în greutate. Surorile mele mă urăsc pentru asta. Visul lor tainic este de a mă

vedea cât un hambar atunci când voi fi însărcinată. Le tot spun că am un metabolism extraordinar, dar ele sunt convinse că ţin un regim constant.

Josh se opri şi o apropie de trupul lui, imaginea unei Megan rotunjită de sarcină, părându-i-se uimitor de seducătoare.

— Eu nu aş schimba nimic din acest pachet special de dinamită.

— Mulţumesc, bunule domn.

— Nu sunt bun, ci numai realist.

Ea îi zâmbi şi se pierdu în căldura neaşteptată a ochilor lui albaştri. Îşi dădu seama că dragostea pentru el era la fel de uşoară ca şi respiraţia.

— Poate ar trebui să ne întoarcem în oraş şi să păstrăm plimbarea pentru altă dată? şopti ea, zguduită de ultimul gând.

— Poate, fu de acord Josh, conturându-i cu vârful degetului buza plină.

Megan tremură, impactul atingerii lui tandre răsfrângându-i-se în tot corpul. Ea îl privi cu nişte ochi mari.

Josh îşi coborî capul şi atinse cu vârful limbii adâncitura buzelor ei lipite. Simţi gustul limonadei și al pasiunii promiţătoare şi-şi dori mai mult.

Ea se apropie şi contură cu vârful limbii întinderea buzelor lui. Simţi gustul prăjiturilor cu ciocolată şi al pasiunii care creştea şi-şi dori mai mult.

Şi-au oferit unul altuia mişcări ademenitoare până când amândoi se cutremurară de încordarea înfrânării.

Josh schimbă regulile spărgând bariera buzelor şi-a dinţilor ei şi infiltrându-şi limba în căldura

gurii ei. El se mândri cu geamătul care îşi făcu loc prin gâtlejul lui Megan.

Rătăcind cu mâinile de-a lungul spatelui ei, înlănţuindu-i talia, iar apoi cuprinzându-i sânii în palme, simţi cum sfârcurile ei se încordează sub sutienul fragil. Josh îi auzi suspinul, în timp ce cu mâinile îi contura formele. Îşi dădu seama că atingând-o pe Megan era ca şi când te-ai fi îndrăgostit de o flacără arzătoare.

Ea reacţionă la mângâierile lui intime luându-i capul în palme şi înclinându-şi gura, astfel încât, accesul amândurora să fie cât mai mare. Gemând, ea cunoscu atât uşurarea, cât şi dorinţa crescândă, atunci când Josh îi cuprinse şoldurile şi o aduse într-un contact intim cu coapsele lui. Ea se arcui împotriva bărbăţiei lui, împingându-se cu mişcări uşoare, dorinţa făcând-o neruşinată.

Josh îşi afundă degetele în şoldurile ei, fascinat de senzualitatea ei. Se simţea de parcă s-ar fi aruncat într-un infern capabil să-i ardă conştientizarea oricăror lucruri, mai puţin a femeii pe care o ţinea în braţe.

Brusc şi fără tragere de inimă el puse capăt incursiunii lor pasionale, slăbindu-şi îmbrăţişarea, oprindu-i mişcările şoldurilor cu o mână şi lipindu-i obrazul de umărul lui cu cealaltă mână. În următoarele momente el nu mai auzi decât zgomotul respiraţiilor lor.

Când reuşi să vorbească, Josh spuse:

— Vreau să fac dragoste cu tine, Megan, dar acum nu este nici timpul şi nici locul.

Cutremurată de ceea ce se întâmplase, Megan aprobă din cap şi încercă să-şi ascundă lacrimile care îi împăienjeneau ochii. Se aprinsese după el,

iar trupul o durea de dorinţă.

— Vorbeşte-mi, o îndemnă el simţind vibraţiile slabe ce străbăteau corpul ei. Vorbeşte-mi, Megan.

Cum ea nu-i răspunse, el o îndepărtă puţin şi îi ridică bărbia cu degetele.

— Te doare, nu-i aşa, dragoste?

Cu ochii în lacrimi ea încuviinţă din cap.

— Şi pe mine, recunoscu el cu tristeţe.

— Îmi pare rău, Josh. Sincer, nu sunt o femeie căreia să-i placă să aţâţe bărbaţii.

— Nu este nevoie să te scuzi pentru ceva ce am iniţiat împreună.

Ea îşi sprijini fruntea de bărbia lui, respiră de câteva ori adânc şi-şi impuse să se liniştească.

— Nu ştiu ce m-a apucat. De regulă nu sunt aşa.

El îi făcu semn să tacă şi-i acoperi obrazul cu palma. Josh rămase liniştit gândindu-se la natura explozivă a reacţiilor dintre ei care izbucneau în mod repetat. Nu mai cunoscuse o femeie ca Megan, dar acum ştia că sentimentele protecţioniste şi dorinţa aproape nestăpânită pe care o simţise pentru ea îl vor obseda multă vreme după ce va pleca din Maryville.

Dorind cu disperare să se distanţeze, Megan începu să se elibereze de îmbrăţişarea lui Josh. Pe măsură ce se retrăgea îl simţea tremurând. Ridicându-şi pleoapele, ea observă roşeaţa care colora pometii obrajilor lui Josh, precum şi încordarea din maxilarul acestuia, în timp ce privirea lui lunecase peste rotunjimile dealurilor înverzite.

Instinctul mult mai puternic decât raţiunea îl făcu să-i apuce încheietura mâinii şi să o oprească.

— Hai să facem acea plimbare, propuse el. Amândoi avem nevoie de aer proaspăt.

— În regulă. Ea îşi mută atenţia spre cărarea care însoţea pârâul.

— Megan?

— Da? răspunse ea fără să-i întâlnească privirea.

— Nu aş fi fost în stare să te protejez dacă am fi continuat ceea ce începusem acum câteva clipe. Din motive evidente, am nişte sentimente destul de puternice în legătură cu acest subiect deosebit.

— Ai făcut ceea ce trebuia, Josh. Nu ar fi trebuit să ne lăsăm ispitiţi.

— Când vom face dragoste vreau ca totul să fie corect între noi.

Ea încuviinţă din cap.

După ce se uită la ea, timp de câteva minute cu o privire dezorientată, el îi eliberă mâinile. Ea coborî spre o cărare îngustă, marcată de o parte şi de alta de arbori, care mergea paralel cu pârâul. În timp ce înaintau pe drumul neregulat, Megan înţelese că ar fi însemnat să se prostească dacă ar nega faptul că vor deveni, de fapt, amanţi.

Megan simţi un amestec ciudat de bucurie şi de melancolie la gândul că va deveni intimă cu Josh. Bucurie, deoarece va fi liberă să-şi exprime în mod fizic sentimentele pentru el; melancolie deoarece ştia că el nu va face niciodată definitiv parte din viaţa ei.

După aproape două ore de aprecieri reciproce referitoare la măreţia frumuseţii naturale a terenului înconjurător, împărţite unul altuia, Megan şi Josh se întoarseră la locul de picnic pentru a lua coşul împletit din nuiele. Josh îl ridică pe umăr şi ţinându-se amândoi de mână refăcură

traseul până la maşina închiriată. Aranjă coşul în portbagaj, după care deschise portiera pentru Megan.

— Mi-a plăcut cu adevărat după-amiaza, îi spuse el, stând unul în faţa celuilalt. În ultima vreme nu prea mai am timp să mă relaxez. Viaţa mea s-a transformat într-un program non-stop de conferinţe de afaceri şi halte în aeroporturi.

— Asta este prima ta vacanţă din ultimul timp?

El aprobă din cap.

— De cinci ani.

— Este ruşinos. Cred că vei vrea să profiţi de toate excursiile în aer liber.

— Oh, da, dar numai având în vedere nevoile clienţilor mei.

— Atunci ia pe cineva cu tine care să te oblige să te relaxezi şi să te distrezi.

El îi zâmbi.

— Soliciţi postul?

— Mă tem că bagajul meu personal include şi vreo treizeci şi şase de preşcolari. Vei sfârşi prin a-ţi căuta cale de scăpare în muncă.

Megan ezită o clipă, devenind neaşteptat de serioasă amintindu-şi de promisiunea pe care o făcuse în dimineaţa acelei zile.

Surâsul lui se lărgi într-un rânjet şi bătând-o uşor pe vârful nasului încercă să-i atragă atenţia.

— Pământul către Megan. Răspunde, te rog. Speriată, ea îşi ridică privirea spre el şi râse, hohotul uşor semănând cu o melodie fantezistă. Cu briza dansându-i prin buclele roşcate, ea părea o zână cu ochi verzi.

— Am început să-ţi recunosc privirea neliniştită. Pot să te ajut?

— De fapt poţi, recunoscu ea. Ai vrea să mergi la o petrecere vineri seara?

— Cu ce ocazie? Mulţumesc Domnului este vineri, zi de naştere, aniversare, petrecere de adio? Dă-mi un indiciu.

— Petrecere de bun-venit.

Josh o privi sceptic.

— Nu cred că ştiu persoana şi nici nu sunt un susţinător al oaspeţilor nepoftiţi.

Evitându-i privirea ea rosti repede:

— Tu eşti persoana.

— Mai spune o dată, porunci el, nesigur că auzise bine.

— Se dă o recepţie de bun-venit în cinstea ta la clubul din oraş. Una din surorile mele face parte din comitetul de primire şi mi-a spus despre asta azi-dimineaţă, la telefon.

— Comitetul de primire?

Ea simţi uimirea din glasul lui.

— S-a format anul trecut, la scurt timp după moartea lui Charles. Anticipând, ai putea spune, sosirea ta.

Megan văzându-l cum se încruntă se grăbi să rostească:

— Petrecerea va fi un fiasco dacă invitatul de onoare nu-şi va face apariţia. Şi gândeşte-te numai cât de dezamăgiţi vor fi cu toţii, dacă nu vor apuca să te întâlnească înainte de a te întoarce în St. Louis.

— Şi tu ai primit sarcina de a mă conduce acolo? întrebă el mult mai aspru decât intenţionase.

Ea scutură din cap.

— M-am oferit.

— Te-ai oferit?

Ea aprobă din cap şi ştia că nu putea să scuze roşeaţa din obraji, deoarece vântul nu sufla suficient de tare pentru a cauza îmbujorarea.

— Cum?

Ea înţelese întrebarea lui. Cum de s-a întâmplat acest lucru? De când, se întrebă ea brusc, începuseră să-şi vorbească stenografiat?

— Cum, Megan? întrebă el din nou.

— Este foarte uşor de imaginat, dacă te gândeşti o clipă. Verişoara mea este proprietara motelului. În clipa în care te-ai instalat, ea şi-a informat toţi prietenii, care la rândul lor şi-au sunat prietenii. Restul, cum se spune, este de domeniul trecutului.

Îngrozit de rapiditatea cu care funcţiona reţeaua de transmitere a informaţiei în Maryville, Josh se rezemă cu spatele maşină. Îşi acordă un răgaz pentru a stabili oportunitatea participării lui la serată.

— Eu nu rămân aici. St. Louis este casa mea, îi reaminti el.

— În regulă, Josh. Ei tot vor să te întâlnească.

— Nu-mi place să induc în eroare oamenii.

— Nu vei face asta. Spune adevărul dacă cineva aduce subiectul moştenirii în discuţie. Altfel, nu menţiona hotărârea ta dacă nu vrei să te explici.

— Atunci de ce să mă mai deranjez să merg?

— Gândeşte-te la asta ca la un gest de mulţumire, propuse ea. Ai fi putut să întâlneşti foarte uşor în Maryville suspiciune şi împotrivire. În schimb, tu eşti beneficiarul care se opune ospitalităţii întregii comunităţi. Situaţia ta este cauza, nu-i aşa?

— Puţin probabil, consimţi el încet, luptându-se cu uluirea.

— Josh, oamenii pur şi simplu vor să te întâlnească şi să-ţi dorească binele. Dacă priveşti situaţia la adevărata valoare, atunci n-o să ţi se mai pară complicată şi stânjenitoare.

— Tyler Dunwoody va fi acolo?

— Poate, dar el nu face public faptul că nu a reuşit să-l convingă pe moştenitorul lui Charles Stanton să-şi accepte moştenirea. Se va ocupa în viitor destul de acest lucru. Tyler nu este tipul de om căruia să-i placă să pară prost sau deplasat, în ciuda aspectului lui neglijent.

Privirea lui se îngustă.

— Şi tu va trebui să te descurci cu situaţia, nu-i aşa?

Ea îi făcu un semn jucăuş cu ochiul.

— Sunt mult mai puternică decât par. Voi supravieţui. Între timp, ce-ar fi să ne distrăm? Tu eşti cel în vacanţă, nu-i aşa?

— La ce oră să vin să te iau? întrebă el, conştient că dorinţa lui de a petrece mai mult timp cu Megan, precum şi curiozitatea în legătură cu adevăratele sentimente ale locuitorilor oraşului privind calitatea lui de unic moştenitor al lui Stanton, stăteau la baza hotărârii lui de a lua parte la petrecere.

Megan râse şi-şi aruncă braţele în jurul lui.

Josh o strânse tare de trupul lui zvelt şi puternic. Încă o dată dorinţa prinse viaţă în el, mocnind, ca un noian de flăcări mici, chiar şi după ce o eliberă pe Megan şi o conduse la maşină.

În drum spre oraş el o necăji:

— Dacă la începutul discuţiei aş fi avut cea mai vagă idee asupra entuziasmului tău, nu m-aş mai fi decis atât de repede.

Ea râse.

— Îţi place să mă torturezi. Poţi să vii să mă iei la şase.

— Vrei să mă pui şi pe mine în temă cu ţinuta?

— Eu voi purta o rochie de seară.

— Ceva roşu şi strălucitor, fără îndoială.

Megan zâmbi meditativ gândindu-se la rochia din dantelă din debara, pe care intenţiona să o poarte la recepţia de la club.

— Cum altfel aş reuşi să te înnebunesc de dorinţă?

— Deja ai reuşit, Megan.

— Oh, Doamne, spuse ea. Am petrecut extraordinar exercitându-mi farmecele feminine asupra ta.

— Au fost foarte eficace, o asigură el. Prea eficace.

De data aceasta râsul ei dispăru şi pe un ton serios recunoscu:

— Sunt fericită când sunt cu tine, Josh.

El o privi cu nişte ochi albaştri arzători, o amintire a pasiunii pe care abia o trăiseră împreună.

— Acesta-i un drum cu două sensuri, Megan Montgomery.

Circulând prin centrul înfloritorului oraş din Alabama el îşi reîntoarse privirea la traficul târziei după-amiezei. Îşi simţea propria dorinţă pentru primirea pe care comunitatea avea să i-o facă, cu fiecare oră pe care o petrecea în Maryville şi cu Megan, şi asta îl neliniştea.

— Care este programul acestei petreceri? întrebă el încercând să-şi schimbe gândurile.

— Cocktail-uri, cină şi dans, răspunse ea.

El fluieră uimit.

— Oamenii aceştia se mişcă repede, nu-i aşa?

— Vor ca tu să te simţi binevenit, iar ca să pui toate acestea cap la cap nu-ţi trebuie prea mult timp.

Josh opri la culoarea roşie a semaforului şi se uită la ea. Nimic, îşi dădu seama el, în lunga lui existenţă de lup singuratic, nu-l pregătise în domeniul vulnerabilităţii, pe care acum o experimenta.

— Mă simt copleşit, Megan. Pur şi simplu copleşit.

Ea se întinse şi îi acoperi mâinile cu palmele ei.

— Cel puţin ai un aliat de care ştiu şi eu.

Deşi se concentra la fluxul traficului, Josh nu-i eliberă mâna lui Megan, decât atunci când ajunseră acasă la ea. El vorbise puţin, dar apreciase atât asigurarea, cât şi compasiunea ei.

Șapte

Devreme în acea seară de vineri, Josh şi Megan se opriră la garderoba din incinta clubului. Dezbrăcându-şi impermeabilul, Megan îl dădu în schimbul unui talon femeii aflate în spatele tejghelei.

Puse talonul în geanta de seară şi se întoarse spre Josh. Megan trecu printr-un moment de pură încântare văzând expresia impresionată de pe faţa lui.

— Sper că acest oraş dispune de un centru competent în acordarea îngrijirilor cardiologice.

— Intenţionezi să faci un atac de cord? întrebă ea cu un zâmbet.

— Sigur că nu, dar sunt alături de cei aflaţi în preajma mea cărora li se va frânge inima. Josh o trase pe Megan într-un separeu retras, în clipa în care în foaierul clubului îşi făcură apariţia numeroase persoane care râdeau şi vorbeau între ele.

— Ar fi trebuit să mă avertizezi în legătură cu rochia ta, Megan.

— Vechitura asta? îl tachină ea.

— Aş fi angajat un contingent de gardieni.

— Nu eşti de acord cu ea? îl chestionă ea, ştiind prea bine din licărul ochilor lui albaştri, umbriţi de gene dese, şi din posesivitatea cu care mâinile lui îi ţineau umerii, că era întru totul de acord.

Josh scăpă de pe buze un geamăt înăbuşit.

— Sigur că sunt de acord şi la fel va fi şi restul populaţiei masculine din Maryville. Am senzaţia că voi petrece următoarele ore îndepărtându-i cu un băţ lung.

— Nu este decât o simplă rochie din dantelă neagră.

— Poate pe trupul plat al unei fetiţe de nouă ani. Materialul însă se mulează pe tine ca îmbrăţişarea unui vechi prieten. Rapid, el studie din nou zona de sub ochii ei căprui strălucitori, zâmbetul larg şi şuviţele de păr roşcate, superb ondulate. Nu mă înţelege greşit. Este o rochie extraordinară, mai ales pe tine şi, sunt uimit că reuşeşti să respiri în măsura asta atât de mică.

— Elasticitatea dantelei îmi permite.

— Crede-mă, Megan, nu numai că-ţi permite, dar pe tine se modelează, ispitind, ademenind şi apoi seducând.

Ea îşi sprijini degetele de unul din obrajii lui,

după care se întinse şi-i dădu pe spate o şuviţă din părul negru, care îi căzuse pe frunte.

— Te simţi ispitit?

Josh îi prinse mâna şi depuse un sărut fierbinte pe palma ei.

— Am fost ispitit din clipa în care am intrat în *Grădiniţa Primrose.*

— Şi eu la fel, şopti ea, copleşită deodată de intensitatea sentimentelor ei pentru el.

Recunoaşterea lui Megan îi dădu curajul să întrebe:

— Putem pleca acum?

Ea râse şi-l îmbrăţişa.

— Sunt bucuroasă că îţi place rochia mea, dar cred că mai trebuie să ne mai învârtim puţin pe aici. Cel puţin până se serveşte masa.

Luându-i mâna, Josh i-o strecură sub braţul lui, îşi îndreptă umerii şi o conduse prin hol spre sala de dans. Pe tot drumul el mormăi sugestiv despre felul în care intenţiona să o răsplătească pentru modul în care îi chinuia inima.

— Pare interesant, comentă ea sincer cu o clipă înainte de a-l prezenta pe Josh profesorului ei de engleză de la liceu.

Alături de primar, membri ai consiliului orăşenesc şi directori de la *Filaturile textile Stanton,* printre care şi cumnatul Paul Travers, se afla Megan care stătea lângă Josh în linia de primire. Ea pierdu socoteala numărului de prezentări pe care le făcuse.

În timp ce întunericul se lăsa, ea nu se putea hotărî de cine se simţea mai mândră – de Josh, care sintetiza rafinamentul şi eleganţa pe care le dobândise conducând firma *Cheney-Wyatt*

International, sau de reprezentanţii locuitorilor din Maryville, care îl întâmpinaseră pe oaspetele lor de onoare cu adevărată căldură şi ospitalitate.

Observând că Josh era încă uluit de atitudinea prietenoasă a locuitorilor oraşului, Megan se abţinu să-l mai asigure de sinceritatea lor. Simţea că el avea nevoie de timp pentru a putea asimila toate cele câte se întâmplaseră de la sosirea lui, dar şi pentru a reflecta şi a evalua sinceritatea primirii oferite de comunitatea ce făcea parte din moştenirea lui.

În ciuda intenţiei exprimate de Josh de a rămâne în Maryville numai atât cât va fi necesar pentru întocmirea şi semnarea tuturor documentelor de renunţare la moştenire, Megan mai spera şi se mai ruga ca el să se răzgândească. Dacă el nu revenea asupra hotărârii, atunci pierderea ei personală urma să fie la fel de mare ca a întregit comunităţi.

După o masă grozavă, Megan îşi permise atât de mult necesarul aer de pe terasă. Ea decise că a-l forţa pe Josh să se răzgândească sau a încerca să-şi exercite chiar şi cea mai subtilă influenţă asupra lui ar fi o greşeală. Şi aşa mersese prea departe.

Deoarece reuşise în cele din urmă să domine sentimentele lui contradictorii, Megan înţelese că Josh avea nevoie de timp pentru a lua o hotărâre cu care urma apoi să trăiască toată viaţa. Nimeni, se gândea ea, nu avea dreptul să distrugă stabilitatea şi succesul profesional pe care el şi le făurise în St. Louis sau să se amestece în viaţa lui. Ea jură să-i respecte simţămintele, indiferent care ar fi fost preţul emoţional pe care ea ar fi trebuit să-l plătească.

Zgomotul paşilor de pe teresa din cărămidă o tulbură pe Megan din gândurile ei. Întorcându-se, îl zări pe Josh care se îndrepta cu paşi mari spre ea. Venea cu două pahare cu puţin brandy.

— Te simţi încă copleşit? întrebă ea acceptând băutura.

El zâmbi în timp ce se rezemă de balustrada din fier forjat. Strecurându-şi un braţ pe după umerii lui Megan, o trase spre el înainte de a-i răspunde.

— Cred că trebuie să mă acomodez. El făcu o scurtă pauză pentru a lua o înghiţitură de brandy. Nimeni nu mi-a pus vreo întrebare controversată, iar Tyler se poartă cu mine de parcă aş fi gripat. Luând totul în considerare, trebuie să recunosc că seara a evoluat mult mai liniştit decât mă aşteptam.

— Tyler nu este prost, Josh.

— Sunt de acord. Este la fel de şiret ca proverbiala vulpe. Trebuie să-l supraveghez. Speculaţia nefondată privind motivele avocatului dădu naştere la o călduroasă apreciere, în timp ce Josh o studia pe Megan la lumina lunii. Dar tu? Te distrezi?

Ea îi zâmbi.

— Petrec extraordinar.

— Pari… slăbită. Eşti obosită?

Ea scutură din cap şi surâse uşor. Auzi orchestra începându-şi repertoriul serii cu o cunoscută baladă – o melodie deosebit de obsedantă despre o tristă poveste de dragoste.

Megan, aproape paralizată de emoţia neaşteptată care o învălui, îşi schimbă privirea. După ce petrecuse cea mai mare parte din seară imaginându-se în braţele lui Josh, muzica venea

acum să accentueze zădărnicia faptului de a dori pe cineva care nu părea dispus să între în lumea ei.

— Vrei să petreci şi mai bine? o întrebă el.

Ea îl privi, cuprinsă de fiori de disperare şi de dorinţă. Incapabilă să vorbească, Megan încuviinţă din cap.

Josh îi luă băutura din mână şi puse ambele pahare pe o măsuţă din apropiere. O trase apoi pe Megan în braţele lui, transformând visul ei în realitate.

Ea capitulă în faţa intimităţii momentului şi savură puterea inerentă şi forţa controlată ale lui Josh. Sânii modelaţi pe piept, pelvisul pe coapsă, pulpa pe pulpă, îi făceau să pară o singură fiinţă, în timp ce se mişcau în armonia seducătoare.

— Asta eşti tu, Megan?

Ea auzi geamătul grav al lui Josh şi uşoara înjurătură cu puţin înainte ca el să o sărute pe frunte şi să-şi slăbească îmbrăţişarea. Megan îşi înălţă, încet, capul. Se simţea puţin dezorientată de parcă tocmai s-ar fi trezit dintr-un somn lung.

— Îmi pare rău că vă întrerup, interveni o femeie subţire, cu păr roşcat, tuns scurt. Apropiindu-se de patruzeci de ani, semăna izbitor cu Megan. Dar trebuie să vorbesc cu tine puţin.

Privindu-l pe Josh, Megan îi promise:

— Ne întâlnim înăuntru peste câteva minute.

Deşi aprobă din cap înţelegător, ea văzu în ochii lui regretul că intimitatea lor fusese tulburată. După ce îşi luă paharul cu brandy, Josh traversă cu paşi mari teresa şi se îndreptă spre sala de dans. Megan se reculese câteva clipe înainte de a se întoarce cu faţa spre sora ei.

— Ceva probleme, Kathy?

— Nu ştiam că eşti atât de implicată. El nu este prea de mult în Maryville, nu-i aşa?

— Suntem numai prieteni.

— Mai fă o încercare.

— Spuneai că vrei să vorbeşti cu mine, îi aminti Megan liniştită.

Kathy Travers îi aruncă o privire plină de îngrijorare.

— Sunt ani de când nu ai mai ieşit cu un bărbat, Megan. Josh pare foarte drăguţ, dar îl cunoşti atât de bine încât să…

— Este drăguţ, Kathy.

— Asta este? Este drăguţ? Şi poştaşul este drăguţ. La fel şi măcelarul, dar amândoi sunt trecuţi de şaizeci de ani şi au şi nepoţi.

Megan rămase tăcută.

Neliniştea se citea pe chipul lui Kathy. Se apropie şi-şi puse mâna pe umărul lui Megan.

— De ce ai amuţit?

Ea ridică din umeri nepăsătoare.

— Cred că nu am nimic de spus.

Kathy se încruntă.

— Eşti sigură că te simţi bine?

— Bineînţeles.

— Megan Momtgomery, tu nu puteai să minţi ca să-ţi salvezi fundul când erai copil şi este foarte clar că nu te-ai schimbat în toţi aceşti ani.

Lacrimile îi împăienjeniseră ochii şi se simţea recunoscătoare pentru faptul că lumina de pe terasă era slabă.

— Kathy, ştiu că-mi vrei binele, dar te rog nu mai face aluzii în legătură cu Josh.

Neînduplecată, dar înduioşată totuşi de emoţia

trădată de glasul lui Megan, Kathy întrebă:

— Te-ai îndrăgostit de el, nu-i aşa?

Nevrând să confirme sau să nege ipoteza surorii ei, Megan înţelese nevoia lui Kathy, adânc înrădăcinată, de a o proteja, precum şi de a aranja periodic vieţile fraţilor ei mai mici, dar îi lipsea pentru moment energia pentru a o înfrunta.

Kathy recunoscu:

— Voiam să te rog să ne ţii copilul mâine, pentru ca eu şi Paul să petrecem o zi cu Carrie, dar cred că am s-o rog pe mama.

— Poate că aşa ar trebui.

— Acum ştiu că nu este în regulă ceva. Totdeauna trăgeai cu dinţii ca să-i supraveghezi tu pe micuţii familiei.

Hotărâtă să-şi păstreze intimitatea, Megan prinse mâna surorii ei şi îi strânse uşor degetele.

— De data asta roag-o pe mama, dar data viitoare să ţii minte să mă rogi pe mine. Respirând sacadat, ea reuşi să adauge luminoasă: Acum, ce-ar fi să mergem înăuntru? Paul probabil că-şi închipuie că ai plecat acasă fără el.

Megan îl zări pe Josh din clipa în care intră în cameră. Îmbrăcat cu un costum sobru, impecabil, stătea cu capul şi cu umerii aplecaţi deasupra câtorva membri ai consiliului orăşenesc local care păreau că-i sorbeau cuvintele de pe buze.

Se uită în direcţia ei şi se linişti. Megan îi zări zâmbetul trist, iar apoi îl văzu ridicând din umeri de parcă ar fi spus: „Dacă nu mă salvezi, voi fi prins o veşnicie”.

Începu să-şi croiască drum printre grupurile de oameni care discutau, blocându-i accesul spre Josh. Obligată să se oprească de mai multe ori

când prietenii încercau să o atragă în conversaţii care aveau în centrul discuţiei sosirea lui Josh în Maryville, Megan reuşi în cele din urmă să ajungă lângă el.

Zâmbind persoanelor adunate în jurul lui, ea anunţă cu curaj:

— Doamnelor şi domnilor, am să-l răpesc în mod oficial pe oaspetele nostru. Circulă zvonul că este un dansator excelent.

Josh o escortă spre ringul de dans.

— Ţi-am spus vreodată că stilul direct este una din cele mai mari calităţi ale tale?

Ea se strâmbă în timp ce el o trăgea în braţele lui.

— Asta vrea să însemne că îţi plac femeile înfipte?

— Chestia asta îmi este foarte familiară, comentă el în timp ce trupurile lor se contopeau, unduindu-se în ritmul muzicii. Şi ca să ţii minte, domnişoară Montgomery, se întâmplă să-mi placă toate oasele îndrăzneţe din trupul tău.

— Mă bucur, domnule Wyatt, şopti Megan răspunzând privirii lui lacome. Nu aş vrea să mă fac vinovată de a vă fi dezamăgit.

El îşi coborî spre ea ochii strălucind brusc de dorinţa fierbinte.

— Nu ai putea să mă dezamăgeşti niciodată, Megan.

Dansară până târziu. Numai câteva cupluri mai zăboviseră în sală şi pe ringul de dans, printre care Kathy şi Paul Travers.

Încleştaţi într-o îmbrăţişare strânsă, Megan şi Josh continuară să se legene în ritmul melodiei imaginare chiar şi după ce orchestra încheie

ultimul vals al serii.

Megan abia mai răsufla, fiind dureros stârnită. Un sunet uşor îi scăpă pe buze, o deplină mărturisire spontană a emoţiei care se răsucea sălbatic, necontrolat în adâncul abdomenului ei.

Ea simţi văpaia încordării similare care îl învălui pe Josh. Clipi surprinsă când el le opri mişcarea şi constată că ringul şi sala de dans erau pustii.

Josh o strânse mai aproape când îi simţi dorinţa de a se retrage din braţele lui. Plecându-şi capul, el şopti:

— Mireasma ta s-a schimbat, Megan. M-a epuizat parfumul erotic de liliac şi mosc. Parfumul tău.

Ea tremură, semnificaţia cuvintelor lui străpungând ceaţa senzuală care o învăluia.

— Josh?

— Da?

— Este târziu.

— Ştiu.

— E timpul să mergem acasă?

— Te rog.

El îşi furişă braţul în jurul taliei ei. După ce luară geanta de seară a lui Megan părăsiră sala de dans.

— L-ai văzut pe ăştia doi, Paul?

Paşii lui Megan şovăiră la auzul vocii surorii ei.

— Ce… începu Josh, dar ea ridică o mână atenţionându-l şi scutură din cap.

— Care? Ajutându-şi soţia să se îmbrace, Paul îi zări pe Megan şi pe Josh care se opriseră în holul întunecat. El aprobă din cap când Megan îşi duse degetul ia gură, semnalându-i să nu o avertizeze pe Kathy de prezenţa lor.

— Megan şi Josh Wyatt.

— Sigur. Dansau. Ca şi noi.

— Dansau aşa cum dansăm noi acasă.

Paul zâmbi stângaci la comentariile soţiei lui.

— Ei şi?”

— Pur şi simplu făceau dragoste pe ringul de dans.

— Ei şi? spuse el din nou.

— Nu fi obtuz.

Paul rânji.

— Dacă mă gândesc bine, el era destul de posesiv cu Megan în dimineaţa asta când le-am prezentat sectorul experimental.

— Nu mi-ai pomenit despre asta.

— Nu am crezut că are importanţă.

— Bineînţeles că are. Ce s-a întâmplat exact? întrebă Kathy umblând cu mâinile prin geantă. Nu găsesc cheile de la maşină.

— Am îmbrăţişat-o pe Megan ca de obicei. Am crezut că Wyatt o să mă ciomăgească înainte de a afla că suntem rude prin alianţă, remarcă el, vârându-şi mâinile în buzunar şi dând peste cheile dispărute.

Nevrând să-şi pună într-o situaţie neplăcută sora exagerat de protectoare, Megan începu să se retragă. Josh o opri, privind-o amuzat.

Paul făcu cu ochiul spre Megan şi Josh şi o înghionti apoi uşor pe Kathy spre uşă.

— Hai să nu ne amestecăm.

— Eu nu mă amestec niciodată, protestă Kathy. Îmi fac numai griji pentru sora mea.

Megan îşi înăbuşi hohotul de râs care fremăta înăuntrul ei.

— Sora ta are scaun la cap, a trecut de vârsta la

care mai trebuie să ceară voie, este singură şi este clar că a încetat să-l mai plângă pe Tom. Indiferent cât de bune ar fi intenţiile tale, ea nu are nevoie să-ţi bagi tu frumosul nas în problemele ei.

În gând, Megan îşi binecuvântă cumnatul pentru că îi oferea surorii ei un sfat atât de bun.

Josh mormăi:

— Bravo!

Ei aproape că-i veni să râdă când auzi, înainte ca uşile de la intrarea în club să se închidă puternic, zgomotul celor doi oameni care se sărutau jucăuş.

Hohotele de râs îl zguduiau pe Josh în timp ce acesta o apucă pe Megan şi o strânse tare în braţele lui.

— Este neînchipuit de preţioasă.

— Este o năpastă magnifică, dar are intenţii bune.

— Când eram copil mi-am dorit întotdeauna fraţi şi surori, dar am impresia că uneori sunt o binecuvântare controversată, remarcă Josh în timp ce se îndepărtau.

— Adevărul nu se spune niciodată, consimţi ea.

Megan savură satisfacţia oferită de compania lui Josh pe parcursul cât acesta îşi condusese maşina pe străzile aproape pustii din Maryville. Regretul că seara petrecută împreună era pe sfârşite, se strecură în gândurile ei, în clipa în care el intră pe alee şi parcă maşina. Au rămas tăcuţi câteva momente. Înjurând încet, Josh o strânse în braţe pe Megan şi o sărută cu o incredibilă tandreţe.

Ea simţi o schimbare în el, dar nu putea să definească motivul acesteia. Indiferent care ar fi

fost cauza, protecţia puternică cu care fusese învăluit ca într-o armură în timpul primelor ore petrecute împreună dispăruse, transformându-se într-o santinelă îndepărtată, care nu mai era solicitată să-i păzească sentimentele.

— Ar trebui să intru înăuntru, şopti ea rezemându-şi capul de umărul lui şi mângâindu-i cu vârful degetelor obrazul.

— Este târziu, consimţi el, retrăind senzaţia ei de mai devreme, o bătaie puternică de inimă, înainte de a-şi întoarce capul şi de a prinde în gură, pe rând, unul câte unul, fiecare deget al ei. Tăcut, promiţându-şi că va pleca curând, el absorbi foarte delicat la început vârful fiecărui deget, dar căldura interioară îi stârni simţurile, dorinţa aprinzându-i-se instantaneu.

*

Megan se cutremură, fierbinţeala umedă şi gesturile acaparatoare ale buzelor lui Josh, atingerea limbii lui răspândeau dorinţa în venele ei. Ea simţi căldura puternică a pasiunii lui când, după ce rătăci cu vârful limbii de-a lungul palmei ei, el îşi coborî sărutarea pe încheietura mâinii.

Pulsul lui Megan bătea febril sub buzele lui. Josh îşi abandonă reţinerea în favoarea unei nevoi copleşitoare de a absorbi parfumul ei, parfumul excitant de liliac sălbatic şi de mosc, care ameninţa să-i distrugă autocontrolul, chiar dacă promitea o mare satisfacţie.

Ea auzi geamătul lui, în timp ce mângâierile cu limba stăruiau pe pielea delicată de la încheietura mâinii ei. Dorinţa care pusese stăpânire pe ea o făcu să-şi schimbe poziţia, lipind-o de pieptul lui.

Ghemuindu-se lângă el, părul i se revărsă pe

frunte şi pe obraji, acoperindu-i umerii îmbrăcaţi în dantelă, ca un nor mătăsos. Josh îşi afundă degetele în şuviţele roşcate, îi strânse capul şi i-l ţinu fix căutându-i buzele.

Megan oftă precipitat. Apucându-i umerii ea îşi depărtă buzele, întâmpinând sărutul lui îmbătător. Buzele lui flexibile, limba insistentă şi dinţii îndrăzneţi o împinseră spre un extaz atât de ameţitor, încât simţurile începură să o părăsească, iar înţelegerea lumii îi devenise inaccesibilă.

Sărutările lui depăşiseră toate închipuirile ei, asigurând-o că dragostea dispunea de multe posibilităţi pe care experienţa ei limitată nu i le revelase. Era înfometată să experimenteze aceste posibilităţi necunoscute, dar numai împreună cu Josh.

O sedusese cu buzele lui. Îşi exprimase urgenţa propriei lui dorinţe utilizându-şi limba în mângâieri năvalnice şi intense în interiorul gurii ei şi în incursiuni uşoare şi ispititoare de-a lungul dinţilor ei. O devora ca pe o bomboană, trecând apoi la căutarea şi la descoperirea altor încântări ale gustului.

Josh exploră tandru cu mâini iscoditoare curbele modelate pe trupul ei. Megan simţi săgeţi de foc, ca nişte fulgere de vară, străpungându-i carnea. Sânii i se rotunjiră de dorinţă, sfârcurile i se întăriră în puncte încordate de sensibilitate, în timp ce dorinţa din partea de jos a abdomenului ei, sfidând raţiunea, se extinse aducând-o la limita răbdării.

Când Josh îşi schimbă neaşteptat poziţia, Megan se pomeni ridicată şi apoi aşezată intim între coapsele lui. Ea simţi forţa şi puterea excitaţiei lui

şi automat se arcui spre el, căutând instinctiv, fără să se gândească să-şi satisfacă nevoia arzătoare a inimii şi a trupului.

Ea strigă când el îşi dezlipi violent buzele de ale ei şi se prăbuşi pe pieptul lui, îngropându-şi faţa în musculatura puternică a locului în care umărul lui întâlnea gâtul.

Când reuşi să vorbească, vocea lui era răguşită.

— Am nevoie de tine, Megan.

— Te doresc, şopti ea cu un glas strangulat de dorinţa puternică şi de chinul trupesc.

Josh reuşi să desfacă trupurile lor încolăcite, ieşi din maşină şi o ridică pe Megan în braţele lui cu mişcări line, ce-i părură acesteia de vis. Deşi degetele îi tremurau, ea găsi cheile de la casă în poşetă şi deschise uşa din faţă.

Josh urcă treptele până în dormitor, ţinând-o pe Megan ghemuită în braţele lui. O lăsă uşor jos, aşezând-o în picioare în faţa lui, dorinţa lui încordată trădându-se în tremurul mâinilor care rătăceau pe umerii şi pe braţele ei.

Conştient că sinceritatea lui l-ar putea costa enorm, el o atenţionă:

— Nu-ţi pot promite un basm.

Ea îşi prinse buza de jos între dinţi şi încuviinţă din cap, cu nişte ochi enormi.

— Nu vreau promisiuni care nu vor fi respectate, Josh, dar te doresc pe tine.

Opt

Josh o urmări pe Megan răsucindu-se uşor şi aşezându-se cu spatele la el. Fascinat de supleţea mişcării ei, el aşteptă neclintit ca ea să-şi ridice

părul şi să etaleze fermoarul de pe spatele rochiei. Era conştient de inerenţa invitaţiei nerostite şi, coborându-l, dezveli încet spatele ei zvelt. Lumina micuţei lămpi aflată pe măsuţa din apropiere aruncă o rază aurie pe pielea ei albă. Când ea îşi lăsă braţele jos, Josh îi îndepărtă rochia de pe umeri, lăsând-o să cadă în jurul taliei.

Aplecându-se spre ea, îi dădu părul deoparte şi lipindu-şi buzele pe ceafa ei îi deschise închizătoarea de la sutien. Simţi tremurul lui Megan şi auzi suspinul ei tulburat. Continuând să şoptească pe pielea delicată de la baza gâtului ei, Josh o trase mai aproape, furişându-şi mâinile sub braţele ei şi alunecându-şi apoi vârfurile degetelor pe coastele de sub pieptul ei.

Se opri pe mijlocul ei îngust, degetele lui lăsând urme de foc pe pielea caldă şi catifelată. Când îi cuprinse în palme greutatea generoasă a sânilor, Josh auzi un alt geamăt scăpând de pe buzele ei, un suspin abia perceptibil care îl săgetă cu un fior de dorinţă direct în inimă.

Înainte de a ceda ispitei, îi contură şi îi modelă repetat sânii, încercuindu-i apoi sfârcurile cu degetele până când se excitară devenind tari. Inspirând parfumul ei unic de liliac, Josh îşi îngropă faţa în gâtul ei şi luptă din răsputeri să-şi menţină controlul în timp ce ea tremura continuu sub tortura erotică a mâinilor lui experimentate.

Plăcerea şi neîncrederea o cuprinseră pe Megan. Inima îi bătea nebuneşte iar genunchii i se înmuiaseră, în timp ce Josh asalta tandru pielea ei sensibilă. Dorinţa o invadă, trezindu-i simţurile şi făcând-o să se arcuiască spre el.

El îngheţă, respiraţia lui deja tulburată

pierzându-se vreme îndelungată, când ea începu să se unduiască spre el. În cele din urmă expiră, sunetul puternic, răsunând în încăperea liniştită. Zguduit de nevoia copleşitoare care ardea între coapsele lui şi i se scurgea prin vene, o eliberă şovăitor. Megan făcu un pas nesigur în faţă, ezită şi apoi se întoarse spre Josh. Când îşi înălţă capul şi îl privi, roşeaţa din obraji şi respiraţia precipitată, o trădau că şi ea era copleşită de o dorinţă sinceră.

Încet, seducător, cu privirea fixată pe chipul lui Josh ea îşi trecu rochia peste şolduri, lăsând-o să cadă pe podea. Urmară imediat sutienul şi jupa.

Îmbrăcată numai cu un bikini negru, un portjartier şi ciorapi, Megan stătea în faţa lui ca o prinţesă păgână din alte vremuri. Captivat de ochii ei, Josh îşi aruncă rapid haina, cămaşa şi cravata.

Se repeziră simultan unul spre celălalt, simţurile lor trezindu-se la viaţă, trupurile înflăcărându-li-se, iar sentimentele fiindu-le purtate de curentul electric al dorinţei reciproce. Ridicând-o în braţe, Josh o duse pe Megan până la patul cu baldachin şi o aşeză uşor pe spate.

După ce îşi dezbrăcă restul de haine, îngenunche între picioarele ei despărţite, îi îndepărtă încet veşmintele de pe ea şi apoi la fel de încet începu să urce cu degetele de la curba interioară a gleznelor ei spre coapse. Simţind urmele de foc pe care le lăsa excitaţia lui, Josh îşi dădu seama că nu mai văzuse ceva mai frumos, mai vulnerabil, mai vrednic de dragoste decât Megan.

Părul roşcat şi mătăsos de la capătul de sus al

picioarelor ei îl ispitea, dar se forţă să aştepte. Se aşează peste ea, stârnindu-i coapsele, abdomenul şi sânii prin sărutări înfocate şi mângâieri fierbinţi.

Megan se zvârcoli sub el, încleştându-şi şi descleştându-şi pumnii, mişcându-şi neobosit picioarele, şoldurile şi cerşind înfometată mai mult. Trăsăturile lui atât de încordate şi de puternice îi reaminteau de stâncile dăltuite, iar atingerea lui erotică o coborî într-un abis dorinţe şi mai mari.

Ea ţipă şi se agăţă de capul lui Josh când acesta începu să-i soarbă carnea.

Apucându-i şi mângâindu-i sfârcurile cu vârfurile degetelor şi coborându-şi simultan limba îndrăzneaţă către tainica ascunzătoare întunecată dintre coapse, el savura parfumul şi gustul ei de liliac, la fel cum îi savura şi umiditatea focului lăuntric şi ţipetele sugrumate.

Deodată plăcerea violentă se aprinse în ea.

Trupul i se cutremură cu o forţă care îi făcea inima să-i bată nebuneşte şi îi zdrobea simţurile. Ea îi strigă numele, când emoţia atinse apogeul.

El îi cuprinse trupul zvelt în braţe, o ţinu strâns până când spasmele domolindu-se uşor lăsară în urmă tremurul care părea fără început şi fără sfârşit.

Cu forţa şi graţia fluidă, Josh schimbă poziţia trupurilor lor, aşezându-se pe marginea patului, cu Megan deasupra coapselor lui puternice. Revendicându-i gura, îi devasta din nou simţurile, etalându-i maniera în care avea să-i pretindă în curând trupul.

Sub mângâierile ritmice ale mâinilor lui şi sub dorinţa insistentă transmisă de sărutările lui

mistuitoare, Megan îşi recăpătă încet puterea şi echilibrul mental tulburat. Îşi ridică picioarele în jurul şoldurilor lui Josh, îşi îndoi genunchii şi-şi încrucişă gleznele la spatele lui.

Văzând-o, el respiră scurt, mâinile lui mari coborând în mângâieri pe spatele şi pe şoldurile ei. Sprijinindu-se cu o mână de gâtul lui, Megan îi atinse bărbăţia în clipa în care Josh, rătăcind cu degetele în părţile de jos ale abdomenului ei, descoperi adâncurile umede ale pasiunii ei.

Îmbujoraţi amândoi de dorinţă şi respirând sacadat, se priveau unul pe celălalt în timp ce mângâiau şi stârneau.

Megan se minuna în gând asupra căldurii mătăsoase şi a puterii încordate pe care le simţeau degetele ei. Când Josh se cutremură sub mâinile ei, ea văzu cum trăsăturile lui se tensionară iar ochii i se întunecară. Se aplecă atunci spre el, mângâind cu limba şi ciupind uşor pielea gâtului lui în timp ce manevrele extrem de fine continuau asupra virilităţii lui.

Victimă benevolă a caracterului senzual al lui Megan, carnea lui Josh se trezea şi vibra sub încleştarea ei. Tensiunea din bărbăţia lui îl învălui ca o primăvară vijelioasă iar vârfurile degetelor care lunecau în căldura ei, mângâindu-i carnea înflăcărată, tremurau uşor stăpânite de controlul pe care şi-l impunea.

— Nu mă mai face să aştept, Josh, şopti în cele din urmă Megan cu o voce emoţionată.

Ruga ei îi zdrobi stăpânirea de sine, iar ochii lui larg deschişi zăriră privirea ei lacomă.

Fără suflare, Megan se aruncă asupra lui. Josh se întinse după pantalonii dezbrăcaţi, găsind

repede într-unul din buzunare obiectul pe care îl căuta.

Megan smulse pachetul pe care mâinile lui apucaseră să-l desfacă, se trase spre spate şi spuse încet:

— Aş vrea să nu fie nevoie de asta.

— Nu aş vrea să-ţi pară rău vreodată că am făcut dragoste, îi răspunse el regretând că trebuia să existe această barieră între ei.

Deşi inima îi tresări la aluzia eventualei despărţiri viitoare, ea puse la loc pelicula umedă. Îşi lăsă apoi degetele să rătăcească în buclele dese de la baza abdomenului lui, să sondeze asprimea părului lui de pe piept după care mângâie, exploră şi ispiti.

Trupul lui sări deodată.

— Megan!

Alarmată că făcuse ceva greşit, ea îşi ridică ochii spre el.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să-ţi fac rău.

— Singura durere pe care o simt este că nu sunt în tine, spuse el iritat, ridicând-o, aducând-o în faţa lui şi coborând-o uşor pe trupul lui până îi împresură bărbăţia.

Un sunet şuierător ţâşni de pe buzele ei, iar unghiile i se afundară în umerii lui în timp ce trupul i se întindea pentru a-l primi. El reuşi să-şi găsească forţa de a o pătrunde uşor, dar curând îşi dădu seama că ea refuza să fie influenţată de tacticile lui.

Cu fiecare lunecare provocatoare a trupului ei, Megan consuma căldura care îl ademenea pe Josh tot mai adânc în pasiunea ei. Picioarele ei se strânseră în jurul mijlocului lui, degetele i se

înfipseră în umeri, iar capul îi căzu pe spate într-o completă stare de abandon.

Cu muşchii înflăcăraţi şi membrele încordate Josh intra în trupul ei seducător. Se simţea de parcă ar fi fost aruncat într-un bazin cu lichid fierbinte şi într-un moment de luciditate îşi dădu seama că despărţirea de Megan ar fi însemnat ca un coşmar să devină realitate.

Emoţia îl înecă, azvârlindu-l într-o căutare instinctivă a perfecţiunii. Văpăi de flăcări izbucneau din simţurile lui, aprinzându-le. El se undui în valuri, iarăşi şi iarăşi.

Megan îşi acceleră mişcările frenetice, iar când ţipă, Josh simţi fiorii care o învăluiau. Fiecare urmă un drum direct spre inima lui, mistuindu-l, aprinzându-l, devastându-l. Fascinat de contracţiile puternice care se degajau în interiorul ei, el se simţi ca o revărsare de valuri imense. Josh găsi plăcerea extraordinară cunoscând întreaga forţă declanşată de ea.

În cele din urmă, trupul ei se vlăgui, dar el continua să o ţină aproape. În spasmele violente ale celei mai profunde experienţe fizice şi emoţionale din viaţa lui, el îşi pierduse capacitatea de a raţiona. Gândurile referitoare la altceva decât la simţurile lui dezlănţuite şi la Megan, care devenise centrul lumii lui, dispăruseră. Cu un suspin el cedă de bunăvoie forţei care îl copleşise.

Când în fine îşi găsi puterea, Josh, schimbat pentru totdeauna de ceea ce tocmai se petrecuse între ei, o trase pe Megan la pieptul lui şi se cufundă din nou în cuvertura albă, dantelată şi mototolită.

Niciunul nu vorbea.

Niciunul nu se mişca.

Dorinţa lor reciprocă pentru un final liniştitor al explozivei furtuni pe care tocmai o depăşiseră împreună, le ţinea trupurile unite. Când în cele din urmă respiraţia lor se calmă, se lăsară purtaţi de valurile unei mări de armonie tăcută.

*

Megan se trezi încet, după un somn adânc. Schimbându-şi poziţia de pe o parte pe spate, ea oftă, scăpând de pe buze un ecou uşor al satisfacţiei ei.

Durerea slabă care zăbovea în regiunile joase ale trupului ei nu o îngrijoră. Cum de altfel nu o îngrijora nici sensibilitatea sânilor şi a sfârcurilor ei. Înţelegea motivul şi accepta amintirea cu un zâmbet.

Se întinse, gândindu-se să îmbrăţişeze bărbatul responsabil de fericirea ei, dar nu găsi decât un loc gol şi cearceafuri reci.

Tunetul, surprinzător pentru furtunile care se abătuseră în ultima vreme în partea de sud-est, trosni şi bubui jos pe cer. Megan simţi cum casa se zgudui.

Ridicându-se şi sprijinindu-se pe cot, privi mai întâi spre ceas pentru a afla ora şi apoi când fulgerul săgetă cerul, spre uşile glisante de la capătul celălalt al camerei. O lumină rătăcită în întunericul de dinaintea zorilor îl dezvălui pe Josh stând într-un scaun. Megan surprinse o clipă profilul lui dur şi trupul musculos.

Ea se ridică în şezut şi se rezemă de pernele înghesuite în tăblia de la pat. Un alt fulger îl surprinse pe Josh traversând camera. Aprinse veioza de pe noptieră şi se opri lângă pat.

Conştientă de ţinuta ei răvăşită, îşi trecu degetele prin părul încâlcit.

— N-am cunoscut pe nimeni ca tine, Megan.

Ea râse.

— Vrei să spui că nu ai mai cunoscut o femeie care să aibă nevoie de pieptene douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru?

Tăcerea lui o făcu pe Megan să-şi coboare mâinile şi să rătăcească cu degetele pe cearşaful adunat în jurul taliei ei. Ea rezistă impulsului de a-şi acoperi sânii dezveliţi.

— Nu am cunoscut o femeie care să creadă în basme, recunoscu el, încruntându-se. Şi nu am mai cunoscut o femeie capabilă să redefinească cuvinte ca „erotic” şi „senzual”.

Ochii ei îi mângâiau trupul. Ea nu-şi schimbă privirea când observă dorinţa care se trezea în el. Megan se mişcă simţind un val de căldură curgându-i prin vene. Pulsul începu să-i vibreze de emoţii şi dorinţe primare.

— Trupul tău a început deja să se relaxeze şi să se înflăcăreze, nu-i aşa, Megan? Josh se aşează pe marginea patului şi începu să mângâie delicatele vârfuri roz ale sânilor ei. Acestea se întăriră instantaneu, invitând la o nouă dezmierdare. Eşti iarăşi înfometată după mine, nu-i aşa?

Nevrând să nege ceea ce era evident, ea încuviinţă simplu din cap. Megan auzi geamătul scăpat de el înainte de a se retrage şi de a o studia cu o privire plină de ardoare pe care nu o mai văzuse până atunci.

— Nu pot să controlez ceea ce mă faci să gândesc şi să simt, Josh.

— Nu am intenţionat să se întâmple asta cu

cineva ca tine. Ea îşi înfipse degetele în părul lui negru. La naiba, Megan, de ce a trebuit să fii amestecată în toată treaba asta?

— Soarta, remarcă ea sarcastic, sperând să-l înveselească.

El nu răspunse. Pur şi simplu o privi pe sub sprâncenele întunecate care-i umbreau ochii reci şi albaştri. Ridicându-se şi îndreptându-se spre el, ea îl studie, urmărindu-i nasul puternic, bărbia fermă, obrajii colţuroşi, umbriţi de barbă şi gura senzuală. Ei nu-i păsa de goliciunea ei; nu o interesa nimic altceva decât să alunge acea expresie tristă de pe chipul lui Josh.

Întinzându-se, ea începu să-şi plimbe degetele de-a lungul coapselor lui, unghiile ei lăsând dâre în părul des al picioarelor lui musculoase.

Buzele lui se ţuguiară într-o linie dreaptă.

— Ce-o să mă fac cu tine, Megan?

— O să te apropii şi mai mult de mine, îl stimulă ea, tulburată de suferinţa din glasul lui. Nu te vei mai gândi ia nimic din ceea ce nu aparţine acestui dormitor, iar apoi te vei relaxa şi mă vei lăsa să fac dragoste cu tine.

El îi acoperi degetele mângâietoare, domolind atingerea ei neobosită. Ca răspuns ea îşi puse cealaltă mână pe abdomenul lui, simţind imediat încordarea muşchilor acestuia.

Ea preluă cu vârfurile degetelor tremurul care îl străbătea. Plăcerea şi dorinţa se contopeau în ea în timp ce-l forţa să se lase pe spate. Se opri însă, mâinile ei rămânând nemişcate deasupra coapselor lui când o avertiză:

— Nu te lăsa prea mult implicată, Megan. Nu va dura mult, iar apoi vei suferi. Nu vreau să se

întâmple aşa ceva cu tine.

Nedorind să accepte avertismentul lui, îl îmbrăţişă tandru după care îşi coborî mângâierile de-a lungul coapselor lui.

— Înţelegi ce îţi spun? o întrebă el, pasiunea şi ceva ce Megan nu putea să identifice, conferind vocii lui un ton aspru.

Se aplecă deasupra lui, respiraţia ei învăluind pielea lui sensibilă în timp ce vorbea.

— Bineînţeles că înţeleg, dar avertismentul tău a venit prea târziu.

— Nu-mi pasă de trecut, protestă el printre dinţi când ea se apropie mult şi-l atinse cu limba. El gemu când dezmierdarea ei se transformă într-un sărut lacom dar reuşi totuşi să spună:

— Acea parte din mine a murit de mult. Nimeni nu a reuşit să o mai învie. Nici chiar tu.

Ea ezită, inima ei plângând pentru izolarea şi durerea pe care el le cunoscuse.

— Afectivitatea nu moare definitiv, Josh. Trebuie doar alimentată. Dacă ai să mă laşi am să-ţi demonstrez.

Interpretă tăcerea lui ca permisiunea de a-i arăta fără cuvinte o mică parte din ceea ce însemna să ţii la cineva. Îşi lipi buzele de el, ispitindu-l cu mângâierile delicate ale limbii ei de pisică, în timp ce degetele îi rătăceau prin buclele dese din jurul bărbăţiei lui. Satisfacţia o invadă când auzi geamătul lui de plăcere împletită cu neîncredere.

El îndoi mâna, care nu strângea cearşaful în pumn, în jurul gâtului ei. Când începu să-şi împingă şoldurile în sus, Megan înţelese şi-i primi dorinţa înfocată.

Ea simţi fiecare tremur care îl zguduia şi auzi un nou suspin eliberat de el, un sunet deosebit de stimulativ.

Pe măsură ce continua să-l dezmierde şi să se cufunde în gustul ameţitor şi în mireasma lui de mosc, ea simţi adânc înăuntrul ei forţa propriei dorinţe intensificate. Uşurarea o cuprinse când degetele lui Josh lunecară în tainicul loc dintre coapse, descoperind căldura ei. Ea gemu, savurând senzaţiile pe care i le provoca şi pe cele pe care le primea.

Deodată Megan simţi cât de uşor i-ar fi să-l iubească. Dar îşi dădu seama că de fapt îl iubea – şi-l va iubi totdeauna.

Josh se răsuci sub mâinile şi sub gura ei, o trase deasupra şi apoi o acoperi cu trupul lui într-o mişcare rapidă şi uşoară care o făcu să-şi piardă răsuflarea şi să zâmbească.

— Eşti un ticălos, îl acuză ea ridicându-şi braţele şi încolăcindu-şi-le în jurul gâtului lui.

— Iar tu eşti un diavol pentru controlul meu, o contrazise el potrivindu-şi şoldurile între coapsele ei şi lipindu-şi bărbăţia de cutele sensibile ale trupului ei.

O senzaţie cutremurătoare, delicioasă îi învălui corpul.

— Niciodată nu am dorit să fac asta, mărturisi ea.

Josh se încordă şi strânse din ochi.

— De ce acum şi de ce cu mine?

Ea îşi muşcă buza de jos, îngrozită că Josh ar putea considera suspecte sentimentele ei pentru el şi poate chiar motivul pentru care făcuse dragoste cu el.

— Chiar trebuie să ştii?

Capul lui căzu în faţă, mormăind o înjurătură. Megan însă se gândi că acele cuvinte sunau curios de tandru pe buzele lui. Ea îi cuprinse faţa în palme şi-l obligă să o privească. Îi displăcea precauţia pe care o vedea în ochii lui.

— Nu te nelinişti. Nu vreau să te prind. Vreau doar să ştii că ceea ce s-a întâmplat între noi este foarte special pentru mine.

El expiră scurt şi nu o mai avertiză. Îşi coborî mâinile de o parte şi de alta a sânilor ei, masându-i astfel încât sfârcurile ei atingeau iarăşi şi iarăşi părul de pe pieptul lui.

De data aceasta ea se zgudui violent, suspinând chiar atunci când el îi luă în gură unul din sfârcurile încordate. Senzaţia o inunda, făcând-o să se arcuiască în sus. Şoldurile şi picioarele ei fremătau neobosite.

Ea simţi robusteţea coapselor lui care o atingeau, o ispiteau, o stârneau, dar care neapropiindu-se niciodată suficient, o înnebuneau de dorinţă. Hotărâtă să-l facă curând parte din ea, se întinse spre el.

Respirând sacadat, el se depărtă de Megan în ciuda suspinului ei disperat. Secunde mai târziu, el se întoarse, gura lui nemaisăturându-se de buzele ei. Trupul ei se aprinse când el se cufundă în adâncurile ei şi limba lui îi invadă gura.

Se ţinură strâns unul pe celălalt, trupurile li se contopiră, braţele şi picioarele li se împletiră, ritmul li se intensifică, iar reţinerea fuse abandonată în căutarea satisfacţiei reciproce.

Fulgerele luminoase continuau să umple cerul. Tunetele bubuiau şi zguduiau casa, dar furtuna de

afară nu se compara cu furtuna emoţională şi fizică pe care Megan şi Josh o trăiseră împreună.

Legănaţi de forţa prelungită a extazului lor, se strângeau puternic unul pe celălalt. Echilibrul mental reveni încet. Timpul trecea în vreme ce ei ascultau furtuna dezlănţuită afară. Tremurau încă amândoi de pe urma pasiunii care se stingea uşor şi niciunul din ei nu avea forţa sau tăria să vorbească.

Nouă

Când, în cele din urmă, Josh se dădu jos din pat şi începu să se îmbrace şovăitor, Megan hotărî să nu-l înştiinţeze asupra faptului că era trează. Rămase tăcută, privindu-i printre gene vânzoleala prin cameră.

Îşi ţinu respiraţia când el se opri lângă marginea ei de pat şi nu putu să nu se întrebe despre gândurile lui. Se îndoia, oricum, că Josh i-ar fi împărtăşit sentimentele.

Joshua Wyatt era, îşi reaminti ea, un bărbat care nu credea în dragoste, un bărbat care evita angajamentele emoţionale. Ea oftă uşor când îl văzu că se îndepărtează şi că se îndreaptă spre uşă. În acea clipă deschise şi ea ochii.

Megan simţi dorinţa lui de a pleca dar o uimi faptul că ezitând în faţa uşii el aruncă o privire în spate către ea. Deşi nu reuşi să-i desluşească expresia feţii „ea îi întâlni totuşi privirea cercetătoare, fără să-şi trădeze mâhnirea care începuse să-i învăluiască inima.

— Bună dimineaţa, reuşi ea să spună. Probabil că este târziu.

— Este.

— Să-ţi liniştesc sufletul, Josh?

— În legătură cu ce? întrebă el, cu un glas suspicios şi aruncându-i o privire furioasă.

Un val de melancolie se împleti cu tristeţea ei dar, luptând împotriva celor două emoţii negative, ea reuşi să-şi păstreze calmul în voce.

— Ce s-a petrecut noaptea trecută între noi a fost cea mai frumoasă experienţă a vieţii mele, dar nu am uitat avertismentul tău. Nu mă aştept la un angajament din partea ta numai pentru că am făcut dragoste împreună. În regulă?

El ridică din umeri, părând neafectat de cuvintele ei.

— Cum spui tu.

Înfăşurată în cearşafuri Megan se ridică pe marginea patului. Se dezveli, etalându-şi goliciunea înainte de a îmbrăca halatul aruncat pe scaunul apropiat. Răsucindu-se, ea întrebă:

— Ai timp pentru micul dejun?

— Ai un trup superb, Megan.

Îndepărtându-şi şuviţele de păr de pe faţă, ea zâmbi şi încercă să afişeze un calm pe care de fapt nu îl simţea.

— Mulţumesc.

— Nu-mi este foame, îi spuse el, răspunzând tardiv la întrebarea ei de mai devreme.

— Eşti sigur că nu vrei un suc sau o cafea înainte de a pleca?

Încetând să încerce să-l mai oprească, ea se gândi: El regretă ceea ce s-a întâmplat, iar tu nu poţi schimba ceea ce simte.

— Nu.

— Te conduc până la uşă.

— Nu este nevoie.

— Vreau să-mi dezmorţesc picioarele.

— Bine.

El deschise uşa şi se dădu în lături. Megan trecu pe lângă el, dar se opri brusc când Josh îşi puse mâna pe umărul ei.

— Te simţi bine?

Speriată de întrebarea lui, îi privi mai întâi mâna şi apoi chipul. În minte, ea revăzu deodată trupurile lor goale contopite în pasiune şi retrăi senzaţia produsă de mâinile lui.

Megan tremură, imaginea dispărând uşor pe măsură ce-şi concentra atenţia asupra lui Josh. Flacăra intensă din ochii lui şi amintirile ei o făcură să se întindă spre el. El însă se dădu înapoi, ferindu-se de atingerea ei.

— Fără nervi de dimineaţă şi fără… disconfort fizic, îl asigură ea, luptându-se să-şi protejeze sentimentele pe care le simţea strivite de răceala lui. Mulţumesc de întrebare.

El îi puse stăpânire pe mână, încătuşarea zdrobindu-i ei degetele.

— Nu-mi mulţumi, Megan.

Simţind că-şi pierde cumpătul, ea nu încercă să evite sarcasmul replicii care avea să urmeze.

— Eşti un amant experimentat, Josh, şi este evident că îţi pasă de sănătatea mea şi atunci cum se putea să nu-ţi mulţumesc pentru că eşti atât de curtenitor?

Ca şi când tocmai ar fi primit o palmă, Josh îi dădu drumul la mână.

— Te face să pari…

— Dură? Rezervată? Lipsită de sensibilitate?

Dezinteresată în angajamente? întrebă ea,

sugerând ceea ce îi părea el în acea clipă.

— Nu face asta, Megan, scrâşni el din dinţi.

— Să nu fiu sinceră cu mine?

— Nu te răni în contul meu, spuse el. Nu merit asta.

Ea simţi că furia avea să i se spulbere. Dorea cu înfocare să-şi arunce braţele în jurul lui şi să-i spună că merita orice sacrificiu şi toată răbdarea pe care o poseda pentru că îl iubea. Dar ştia că-i va respinge cuvintele şi toate sentimentele implicate.

Iubind pe oricine, îşi dădu seama Megan, ar fi vulnerabil. Şi atunci de ce să nu se protejeze? o întrebă o voce lăuntrică în timp ce înfrângerea o împresura de peste tot. Chiar, de ce nu s-ar proteja? se gândi ea tristă.

— Nu mă asculţi, Megan. Am spus că îmi trebuie cheile.

Tulburată, ea se încruntă.

— Cheile?

— De la casa Stanton.

— Oh! exclamă ea. O fărâmă de speranţă i se strecură în inimă. Desigur. Sunt jos. Ţi le aduc.

Câteva minute mai târziu, Megan punea cheile în palma deschisă a lui Josh.

— Asta nu înseamnă nimic, o preveni el.

Ea încuviinţă din cap, încercând să-i înţeleagă motivele, simţind că dacă ar întreba despre ele ar fi în zadar. Îl privi cum strânse uşor în pumn cheile şi cum îşi ridică privirea spre ea. Nu găsi nici cel mai mic indiciu pe enigmatica lui expresie, care să-i trădeze gândurile.

Deşi era profund neliniştită în privinţa lui, ea îşi păstră vocea calmă şi-i reaminti: – Vei găsi în

bibliotecă jurnalele despre care ţi-am vorbit ieri. Este singura încăpere încuiată din casă iar eu sunt singura persoană care a intrat acolo după moartea lui Charles. Cheia de alamă descuie uşa de la bibliotecă.

El aprobă absent din cap, depărtându-se de ea cu pumnii încleştaţi pe lângă trup şi cu nodurile de la degete albite de încordare.

— Dacă ai nevoie de ceva, Josh, voi fi aici toată ziua. Sâmbătă pot să fac curat şi să reîmprospătez stocul de alimente din cămara grădiniţei.

Îndreptă spre ea o privire cercetătoare înainte de a spune:

— La revedere, Megan.

Ea şopti încet un bun-rămas în timp ce el, fără să se mai uite în urmă, ieşi pe uşă.

Megan se lăsă pe prima treaptă a scărilor uimită de fermitatea din glasul lui.

Încercă să pună cap la cap cioburile sentimentelor ei sfărâmate, cufundându-şi trupul în cadă, dar inactivitatea o făcu să-şi iasă din minţi mult înainte ca baloanele de spumă care pluteau deasupra apei calde şi parfumate să înceapă să se topească. După ce se spălă rapid şi-şi îmbrăcă o pereche de blugi uzaţi şi un tricou vechi, păstrat numai pentru curăţenie, îşi perie pletele lungi şi le legă apoi într-o coadă groasă care îi atârna până la jumătatea spatelui.

Hotărâtă să depăşească frustrarea determinată de refuzul lui Josh, ea se lansă într-o curăţenie frenetică, cu intenţia de a-l ţine cât mai departe de gândurile ei. În câteva ore grădiniţa strălucea, mirosul de detergent şi de spray, înlocuind murdăria adunată într-o săptămână în orele de

joacă şi de lucru manual, dar Josh Wyatt stăruia încă în mintea ei.

Încălcând jurământul de a ignora prezenţa lui la conacul Stanton, ea se opri în faţa ferestrelor camerei de joacă. Deoarece maşina lui închiriată rămăsese parcată la capătul aleii din faţa casei ei, simţea că nu greşise presupunând că el se hotărâse să zăbovească şi să-şi exploreze moştenirea.

Megan spera ca el să găsească discernământul şi înţelegerea în paginile jurnalului personal al lui Charles Stanton, dar se temea, în acelaşi timp, că multe din cele pe care avea să le descopere, îl vor face să sufere.

Pe la mijlocul după-amiezei, Megan îşi pierdu răbdarea. Luptă din răsputeri împotriva dorinţei de a lăsa deoparte precauţia şi de a se duce să vadă cu ochii ei dacă Josh era bine.

Tyler Dunwoody, îi rezolvă problema, sunând în timpul eforturilor ei de a reface stocurile din cămara grădiniţei. Un sfert de oră mai târziu, cu faţa proaspăt spălată, cu o tavă balansându-i-se în mâini şi purtând pentru Josh un mesaj din partea unchiului ei, Megan ajunse în dreptul intrării laterale a casei Stanton.

Îl găsi pe Josh aşezat în bibliotecă, învăluit de mirosul de tutun îmbibat cu rom, savurat deseori de răposatul lui bunic. Înconjurat de dosare, de albume, de jurnale îmbrăcate în piele, chipul lui Josh era sumbru, iar oboseala îi umbrea ochii.

— Am venit cu un aperitiv şi cu un mesaj de la Tyler.

Tăcut Josh eliberă un colţ al mesei.

Megan surâse optimistă.

— Ce ai zice de nişte sandvişuri? Copiii îmi spun că vindecă totul de la genunchi zgâriaţi la sentimente zdrobite, aşa că am căpătat mare încredere în ele.

— Ştiu că vrei să faci bine, Megan, zise el încet.

Ea privi spre limonada pe care tocmai o turnase.

— Nu ştiu dacă intenţiile mele sunt bune. Poate că sunt doar prea insistentă. Deocamdată nu pot să-mi dau seama şi nici nu mă aştept ca tu să poţi spune. Totul este foarte simplu, Josh. Ţin la tine şi-mi fac griji pentru tine. Călătoriile pe cărările memoriei pot tulbura, mai ales când amintirile pe care le descoperi sunt neaşteptate.

El îşi undui mâna deasupra cărţilor şi hârtiilor împrăştiate pe masă.

— Eşti familiarizată cu toate chestiile astea, nu-i aşa?

— Cu cele mai multe, recunoscu ea încet. Charles a insistat. S-a gândit că s-ar putea să ai nevoie de ajutor când vei da piept cu toate descoperirile de aici.

Josh oftă din greu, îşi frecă tâmplele şi-şi trecu degetele prin păr cu un gest care îi aminti lui Megan de frustrarea pe care de curând o experimentase.

— Nu am nevoie să mă ţină cineva de mână, dar îţi mulţumesc pentru prânz, zise el.

Rănită de maniera în care se descotorosea de ea, Megan remarcă:

— Nu sunt nici doica, nici mama ta, Josh, aşa că nu am nicio intenţie să te” ţin de mână. Pur şi simplu îţi ofer prietenia mea.

— Şi trupul tău, zise el foarte, foarte încet.

— Şi trupul meu, repetă ea, sigură acum că el

nu punea mare preţ pe ceea ce tocmai se petrecuse între ei. Îmi pare rău că te-am deranjat, continuă ea împietrită. Când termini tava, pune-o în bucătărie. Am să o iau eu de acolo mai târziu.

Josh se ridică de pe scaun.

— Megan, eu…

Ea se opri în drumul ei spre uşă, dar nu se întoarse să-l privească.

— Ai un mesaj pentru mine de la Tyler, îi reaminti el.

Cutremurată încă o dată de lipsa de emoţie din glasul lui, simţi cum inima i se opreşte. Când îşi reluă ritmul normal, reuşi să vorbească liniştit, în ciuda durerii pe care o simţea.

— Ne aşteaptă marţi dimineaţa la biroul lui.

— La ce oră?

Ea se întoarse şi înainte de a răspunde aruncă o privire trăsăturilor lui colţuroase.

— La unsprezece.

— Nu vedem acolo.

— În regulă, şopti ea.

Iartă-mă, îi veni lui Josh să strige. *Nu ştiu ce fac şi nici ce simt în clipa de faţă.* Dar rămase neclintit.

Afundat în propriul dezgust, Josh o privi pe Megan cum ieşi din bibliotecă cu spatele încordat şi mâinile răsucite în jurul taliei, de parcă cineva ar fi lovit-o cu un pumn. Ştia că el era autorul loviturii, oricât de metaforic ar fi fost exprimată.

Era pe punctul de a fugi după ea, dar se cufundă înapoi în scaunul lui. Zbătându-se între nevoia pentru ea şi teama de refuzul ei, el se simţea incapabil să ofere sau să primească mângâiere.

Într-un fel, îşi jură Josh în gând, va găsi o cale să

se scuze faţă de ea, deoarece nu mai avea nicio îndoială asupra sincerităţii şi compasiunii ei. Se îndoia într-adevăr asupra meritului lui de a primi generozitatea şi căldura ei, în ciuda faptului că adânc în sufletul lui exista o dorinţă neţărmurită pentru o femeie ca Megan.

Pentru moment, se simţea obligat să continue studierea jurnalelor lui Charles Stanton. Tulburat că descoperise istoria propriei vieţi printre hârtiile personale ale bătrânului, rezultată evident în urma eforturilor mai multor detectivi particulari, Josh se pomeni în situaţia de a fi forţat să se confrunte cu suferinţa şi regretul cu care bunicul lui le povestea.

Voia să creadă că Charles Stanton regreta amestecul în viaţa fiului lui, amestec care îl lipsise pe Stanton de un nepot şi pe el de o viaţă familială stabilă. Înţelegea cu uşurinţă durerea despre care scrisese bătrânul, deoarece reflecta chinul copilăriei pe care el o îndurase, o copilărie searbădă care îi condusese paşii spre maturitate, împiedicându-l să-şi împărtăşească sentimentele şi să se încreadă în oameni.

Înmărmurit şi de mândria lui Stanton privind evoluţia nepotului lui ca un prosper om de afaceri, exprimată în scris, în repetate rânduri, Josh începu încet-încet să se vadă cu alţi ochi. În drumul lui rapid parcurs în atâţia ani, rareori stăruise asupra succesului lui profesional şi financiar. El pur şi simplu îşi propunea obiectivele şi tot singur decidea modul în care avea să le realizeze.

Mai află din convingerea bunicului lui că el poseda capacitatea de a asigura conducerea şi

îndrumarea necesară pentru continuarea bunăstării în Maryville. Uluit de încrederea lui, Josh se simţea atât de recunoscător dar şi copleşit.

Ziua de transforma în noapte.

Josh rămase în bibliotecă, întorcând încet paginile albumelor care conţineau trecutul familiei pe care nu o cunoscuse şi ciugulind absent din tava pe care Megan i-o adusese.

Mişcat de disperarea lui Stanton motivată de înclinaţia unicului copil spre maşini de mare viteză, femei uşoare şi de atracţia faţă de alcool, Josh constată că bătrânul se învinovăţea că distrusese viaţa fiului lui prin răsfăţ, iar apoi prin imposibilitatea de a-i mai asigura îndrumare părintească la timp pentru a evita tragedia care îl costase viaţa.

Petrecând cea mai mare parte din viaţă luptându-se cu sentimentele de dragoste şi de ură pentru mama lui, Josh îmbrăţişă presimţirea lui Stanton, cum că fiul lui îşi alesese greşit viitoarea mireasă, înfruntă crudul adevăr când citi lista implicaţiilor ei în traficul de droguri pentru care intrase în conflict cu legea, deşi era deja la curent cu trecutul mamei lui.

Orele erau înaintate, dar Josh ignoră bătaia periodică a ceasului de deasupra căminului. Când descoperi că Stanton aflase de existenţa nepotului lui abia la patru ani după naşterea acestuia, ca urmare a faptului că mama lui încercase să stoarcă o sumă importantă de bani, Josh îşi dădu seama că avea acum o imagine mult mai clară asupra trecutului.

Indignarea începu să-l părăsească. Sentimentul trădării pe care îl simţise în privinţa mamei lui se

transformase în milă. Dacă prin amărăciunea şi firea ei necomunicativă îl lipsise de identitatea lui adevărată, ea reprezentase totuşi pentru el un catalizator în dobândirea respectabilităţii şi a succesului.

În timp ce închidea şi aranja jurnalele personale ale bunicului lui, Josh îşi dădu seama că avea multe calităţi comune cu Charles Stanton, între care mândria. Hotărârea lui Stanton de a urmări viaţa nepotului său de departe, fusese probabil o greşeală, se gândi Josh, dar cel puţin bătrânul încercase să repare situaţia.

După miezul nopţii, Josh încuie biblioteca şi părăsi casa, începând procesul de iertare a lui Charles Stanton pentru nereuşita lui în păstrarea relaţiilor de familie. Îndreptându-se spre maşină, el recunoscu că venind în Maryville dobândise mai mult decât o simplă istorie a moştenirii lui.

Înarmat cu o imagine clară asupra trecutului şi cu discernământul necesar pentru a-şi găsi pacea, mulţumită în mare parte încăpăţânării lui Megan, Josh petrecu două zile hoinărind la întâmplare prin împrejurimi.

În cele din urmă îşi dădu seama că Megan, care tot timpul fusese în gândurile lui, avusese dreptate. Trebuia să înţeleagă şi să ierte imperfecţiunea celorlalţi. De asemenea, simţea că, dacă ar găsi curajul de a-şi înfrânge demonii care îl bântuiau, şi-ar găsi într-adevăr pacea după care jinduia.

Întocmai cum începuse să se vadă pe sine prin ochii lui Stanton, Josh începu să privească moştenirea şi comunitatea din Maryville cu alţi ochi. Ştia acum că locuitorii din Maryville şi

valorile familiei Stanton reprezentau chezăşii sacre. Respingerea moştenirii nu mai constituia o opţiune, dar Josh avea nevoie de timp să evalueze adevărata mărime a tuturor proprietăţilor Stanton.

Introspectiv din fire, el îşi promisese că se va gândi dacă era persoana corespunzătoare să ia în stăpânire şi să ducă mai departe făclia familiei Stanton. Dar, mai întâi de toate, intenţiona să-şi concentreze atenţia asupra sentimentelor pe care Megan le trezise în el.

Îi mişcase inima într-o mie de feluri, reaprinzând în el dorinţa de a fi iubit. Voia să creadă că sentimentele ei pentru el mergeau dincolo de bunătate instinctivă şi compasiune. Pentru prima dată în viaţă, Josh simţi dorinţa de a risca dezvăluirea sentimentelor pe care Megan s-ar fi putut să i le refuze.

*

Aşezată pe un scaun lângă uşă, Megan îl privi pe Josh, care exact la ora unsprezece intră cu paşi mari în biroul lui Tyler Dunwoody. Îmbrăcat într-un pulover verde-jad, cu nişte pantaloni bleumarin, din catifea şi purtând o pereche de pantofi de piele, părea odihnit şi relaxat, neaducând deloc cu bărbatul rezervat şi extrem de indiferent pe care ea îl văzuse acum două zile şi jumătate în biblioteca din conacul Stanton.

Ea se enervă brusc văzându-i purtarea, dar reuşi să-şi păstreze cumpătul. Îşi împreună mâinile tremurânde, conştientă că încordarea ultimelor zile searbede şi nopţile nedormite se reflectau în paloarea feţii şi în rigiditatea trupului ei. Urmări tăcută cum Tyler şi Josh se salutară şi-şi strânseră

mâinile.

Tyler adună documentele rânduite în faţa lui. Uitându-se spre Megan, el se încruntă.

— Nu arăţi prea bine, domnişoară.

— Probabil că sunt sub influenţa vremii. Alergie de sezon sau poate că este rândul meu să vorbesc pe nas.

Simţi privirea lui Josh îndreptată spre ea, dar refuză să se uite la el. Avea nevoie de toată puterea ei pentru a se stăpâni atunci când el va renunţa la moştenire, va nărui bunăstarea întregii comunităţi şi va ieşi din viaţa ei.

— Bună, Megan.

Blestemându-l în gând, ea răspunse totuşi.

— Bună dimineaţa, Josh.

Preocupat de problemă, Tyler se îndreptă dinspre biroul lui spre masa lungă de conferinţe. Megan se ridică din scaunul ei tăcută, cu pumnii strânşi pe lângă corp şi îi urmă pe cei doi bărbaţi.

— Te interesează să-ţi prezint câteva din posibilităţile despre care ţi-am vorbit ultima dată când ai fost aici? întrebă Tyler.

Nu este momentul cel mai potrivit, începu Josh. Ce cred eu că ar trebui să facem este…

— Ce ar trebui să faci este să te cauţi la cap, mormăi ea puţin înainte de a smulge vraful de documente din mâinile lui Tyler.

— Megan! exclamă avocatul.

— Megan, spuse Josh calm. Nu înţelegi.

— Oh, da, înţeleg. Înţeleg perfect.

Ea aruncă actele pe masa de conferinţe. În timp ce bărbaţii continuau s-o privească, ea smulse câteva pagini, le rupse în două şi le azvârli. Se risipiră în jurul picioarelor ei. Repetă operaţia de

mai multe ori, furia şi frustrarea mistuind-o atât de tare încât nu se mai putea opri.

Gâfâind şi tremurând, Megan încetă, respiră adânc şi se holbă la bucăţelele de hârtie împrăştiate pe jos. Privind în sus, ea izbucni:

— Închide gura, unchiule Tyler, c-o să-ţi între muştele în ea.

Josh zâmbi spre ea, după ce chicoti uşor. Ar fi vrut să-şi arunce braţele în jurul ei şi s-o îmbrăţişeze până s-ar fi calmat. Ar fi vrut să-i spună că era cea mai spontană, neruşinată şi minunată femeie pe care o cunoscuse vreodată, dar raţiunea şi respectul pentru ea îl făcură să rămână liniştit şi atent.

Megan lăsă ultimele pagini zdrenţuite să-i cadă din mână. Aruncă o privire furioasă spre Josh, expresia amuzată de pe chipul lui enervând-o îngrozitor.

— Nu este comic! Mă scoţi din sărite, Josh Wyatt!

El se dezmetici şi întrebă calm:

— Te simţi mai bine acum?

— Mult mai bine! strigă ea, deşi de fapt se simţea ca o nătângă dezlănţuită. Lacrimile îi umplură ochii iar bărbia începu să-i tremure.

Josh se îndreptă spre ea.

— Megan, nu trebuie…

Gravitatea a ceea ce tocmai făcuse o zdruncina. Îngrozită de cutezanţa ei, se întoarse şi, cu lacrimile de jenă şi frustrare şiroindu-i pe obraji, îşi apucă poşeta şi ieşi pe uşă.

Josh se repezi după ea, dar Tyler îl apucă de braţ şi îl opri.

— Las-o, Josh. Are nevoie de câteva minute să se liniştească. Le am pe toate pe calculator, aşa că am să tipăresc din nou setul. Ce-ar fi să încercăm să ne vedem după-amiază?

Neauzindu-l pe avocat, Josh aprobă absent din cap şi eliberându-se din încleştare păşi peste dezordinea de pe podea.

— Josh?

El se întoarse din drum datorită gravităţii tonului lui Tyler.

— Nu fi supărat pe ea. A fost foarte apropiată de Charles Stanton şi ştie ce se va întâmpla cu oraşul odată ce vei pleca. Ceea ce urmează să faci o va ucide, aşa că încearcă să înţelegi.

Josh expiră încet, apoi promise:

— Am să te sun, Tyler.

Josh ajunse afară la timp ca să o vadă pe Megan ştergându-şi lacrimile şi demarând la volanul maşinii. Preocupat de starea ei, se urcă în maşina lui închiriată şi o urmări discret pe drumul care ducea spre grădiniţa *Primrose.*

Zece

Tulburată încă de comportamentul pe care îl avusese în biroul lui Tyler, Megan parcă pe alee, opri motorul şi se lăsă pe spătarul scaunului. Inspiră şi expiră încet, calmându-se înainte de a da ochii cu haosul controlat al grădiniţei.

Înregistră mecanic zgomotul unei portiere trântite. Îşi înălţă capul şi privind în oglinda retrovizoare îl văzu pe Josh. Oftând, îşi luă geanta şi ieşi din maşină. Ştia că nu mai putea amâna întâlnirea cu el. Începuse să-şi pregătească în

gând scuzele deşi ar fi vrut să lase totul pe mai târziu.

Paşii îi deveniră nesiguri când auzi pe cineva strigând:

— Aduceţi camioneta şcolii! Nu avem timp să aşteptăm ambulanţa.

Două educatoare, una purtând pe braţe trupul fragil al unui copil, apărură pe cărarea mărginită de gard viu, de pe lângă casă. Megan îşi recunoscu imediat nepoata.

Ea întâlni trio-ul la mijlocul aleii din faţa casei.

— Ce s-a întâmplat?

— A căzut în cap de pe tobogan, domnişoară Megan.

— Când? întrebă ea, luând-o pe Carrie în braţe.

— Acum un minut, răspunse cealaltă educatoare.

Megan înclină din cap.

— Nu-i alarmaţi pe ceilalţi copii. Căutaţi-i pe Kathy şi Paul. Numărul lor de telefon îl găsiţi în dosarul lui Carrie. Să vină la spitalul *Stanton Memorial.*

Megan nu i se opuse lui Josh când acesta o conduse pe scaunul din faţă al maşinii lui. Rulând repede, în câteva secunde ieşiră de pe alee.

— Stânga după primele trei străzi şi apoi imediat la dreapta? întrebă el, dovedindu-şi cunoştinţele în materie de circulaţie prin Maryville.

— Da, şopti Megan, nedezlipindu-şi privirea de pe trupul imobil, cu ochii închişi, al lui Carrie.

Josh se uită spre Megan.

— O să-şi revină.

Ridicându-şi nişte ochi îndureraţi ea îl privi.

— Nu o să mi-o iert niciodată dacă nu-şi va reveni.

— Gândeşte optimist, o îndemnă el. Când te aştepţi la rău, de regulă se întâmplă.

Personalul secţiei de urgenţă, avertizat despre sosirea lor, stătea pregătit să primească copilul un infirmier o luă pe Carrie din braţele lui Megan şi punând-o pe o targă cu rotile o transportă în salonul de examinare. Un moment mai târziu un funcţionar puse în mâinile lui Megan o fişă, instruind-o asupra modului de completare a formularului.

Megan privea pierdută după Carrie. Personalul medical se adunase în jurul fetiţei, care încă nu-şi revenise. Megan făcu un pas în faţă, apoi încă unul. Fişa îi căzu jos. Continuă să meargă înainte, tulburarea citindu-i-se pe faţă.

După ce ridică de jos fişa, Josh se apropie de Megan şi o cuprinse uşor pe după umeri. O conduse spre o bancă din sala goală de aşteptare.

— Megan, ascultă-mă. Îi apucă una din mâini, tremurul ei îngrozindu-l. Încălzindu-i mâna între palmele lui mari, îi aminti, încercând să o liniştească: Nu puteai să prevezi acest lucru, aşa că nu te mai învinui;

— Răspund de copii, Josh.

— Dar nu eşti Dumnezeu.

Speriată, ea oftă tremurat, iar cu degetele celeilalte mâini îşi frecă tâmplele. În cele din urmă, se încordă în scaun, vocea îi căpătă putere şi începu să vorbească.

— Mai bine aş completa formularul.

Josh scutură din cap.

— Spune-mi mie răspunsurile. Tremuri prea tare

ca să poţi ţine creionul în mână.

Petrecură următoarele cinci minute lucrând împreună. Megan îşi ridică privirea când o soră se apropie de ei, inima sărindu-i din piept aşteptând ca aceasta să vorbească.

— Sunteţi părinţii copilului?

— Eu sunt mătuşa ei, răspunse Megan.

— Şi părinţii? întrebă prompt sora.

— Kathy şi Paul Travers. Au fost anunţaţi.

— Este minoră.

Megan înţelese sensul cuvintelor ei, deşi Josh rămase încurcat.

— Sunt autorizată să aprob îngrijirea, o asigură Megan pe femeie. Dar cred că deja aveţi o permisiune preventivă semnată de părinţii ei pentru a acorda îngrijire medicală completă în caz de urgenţă. Vocea ei se frânse când termină de vorbit.

Comportamentul surorii se mai îmblânzi. Ea îşi puse mâna pe umărul lui Megan, într-un gest de compasiune.

— Va mai dura până vom şti cu ce ne confruntăm, aşa că liniştiţi-vă, luaţi o cafea, iar eu am să vă ţin la curent.

Megan încuviinţă din cap.

Preluând cuvintele surorii, Josh întrebă:

— Cafea?

— Nu, nu acum. Ea îl privi, dându-şi seama de tandreţea şi de compasiunea lui. Mulţumesc. Nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă nu m-ai fi urmărit până acasă.

O trase din nou în braţele lui. Megan se topi, închise ochii şi-şi regăsi forţa în siguranţa şi Căldura îmbrăţişării lui. Ascultându-i bătăile

ritmice ale inimii, Megan încercă să-şi oprească lacrimile care îi împăienjeniseră ochii, dar nu reuşi.

Plânse încet, atât de teamă că nepoata ei nu-şi va recăpăta cunoştinţa, cât şi pentru pierderea pe care o simţea deja, gândindu-se la plecarea lui Josh din Maryville. Îşi imagină viaţa fără el şi se simţi copleşită de pustietatea care o aştepta.

— Megan! Unde este Carrie?

Megan îşi şterse lacrimile şi sărind în picioare îşi îmbrăţişă sora. Îi explică repede ceea ce ştia despre accidentul lui Carrie şi despre starea ei de inconştienţă.

Kathy îl informă funcţionar asupra identităţii ei, după care se întoarse spre sora ei.

— Zilele trecute Carrie a sărit spre mine din capul scărilor. Printr-o minune am reuşit s-o prind, aşa că te rog să nu crezi că te învinuiesc pentru asta. Nu se teme deloc pentru ea.

Recunoscătoare pentru atitudinea surorii ei, Megan reveni alături de Josh. Mama ei şi Paul Travers ajunseră cincisprezece minute mai târziu. O altă soră de-a lui Megan, Kelly, intră grăbită în sala de aşteptare în timp ce Kathy şi Paul discutau cu doctorul.

Un infirmier scoase din sala de examinare targa mobilă pe care se afla Carrie. Megan îşi simţi inima tresărind dureros, când zări trupul mic, nemişcat al fetiţei, care i se părea parcă şi mai mic pe targa mare cu tuburi portabile de oxigen montate lateral.

Kathy şi Paul zăboviră o clipă lângă fiica lor, după care se întoarseră între membrii familiei. Amândoi, tremurând îngrozitor, se străduiau să-şi

menţină controlul.

Megan îşi privi sora, care, atunci când Paul începu să vorbească, îşi înghiţi lacrimile şi-şi îndreptă umerii.

— Nu şi-a recăpătat încă cunoştinţa, aşa că doctorul a hotărât efectuarea unei serii de teste. Ne-a propus să folosim camera de aşteptare de la etajul patru. S-ar putea să fie o după-amiază lungă.

Tăcut până atunci, Josh interveni.

— Am o cunoştinţă în St. Louis. Un neurochirurg. Să-l rog să vină până aici?

Speriat de oferta lui Josh, Paul luptă din răsputeri să se liniştească.

— Mulţumesc, Josh, dar personalul de aici este extraordinar. Carne este în mâini bune. Bunicul tău a avut mare grijă când a construit spitalul şi a recrutat personalul medical.

Josh îşi dădu seama că referirea lui Paul la Charles Stanton nu-l mai deranja. De fapt, simţea chiar o anumită mândrie legată de clarviziunea bunicului lui. Înclină înţelegător din cap, în timp ce cu mâna încercui talia lui Megan.

— Oferta mea rămâne valabilă în caz că vă răzgândiţi şi doriţi şi opinia altui medic.

— Îţi sunt recunoscător pentru asta. El îşi privi soţia care îi zâmbea printre lacrimi lui Josh. Amândoi îţi suntem recunoscători.

Megan rămase lângă Josh, în timp ce Paul îi conduse pe Kathy şi pe ceilalţi prin hol spre lift.

Odată rămaşi singuri, Megan îşi ridică privirea spre Josh.

— A fost generos din partea ta.

— Sora ta şi soţul ei ar trebui să aibă ce-i mai

bun pentru fiica lor. Şi eu aş vrea la fel pentru copilul meu.

Ea zâmbi şi nu opuse rezistenţă când el o strânse în braţe. Îşi dori deodată să-i poată dărui bucuria de a fi tată, dar se îndoia că va avea vreodată ocazia. După lungi clipe de îmbrăţişare, se îndreptară spre etajul patru.

După-amiaza trecu încet. Soarele urcă uşor pe cer, după care coborî spre orizont.

Agitată şi nervoasă, Megan observă că toţi ceilalţi măsurau cu pasul holul de dincolo de sala de aşteptare. Aproape că-i veni să leşine de uşurare când şeful secţiei de neurologie a spitalului veni la ei şi cu un glas optimist şi precaut îi anunţă că în curând Carrie îşi va recăpăta cunoştinţa.

Deşi hrana era ultimul lucru care îi trecea prin minte, Megan le convinse pe mama ei şi pe Kelly să o ajute să aducă de la autoservire cafea şi sandvişuri. Bănuia că atât Kathy cât şi Paul nu doreau să părăsească sala de aşteptare, dar spera că prezenţa gustărilor îi va încuraja să mănânce ceva.

Tatăl lui Megan, o a treia soră şi unul din fraţi ajunseră la timp pentru a lua din gustările din sala de aşteptare. Deşi curioşi în legătură cu prezenţa lui Josh, ei pur şi simplu se prezentară şi se alăturară stării de aşteptare.

Îngrijorat că ar putea să-i deranjeze şi simţindu-se într-un fel copleşit de această unitate de familie, Josh se gândi că ar fi bine să se retragă discret, dar încătuşarea mâinii lui Megan şi licărul de teamă din ochii ei, când o întrebă dacă ar trebui să plece, îl convinseră să rămână.

Câteva ore mai târziu, aşezat lângă Megan care aţipise, ţinută pe după umeri de el şi cu capul sprijinit pe pieptul lui lat, Josh îşi aminti vorbele ei:

— Întotdeauna suntem alături unul de celălalt.

Acum o credea, în ciuda scepticismului său iniţial. Ascultând zgomotul uşor al respiraţiei ei, el compară pustietatea copilăriei lui cu familia lui Megan.

Descoperi că dorinţa lui pentru dragoste şi întrajutorare creştea continuu. Probabil, se gândi el în modul lui analitic, erau de vină vitalitatea şi căldura pe care le vedea în relaţiile din familia lui Megan.

Josh simţi cum Megan se mişcă în braţele lui. Când ea se ridică şi se întinse, el hotărî că trebuia să acorde o pauză îndelungatei aşteptări.

— Ce ai zice de o plimbare pentru a scăpa de încordare? întrebă ei încet.

Ea încuviinţă din cap.

— Mi-ar face plăcere. Megan se opri puţin lângă mama ei pentru a-i motiva plecarea.

Josh observă zâmbetul aprobator al mamei lui Megan îndreptat spre el. Extraordinar de mulţumit de reacţia ei, el îi răspunse tot cu un surâs. Mână în mână, el şi Megan coborâră în grădina cu trandafiri a spitalului.

Utilizată în principal de pacienţi şi de vizitatori, grădina pustie îi amintea lui Megan de o oază de seninătate. Se plimbară tăcuţi cu paşi mari pe aleile pietruite, înconjuraţi de căldura aerului umed de noapte şi de parfumul sutelor de trandafiri.

Megan se opri lângă fântâna din mijlocul

grădinii. Recunoscătoare pentru puterea lui Josh de a păstra tăcerea, ea se întoarse cu faţa spre el.

— Ai fost incredibil astăzi. După cum m-am purtat de dimineaţă… Ea tăcu când degetele lui i se lipiră de buze.

— Ţin la tine şi la familia ta, Megan.

— Pentru asta îţi sunt recunoscătoare.

— Nu vreau recunoştinţa ta şi ar fi trebuit să mă cunoşti destul de bine până acum ca să-ţi dai seama că eu nu fac decât acele lucruri pe care într-adevăr vreau să le fac.

Ea râse, uimită că Josh oferise cea mai neobişnuită şi lipsită de haz apreciere a zilei.

— Catârul meu preferat.

El încercă să-i arunce o privire furioasă, dar zâmbetul îi apăru în colţul gurii.

— Presupun că trebuie să-ţi mulţumesc că m-ai numit măgar.

— Te-ai gândit bine, îl necăji ea.

— Familia ta este de-a dreptul extraordinară.

Ea deveni serioasă amintindu-şi ezitarea lui de mai devreme de a fi atras în cercul familiei ei.

— Suntem ca majoritatea familiilor. Ne iubim, ne certăm, ne ajutăm unii pe alţii, ne amestecăm în vieţile celorlalţi. Treburi tipice pentru o familie, din din câte știu eu.

— Tipic numai dacă ești obișnuit cu așa ceva, observă el.

Ea îi studie trăsăturile aspre ale feţei în lumina slabă a becurilor de pe marginea fântânii.

— Te-ai gândit vreodată să-ţi clădeşti o familie proprie?

— N-aş putea spune.

— De ce? şopti ea, tristeţea copleşind-o brusc.

El ridică din umeri şi-şi schimbă privirea.

— N-am avut timp. Nu am găsit persoana potrivită. Nu, îşi drese glasul, nu am avut un model pe care să-mi întemeiez conceptul.

— Dar când ai absolvit colegiul nu ştiai nimic despre turism şi totuşi prin muncă asiduă şi hotărâre ai creat *Cheney-Wyatt,* îi reaminti ea. Într-o industrie competitivă, ai transformat un vis în realitate, de ce n-ai face acelaşi lucru şi la nivel personal?

— Nu ştiu dacă aşa ceva este posibil pentru cineva ca mine, Megan.

Ea simţi, în clipa în care deveni tăcut şi o trase în braţe, neplăcerea lui de a mai continua discutarea subiectului. El se aplecă şi-şi lipi buzele de fruntea ei. Mâinile ei se strecurară pe lângă mijlocul lui de parcă ar fi avut dorinţele lor proprii. Înclinându-şi capul, Megan îşi lipi buzele întredeschise pe gâtul lui, pârjolindu-i pielea cu un şir de sărutări fierbinţi.

Simţi îmbrăţişarea lui Josh încordându-se şi se apropie foarte mult de el. Zidul musculos ăl pieptului lui îi strivi sânii plini. Abdomenul tare ca granitul şi proeminenţa stimulată se lipiră intim de ea.

Ea îi întâlni gura cu o lăcomie care o sperie. Lipindu-se puternic de el şi explorând pe nerăsuflate, făcând astfel pe placul simţurilor, sfârşi prin a tânji după mai mult.

Starea de excitaţie a lui Josh deveni şi mai evidentă când îi domoli şoldurile. Unduindu-se spre el, cu un balans ritmic, Megan se desfătă în senzaţia erotică care o învăluise.

Josh îşi furişă mâinile sub puloverul alb, de

bumbac al lui Megan. Acoperit de semiîntunericul grădinii de trandafiri, el contură rotunjimile trupului ei, savurându-i supleţea şi căldura pielii. Când simţi tremurul ce o cuprinse, îşi urcă degetele mai sus, cuprinzând în palme greutatea sânilor ei plini.

Ea gemu uşor, afundându-şi degetele în umerii lui. Îşi lăsă capul pe spate când simţi degetele lui dezmierdându-i sfârcurile îmbrăcate în mătase. El dorea cu înfocare să-şi coboare buzele pe carnea ei sensibilă şi stârnită.

Dându-şi seama că lucrurile îi scăpau din mână, Josh se blestemă în gând. Se forţă să o elibereze pe Megan şi-i aranjă puloverul la loc. O ţinu apoi de parcă ar fi avut în mâini cel mai fragil obiect din lume.

Aflată în încătuşarea mâinilor lui, Megan oftă tremurat, acuzându-se încet. Agitată, ea încercă să se tragă în lături, dar Josh se împotrivit dorinţei ei.

— Îmi pare rău, dragoste. Nu este nici timpul, nici locul pentru ceea ce era să se întâmple între noi.

Ea râse slab.

— Te referi la senzaţia prostească.

El o depărtă puţin şi-i zâmbi melancolic.

— Cum se face că mereu găseşti partea comică a lucrurilor?

Ea zâmbi.

— Puţinul amuzament nu are nicio legătură cu starea trupului meu.

— Durerea bunei credinţe, afirmă el, făcând un semn îndrăzneţ cu ochiul, după care respiră adânc.

— Cred că ar fi mai bine să ne întoarcem.

Josh se mişcă stânjenit, convins că avea nevoie de câteva minute pentru a putea reveni din nou pe pământ.

— Mergi înainte.

Ochii lui Megan se măriră şi, înţelegând brusc, ea chicoti.

— Parcă ai fi de cinci ani, comentă el luând-o de mână.

— Aşa se întâmplă când stai printre preşcolari.

Îşi încheiară plimbarea prin grădina cu trandafiri, zâmbind din când în când unul la celălalt, dar în clipa în care coborâră din lift şi zăriră expresiile sumbre de pe feţele familiei lui Megan, nici unuia nu-i mai veni să râdă.

Începură din nou să aştepte.

Jumătate de oră mai târziu o soră intră grăbită în sala de aşteptare. Făcu un semn spre Kathy şi Paul, care o urmară imediat.

— Când se va termina oare tortura asta? gemu Megan în braţele lui Josh, rezemându-şi fruntea de umărul lui.

— Curând, dragoste. Foarte curând. Numai să nu renunţi.

O mângâie pe spate simţind nevoia să o protejeze şi să o liniştească. Abia conştient de privirile curioase ale familiei, îndreptate spre ei, Josh se uită la ceas. Trecuseră numai cinci minute de când sora îi chemase pe Kathy şi pe Paul.

Megan auzi zgomot de paşi pe coridorul tăcut. Se întoarse în braţele lui Josh, îl apucă de mână şi şopti o rugăciune.

Doctorul care părea la fel de obosit ca şi ei, după mai mult de zece ore petrecute urmărind-o

pe Carrie, intră în cameră. Paul apăru în spatele lui cu ochii înlăcrimaţi şi cu un zâmbet pe faţă.

— Veşti bune. Carrie şi-a recăpătat cunoştinţa şi este complet conştientă de lucrurile din jur. Va mai rămâne câteva zile în spital pentru observaţii şi analize suplimentare, dar pronosticurile pentru ea sunt excelente.

Extaziată, Megan îl îmbrăţişă şi-l sărută pe Josh. Concentrându-se numai la femeia pe care o ţinea în braţe, el abia mai auzea râsetele şi exclamaţiile de uşurare care umpleau încăperea şi-i confereau atmosfera unei petreceri.

Josh o eliberă pe Megan şi o urmări cum se îmbrăţişă cu toţi membrii familiei ei. Zâmbind melancolic, el nu observă că mama ei veni în faţa lui.

— Vreau să vă mulţumesc pentru amabilitatea care aţi arătat-o faţă de familia mea astăzi, domnule Wyatt. Este evident că fiica mea pune mare preţ pe prietenia dumneavoastră.

Zâmbetul îi pieri cercetând-o atent pe femeia în vârstă. Înţelesese mesajul cuvintelor ei.

— Vă rog, spuneţi-mi Josh.

— Iar eu sunt Eleanor. Vreau să mai ştii că am încredere în instinctele fiicei mele în privinţa prietenilor pe care şi-i alege.

— Megan este o persoană foarte deosebită, doamnă Montgomery. Niciodată nu am să-i rănesc încrederea, în mod intenţionat.

Ea înclină din cap şi se apropie mai mult de el, având pe chip o expresie gânditoare. Deşi speriat de gestul ei, se simţi totuşi mişcat de căldura transmisă de îmbrăţişarea ei maternă, scurtă.

— Charles ar fi fost şi el mândru de tine, spuse

ea în aceeaşi manieră directă, caracteristică lui Megan. Eu ştiu că sunt.

El îşi simţi obrajii înroşindu-se.

— Mulţumesc.

— Sper că te vei asigura ca Megan să ajungă în noaptea asta cu bine acasă.

— Sigur, doamnă Montgomery.

— Prânzul duminica, de regulă, este la ora două. Eşti oricând binevenit alături de noi. Ea zâmbi larg, făcându-l pe Josh să-şi reamintească de Megan. Dacă nu eşti obişnuit cu oameni mulţi şi copii care să se învârtă în jur, te sfătuiesc să te dotezi cu dopuri pentru urechi şi apărătoare de picioare.

Megan reveni lângă Josh.

— Dai examen cu mama?

Eleanor îşi scutură degetul atenţionându-şi fiica.

— Domnişoară, ar trebui măcar să-mi apreciezi subtilitatea.

— Da, mamă.

Femeia în vârstă se îndepărtă, râsul ei luminându-i ochii cu riduri la colţuri şi adâncindu-i cutele din jurul gurii.

Josh o privi pe Megan, glasul încordându-i-se uşor în timp ce vorbea.

— Eşti norocoasă. Este foarte drăguţă.

Megan ştia destul despre trecutul lui Josh ca să-şi dea seama că Eleanor Montgomery şi răposata lui mamă erau la fel de diferite ca ziua şi noaptea.

— Este drăguţă, nu-i aşa? Aplecându-se deasupra unui scaun, Megan îşi ridică poşeta.

— Eşti gata de plecare? întrebă el. Ea îşi acoperi un căscat cu mâna.

— Bineînţeles. A fost o zi îngrozitor de lungă.

El chicoti şi-şi furişă braţul pe lângă ea. Îndreptându-se spre lift, Megan se cuibări aproape de el, îndrăznind să-şi închipuie că mereu, când va avea nevoie de el, va fi prezent.

Unsprezece

— Trezeşte-te, Megan. Ai ajuns acasă.

Ea îşi schimbă poziţia capului şi observă că Josh stătea lângă portiera deschisă din dreptul scaunului de lângă volan. Megan îi aruncă o privire absentă, în timp ce încerca să se dezmeticească.

— Cât este ceasul? întrebă ea, orbecăind după poşetă.

— Trecut de unsprezece.

O ajută să iasă din maşină şi o conduse până în faţa uşii. După ce descuie, îi puse cheile în palmă încleştându-i degetele în jurul lor.

— Să te întinzi în pat, o sfătui el.

Tulburată, ea se scutură de letargia provocată de oboseală şi de stresul zilei.

— Pleci? îl întrebă ea, incapabilă să-şi ascundă dezamăgirea.

— Ai avut o zi grea, Megan. Odihneşte-te. Vorbim mâine.

În afară de un sărut fugitiv pe frunte, el nu o atinse. Părăsi pur şi simplu în faţa uşii silueta îmbrăcată în pulover alb şi-n pantaloni de lână, luminată de lampa mică aflată dincolo de prag.

— Chiar nu vrei să stai? întrebă ea cu o voce tremurândă.

Josh se opri la baza treptelor verandei. Se răsuci încet şi, înălțându-şi privirea, se uită lacom spre

ea, încleştându-şi pumnii. Încadrată de norul mătăsos de plete roşcate care i se revărsa pe spate, Megan părea o lumânare aprinsă într-un tunel întunecat.

— Bineînţeles că vreau să stau, spuse el liniştit, dar eşti extenuată.

— Te simţi bine? insistă Megan, deşi ştia că ar fi trebuit pur şi simplu să tacă din gură şi să-l lase să plece. Pari… preocupat de ceva.

— Am multe gânduri.

Inima ei tresări, deoarece presupunea că se referea la intenţia lui de a părăsi Maryville-ul fără să privească în urmă sau să se răzgândească.

— Nu am discutat încă despre ceea ce s-a întâmplat în biroul lui Tyler, în dimineaţa aceasta. Poate că acum este…

El scutură din cap.

— Vom discuta când vei fi odihnită.

Nesupărată pe purtarea lui, Megan încuviinţă din cap deznădăjduită şi-l privi cum pleacă.

— Te iubesc, şopti ea, în timp ce el porni motorul maşinii şi se îndepărtă uşor pe alee. Te iubesc atât de mult, Josh. De ce nu observi acest lucru? De ce nu mă iubeşti şi tu la fel?

Lacrimile începură să-i împăienjenească ochii. Tremurând de emoţie şi de oboseală, se forţă să între înăuntru, încuie automat uşa şi târându-şi picioarele pe scări urcă spre dormitorul ei.

Traversând camera îşi aruncă hainele, dezamăgirea străpungându-i inima ca un cuţit. În ciuda eforturilor pe care le făcea, gândurile ei se concentrau în jurul lui Josh. Îşi luă în braţe perna şi se cufundă într-un somn agitat, sentimentele şi visele fiindu-i obsedate de imaginea bărbatului cu

trăsături aspre care pusese stăpânire pe inima ei.

Josh îşi aşează servieta la piciorul patului. Părăsind camera de oaspeţi el hoinări prin încăperile de la parter.

În vreme ce casa lui din St. Louis se putea numi spaţioasă, vila Stanton era mai mult decât atât. Se simţea chiar mai singur, îşi dădu el seama aşezându-se în biblioteca bunicului său cu un pahar de brandy în faţă.

Răsfoi absent unul din jurnalele pe care îl studiase zilele trecute, dar energia febrilă pe care o simţea îl împiedica să se concentreze mai mult de câteva minute asupra pasajelor scrise de mână.

Oftând greu, închise jurnalul îmbrăcat în piele şi se lăsă pe spătarul scaunului. Josh sorbi o nouă înghiţitură de brandy şi medită asupra hotărârii de a se muta în conacul Stanton pentru restul zilelor pe care le mai avea de stat în Maryville.

În ciuda singurătăţii de care se simţea înconjurat acolo, în semiîntunericul bibliotecii, ştia că luase totuşi o decizie bună. Nu se mai simţea ameninţat de dorinţele răposatului bunic şi nici de bunurile pe care acesta, după cum arătau documentele lui personale, i le încredinţase.

Trecutul lui, odată ca un pinten care îl împinsese înainte, îi amintea acum de un cimitir plin de scheletele durerii şi ale suspiciunii. Nu mai simţea nevoia să mai viziteze un astfel de deşert emoţional.

Era însă copleşit de o senzaţie de plictiseală ori de câte ori încerca să se agaţe de trecut sau să-i folosească ca pe un scut împotriva bunătăţii şi căldurii cu care fusese înconjurat de când sosise în Maryville. Considera acum inutil bagajul

trecutului, un container gol care îi adăpostise şi-i protejase periodic sentimentele.

Josh îşi aminti observaţia cea mai frecventă a lui Daniel Cheney: „Cunoaşterea înseamnă putere, fiule, dar acea putere are valoare numai dacă te ajută să te înţelegi pe tine însuţi şi lumea din jurul tău”.

Daniel, bănuia el, ar fi aprobat-o pe Megan, poate chiar s-ar fi gândit la ea ca la un suflet înrudit. Ca şi el, ea era perseverentă şi miloasă. Şi tot ca şi el, reuşise să străpungă toate mecanismele de apărare emoţională, dezvoltate de Josh.

Prin cuvinte şi fapte, Megan îi demonstrase continuu valoarea sincerităţii şi a încrederii. Vinovat de căutarea motivelor ascunse în fiecare relaţie potenţială, fie ea profesională, fie personală, Josh ştia că-şi petrecuse întreaga viaţă agăţându-se de credinţa că bunătatea era o dale de a profita de el.

Megan, care nu avea nimic fals în tot trupul, reflecta adevărata şi incredibila bunătate a comunităţii din Maryville ca întreg. Departe de a fi naiv şi de a caracteriza pe toată lumea din oraş ca perfectă, simţea că binele cântărea mult mai mult decât răul.

Îşi mai dădu seama şi de rolul lui Megan de catalizator, care îl determinase să-şi descopere curajul şi capacitatea de care avea nevoie pentru a ierta păcatele trecutului, chiar şi pe ale lui şi pentru a-şi dezvălui cea mai vulnerabilă parte din el – dorinţa de dragoste.

Dorinţa lui pentru dragostea ei, preciză el.

Scutură din cap uimit de modul în care ea îi

stăpânea gândurile. Simţi un tremur mai mult decât subtil al ardorii care îi învălui corpul atunci când îşi aminti maniera nereţinută în care ea îşi exprima pasiunea. Ca nicio altă femeie pe care o cunoscuse, ea îl sedusese inconştient din toate punctele de vedere.

Râsul ei îl obseda, iar devotamentul ei faţă de familie şi prieteni îl stârnea, aproape la fel de puternic ca dezmierdările mâinilor ei pe trupul lui gol sau ca şoapta sărutărilor ei pe buzele lui.

Va preţui primirea familiei ei, dar ştia că numai Megan putea răspunde strigătului de dragoste care răsuna adânc în sufletul lui. Ea îi mişcase inima aşa cum nimeni nu mai reuşise şi, încercând, să-şi imagineze viaţa fără ea, nu văzu decât o imensă pustietate întunecată deschizându-se spre el.

Simţea că nu va cunoaşte niciodată senzaţia de a împărţi grijile, bucuriile, evenimentele banale cotidiene, dacă nu se va dovedi vrednic de dragostea lui Megan.

O speranţă firavă îi încolţi în minte. Într-un fel, îşi promise Josh, va găsi o cale să ajungă la inima lui Megan.

Neliniştit, îşi abandonă paharul de brandy, sări în picioare şi traversă cu paşi mari camera îndreptându-se spre peretele cu geamuri. Uitându-se afară în noapte, el observă că avea o privelişte largă asupra părţii din spate a casei lui Megan.

Privirea lui urcă automat spre balconul etajului al doilea. Zări o rază de lumină vizibilă prin uşile glisante.

În ciuda orei târzii, Josh nu ezită.

Avea nevoie de Megan. Avea nevoie de

atingerea şi de tandreţea ei. Avea nevoie de firea ei înţelegătoare şi blândă, acum şi în viitor. Şi avea nevoie disperată de dragostea ei.

Ieşi prin uşa de pe partea laterală a casei şi urmă poteca îngustă care şerpuia prin grădiniţa de flori spre gazonul din spatele casei lui Megan. Căutând o modalitate de a ajunge la etajul vilei, zări o scară spiralată care ducea spre balcon şi începu să o urce.

Câteva minute mai târziu, aplecându-se deasupra ei în dormitorul cufundat în beznă, Josh se încruntă observându-i somnul agitat. Când o auzi murmurându-i disperată numele, îşi aruncă în grabă hainele, ridică cearceaful răsucit în jurul trupului ei şi se strecură lângă ea în pat.

Trăgând-o în braţe, Josh îi lipi trupul gol de al lui. Inspiră scurt când îi simţi căldura pârjolitoare a trupului şi arcuirea instinctivă a şoldurilor ei spre coapsele lui.

Inspirând şi expirând încet, el simţi chinul pricinuit de înfrânarea dorinţei care îl mistuia de a se cufunda în trupul ei şi de a se pierde în sufocanta promisiune a pasiunii ei. O ţinu strâns lipită de el, îşi îngropă faţa în parfumul de liliac al şuviţelor roşcate, răvăşite şi-i mângâie uşor cu mâinile spatele şi şoldurile.

Ea se mişcă din nou provocator spre el, aprinzând văpăi tulburătoare în trupul lui Josh.

— Josh.

El zâmbi, plăcându-i cum îi suna numele rostit somnoros de ea.

Ghemuindu-se în căldura trupului puternic al lui Josh, Megan oftă, plutind undeva între vis şi realitate.

Degete line găsiră pielea delicată dintre coapsele ei şi un geamăt de plăcere îi scăpă de pe buzele. Apoi ea auzi un chicot.

Megan tresări, dându-şi seama repede că nu plutea iarăşi într-unul din acele vise intense. Somnul dispăruse.

— Josh…?

— M-ai recunoscut, nu-i aşa? o necăji el.

— Te-aş recunoaşte oriunde, mărturisi ea, cu o certitudine care îi încordă simţurile la maximum.

— Ai lăsat uşa descuiată.

Acoperindu-şi un căscat cu dosul mâinii, ea scutură din cap:

— Nu cred.

— Uşile de la balcon.

— Ai venit pe scara din spate?

El aprobă din cap, amuzat de neîncrederea ei.

— N-a fost cel mai inteligent lucru pe care l-ai făcut. Scara este foarte şubredă. De aceea este şi o poartă la baza ei.

— Nu mă simţeam deştept, ci în mare nevoie, recunoscu el, spiritual.

Îndepărtându-şi şuviţele de păr de pe faţă, ea se lăsă pe spate şi începu să-i studieze trăsăturile colţuroase.

— Te visam.

— Ştiu.

— Da?

— Mi-ai rostit numele în somn. De două ori.

Ea zâmbi şi răspunse sarcastic.

— M-ai prins asupra faptei.

— Şi totuşi nu păreai prea fericită la început.

Surâsul ei pieri şi-şi schimbă privirea.

— Cred c-am avut un coşmar.

Josh îşi plimbă mâna pe rotunjimea şoldului ei, coborî pe abdomen şi-şi urcă apoi degetele pe mugurii încordaţi ai sânilor plini. Tremurul ei de plăcere îi trimise o senzaţie scânteietoare prin vene.

Megan se cutremură din nou, simţurile ei trezindu-se la viaţă cu fiecare dezmierdare a degetelor lui. Când el se opri ea îşi dori şi mai mult atingerea lui. Dintr-odată ea îşi dădu seama că-l va dori cu înfocare toată viaţa. Această înţelegere o făcu să se dezmeticească, un fior rece strecurându-i-se în inimă.

Josh îşi ridică mâinile pe faţa ei. Cuprinzându-i obrazul în palme el îi întoarse capul, forţând-o uşor să-l privească.

Liniştită şi atentă, ea se uită spre el. Nesiguranţa obsedantă îi umbrea ochii căprui, făcându-i să pară mai mult cafenii decât verzi.

— N-ar trebui să fiu aici, Megan?

Nevrând să-l facă să plece de două ori într-o singură noapte, ea se răsuci spre el. Depărtându-şi picioarele, îl împresură între coapsele ei şi-şi arcui spatele astfel încât sânii să i se strivească de zidul păros al pieptului lui.

Josh îşi puse mâna pe şoldul ei şi i-l fixă de el.

— Vrei să plec, Megan.

Dacă voia un răspuns, decise ea, atunci va primi unul. Îşi lipi şoldurile într-o mişcare provocatoare de bărbăţia lui. Zvâcnirea uşoară a nasului lui şi modul în care i se cutase bărbia când strânse din dinţi, dezvăluiau lupta lui pentru control şi o asigurau pe Megan că-şi exprimase punctul de vedere.

Când respiraţia lui Josh căpătă un ritm normal,

ea întrebă:

— Ai primit răspunsul la întrebare?

— Desfrânato, o acuză el cu o voce răguşită, care promitea o răsplată foarte senzuală. Am plecat mai devreme pentru că am crezut că era lucrul cel mai corect pe care puteam să-l fac, date fiind împrejurările.

Ea încuviinţă din cap, aluzia lui despre caracterul temporar a ceea ce se petrecuse între ei nefiind binevenită. Dar îl iubea, aşa că lăsă realitatea deoparte.

Megan îi mângâie cu vârful degetelor trăsăturile aspre, memorând conturul lor, pentru amintiri viitoare. Zăbovind, după câteva minute de tăcere, în jurul gurii lui, ea îi dezmierdă forma *senzuală a* buzelor.

Îi privi chipul tot timpul. Neliniştea începu să o cuprindă când zări o urmă de stânjeneală pe figura lui.

— Ce nu este în regulă, Josh?

El scutură din cap, instinctul lui de autoapărare fiind încă destul de puternic pentru a-l face să nege automat. Cuibărind-o tăcut la pieptul lui, îi dezmierdă sprâncenele cu buzele.

Megan îi mângâie umerii înainte de a pătrunde cu degetele în părul lui des.

— Vorbeşte-mi. Ştiu că te frământă ceva.

El oftă greu.

— Cum, Megan?

— Cum de ştiu? La semnul lui afirmativ din cap ea spuse: Ştiu pentru că îmi pasă.

Brusc el schimbă poziţia trupurilor lor, lungindu-se pe spate şi întinzând-o pe Megan deasupra pieptului lui. Părul ei lung se revărsă în

jurul capetelor lor ca o draperie roşcată senzuală, izolându-i de restul lumii.

Ţinându-l încă între coapsele ei, simţea forţa pulsatoare din bărbăţia lui, cu fiecare respiraţie tremurătoare pe care el o trăgea în piept.

Megan nu spuse nimic. Rămase pur şi simplu deasupra lui, răbdătoare, iubitoare şi neliniştită de sentimentele pe care el se simţea obligat să şi le ascundă de ea.

— Am nevoie de tine, Megan.

Ea zâmbi..

— Cred că amândoi avem nevoie unul de celălalt.

El îi luă faţa în mâini şi o aduse şi mai aproape de el.

— Iubeşte-mă, Megan, insistă el, emoţia accentuându-i fiecare cuvânt. Fă-mă să mă simt întreg. Fă-mă să simt că într-adevăr aparţin braţelor şi patului tău.

În clipa în care el îşi exprimă ruga chinuitoare, ea îşi simţi inima spărgându-i-se într-o o mie de cioburi. În acea secundă Megan îşi dădu seama că refuzându-l pe Josh ar fi fost ca şi când şi-ar fi refuzat propriul oxigen.

Ea lăsă la o parte teama pe care i-o producea inevitabila lui plecare, deşi ştia că va plăti scump dragostea pentru el. Pentru moment însă nu-i păsa, nu când nevoia lui era atât de mare, atât de violentă.

Megan se aplecă şi-l sărută, bogăţia dragostei ei scurgându-se de pe buzele ei pe ale lui…

Ţinând-o, mâinile lui Josh tremurau şi ea ştiu în acea clipă că niciodată cineva nu avusese atâta nevoie de ea şi nici nu o dorise atât.

— Am încercat să nu te doresc, şopti el chinuit. Am încercat atât de mult să stau departe de tine, dar am nevoie de tine, aşa cum am acum. Este aproape ca şi când tu ai fi în mine, Megan, iar eu nu găsesc nici puterea şi nici dorinţa să te împing afară.

Atunci Megan înţelese că şi el avea să plătească un preţ scump când o va abandona. Inima ei suferea pentru amândoi. Îşi coborî sărutările înfocate pe fruntea lui, pe ochii lui închişi, pe pometii lui şi pe obrajii lui colţuroşi.

Întârzie în colţul gurii lui. Vârful limbii ei îi contură ca o lance deschiderea buzelor, dintr-un colţ într-altul, după care se întoarse să-i exploreze şi să-i savureze din nou gura.

Ea murea puţin câte puţin de câte ori îşi înghiţea cuvintele pe care dorea atât de mult să le rostească. Cu toate acestea, Megan descoperi că putea să spună „Te iubesc” cu mâinile, cu buzele şi cu invitaţia unduitoare a şoldurilor ei.

Simţi forţa tandră a mâinilor lui Josh, care explorau rotunjimile trupului ei. Gemând când degetele lui descoperiră căldura secretă dintre coapsele ei, ea respiră uşurată când el roti brusc trupurile lor, o întinse pe spate şi o acoperi cu corpul lui.

Ea îşi cufundă degetele în părul des care acoperea pieptul lui. Forţa puternică, cuibărită între coapsele ei, o făcea să tremure de dorinţă. Şopti pe nerăsuflate:

— Înăuntrul meu, Josh. Te rog, fă-te parte din mine, acum.

— Răbdare, dragoste, spuse el, năpustindu-se în jos şi capturându-i buzele.

Ea se deschise spre el instantaneu gemând surd, dorinţa pulsându-i în vene şi înflăcărându-i simţurile atât de copleşite.

Ea îl savura, adorând intimitatea explorării şi seducţiei limbii lui, care după ce îi şerpuise pe buze, i se furişă în gură. Se cutremură de senzaţia provocată de degetele lui care rătăcind pe spatele ei se opriră la poarta căldurii umede şi întunecate a trupului ei.

Ea ţipă în timp ce mângâierile şi dezmierdările lui continuau. Un delir frenetic o cuprinse, iar o dorinţă tot mai puternică îi înflăcără simţurile făcându-le să semene cu nişte tăciuni aprinşi.

Se simţea epuizată de succesiunea năpustirilor îndreptate spre culmea vibratoare şi revenirilor în siguranţa îmbrăţişării lui Josh. Se ţinu strâns de el până reuşi din nou să respire, să gândească şi să simtă.

Josh contopi tandru trupurile lor. Privi chipul lui Megan pe durata cât o pătrunse uşor, simţind dăruirea intimităţii ei, umiditatea pielii şi torentul întunecat care îl scăldau în flăcări pârjolitoare.

Pierzându-şi răsuflarea, el se opri. Văzu lacrimile ei şi zâmbetul timid şi auzi suspinul de plăcere care îi scăpă pe buze. În ciuda dorinţei de a o iubi tandru, el nu-şi putea stăpâni forţa cutezătoare care îi punea partea de jos a trupului în mişcare. O penetră, căutând perfecţiunea şi dorind unitatea pe care numai Megan i-o putea dărui.

— Nu am ştiut că poate fi aşa, mărturisi el cu o voce îngroşată de neîncredere şi pasiune. Se întâmplă ceva aproape sacru când trupurile noastre sunt unite.

Deodată foarte tăcută, Megan deveni palidă şi se încordă.

— Ce este? întrebă el, moderându-şi pătrunderea şi mângâindu-i corpul. Nu voia să-i ofere un extaz rapid. Voia să-i dăruiască o explorare senzuală, lentă a plăcerii.

Ea închise ochii, dar lacrimile i se scurseră prin vălul de gene.

— Te iubesc, Josh. Te voi iubi întotdeauna.

El îi rosti numele, murmurându-i-l răguşit. Se simţea zguduit, complet înmărmurit de declaraţia ei; apoi îşi aminti că şi alte femei îi spuseseră aceleaşi cuvinte, dar numai în chinurile pasiunii şi niciodată în lumina zilei. Josh voia să o creadă, dar ezită, vechile obiceiuri menţinându-se în ciuda dorinţei lui de a se elibera de ele.

Megan închise ochii, tăcerea reprezentând o amintire nedorită a realităţii la care renunţase pentru moment. Un suspin o zgudui şi alte lacrimi îi şiroiră pe tâmple, curgându-i mai departe în păr.

Când ea îşi schimbă brusc poziţia, Josh simţi mişcarea trupului ei până la ultimul nerv. Aplecându-se, el îi pretinse gura, limba lui îndrăzneaţă intrând şi ieşind printre buzele ei, copiind mişcarea părţii de jos a trupului lui. El se îmbătă în suspinele ei uşoare, găsindu-şi suportul în ele. Simţi unghiile ei înfingându-i-se în spate şi-n umeri dar nu încercă nicio senzaţie de durere.

Lui Josh îi răsunau în minte cuvintele ei în timp ce se cufunda în satisfacţie. Dorea cu disperare să creadă că vorbele ei erau adevărate, că originea lor se afla undeva deasupra nebuniei pasionate, de moment.

Mişcările lor deveniră mai frenetice, o împletire

nebunească, febrilă care depăşise raţiunea şi controlul. Megan se încordă brusc. Întregul ei trup începu să se zguduie.

Josh o urmă cufundându-se în uitare. Gândurile îl părăsiră, conştiinţa i se fragmentă, iar el cedă senzaţiilor cutremurătoare ale trupului ei.

Corpul ei întreg vibra, susţinând infernala dragoste pe care o împărtăşiseră până în clipa în care Josh pierzându-şi răsuflarea se prăbuşi deasupra ei. Ea îl ţinu strâns, iubirea şi teama împletindu-se în inima ei, atunci când auzi zgomotul sălbatic al respiraţiei lui şi când simţi asaltul singurătăţii care în curând avea să-i devină companie constantă.

Doisprezece

Megan, mişcându-se în braţele lui Josh, privi somnoroasă la ceasul de pe. Noptieră. Înmărmurită de ceea ce văzu, ea clipi, apoi gemu înfrântă când citi din nou: 8,05 a. în.

Josh mormăi ceva şi o strânse din nou la pieptul lui. Ea se trase, se eliberă grăbită de cearceafurile strânse în jurul picioarelor şi se ridică pe marginea patului.

— Vreo problemă? întrebă el, întorcându-se pe spate şi frecându-şi barba ţepoasă care îi acoperea obrajii şi bărbia.

— Am uitat să pun ceasul să sune. Privindu-l, ea îşi îndepărtă pletele de pe faţă şi simţi un surâs răsfrângându-i-se pe chip. Arăţi ca un pirat.

El îşi ridică o sprânceană, ochii lui albaştri încălzind privirea care admira spatele ei gol.

— Iar tu eşti recompensa piratului. Să te răpesc

în dimineaţa asta?

Ea se ridică şovăitor în picioare.

— În niciun caz. Una din educatoarele mele nu va veni până la prânz aşa că în maximum douăzeci de minute trebuie să cobor.

— Putem economisi timp şi apă dacă facem duşul împreună.

— Numai dacă, îl avertiză ea, încercând să pară serioasă când plesni mâinile experimentate care şerpuiau spre ea, îţi ţii labele acasă.

El zâmbi şi o prinse de încheietura mâinii, înainte ca ea să aibă timp să fugă.

— Ce ai zice de o cină în oraş în seara asta? Numai noi doi?

— Pare o, idee grozavă, dar târziu, în după-amiaza asta am o întâlnire cu consiliul orăşenesc. S-ar putea să dureze mai mult decât este planificată dacă cineva se întinde prea mult la discuţii.

— Doamna este ocupată, bombăni el eliberând-o.

Anunţă-mă dacă cumva trebuie să-mi reţin număr.

Ea zâmbi, se aplecă, îi dădu o sărutare pe vârful nasului şi zburând din mâinile lui se opri în uşa de la baie.

— Nu mi-ai dat impresia unui bărbat cu suficientă răbdare ca să aştepte chiar şi la o coadă scurtă, aşa că, nu te mai gândi să-ţi reţii număr. Pur şi simplu am să-mi ţin carnetul de bal deschis pentru tine până vei pleca.

Megan se întoarse şi dispăru în baie, şocul a ceea ce tocmai spusese, lovind-o odată cu apa care ţâşnea din duş. Deodată se simţi zdrobită de

realitate şi de durerea care o însoţea, dar găsi forţa să-şi reamintească că puţina bucurie cântărea mai mult decât nimic.

Din nefericire ea nu credea această minciună specială.

Hotărâtă să nu-şi trădeze tulburarea emoţională faţă de nimeni, şi mai ales faţă de Josh, Megan îi zâmbi în treacăt şi începu să se spele repede. Afişă un surâs spre el – pentru a exersa, îşi zise ea, încercând să se ferească din calea lui câteva minute mai târziu când intra şi el sub duş.

O prinse şi o sărută cu o nechibzuinţă care-i făcu zâmbetul să piară şi inima să se frângă. Ea îi apucă umerii, dorinţa învăluind-o şi făcându-i gura lacomă. Când el îi eliberă buzele şi mormăi ceva în legătură cu riscurile excitaţiei, ea râse tremurător şi se îndepărtă din îmbrăţişarea lui.

După ce se spălă pe dinţi şi-şi aplică un surâs strălucitor pe buze, Megan simţi durerea din maxilare datorată zâmbetului fals. Intrând în dormitor îşi relaxă faţa. Îmbrăcă o pereche de colanţi înfloraţi, trase pe cap un tricou larg, lung până la coapse care se asorta cu pantalonii şi se încălţă apoi cu o pereche de balerini turcoaz.

Îşi răsuci apoi părul lung într-o coadă în vârful capului. Se gândea că stilul cu părul ridicat se potrivea cel mai bine încercării ei de a afişa o privire strălucitoare şi un chip care să exprime că totul-este-bine-în-lume, deşi cearcănele ascunse sub ochii ei mari sugerau cu totul şi cu totul altceva.

Megan îşi recompuse expresia binevoitoare când Josh intră cu paşi mari în dormitor, îmbrăcat numai într-o pereche de pantaloni pe jumătate

închişi care etalau abdomenul lui de granit. Prosopul roz-aprins adunat în jurul gâtului lui îi accentua bărbăţia sălbatică, în loc să i-o estompeze, îşi dădu ea seama.

Ea îi privea fiecare mişcare. O fascină încă o dată forţa şi fluiditatea trupului lui musculos, când îşi ridică braţele, le întinse, le aduse din nou în jos şi se îndreptă apoi cu picioarele goale spre birou pentru a-şi lua ceasul şi portofelul. Megan rămase fără răsuflare, surâsul ei timid transformându-se într-o grimasă, înainte de a-şi aminti să tragă din nou aer în pieptul arzător.

Josh se aşeză pe marginea patului şi începu să-şi pună şosetele. Privi în direcţia ei, un zâmbet copilăresc îmblânzindu-i trăsăturile aspre ale chipului.

— Mi-am devansat întoarcerea la St. Louis, aşa că voi pleca mâine.

Ea îngheţă, cuvintele lui săgetându-i mintea năucită. Zâmbetul îi dispăru şi, retrăgându-se cu spatele, îşi fixă privirea pe chipul lui relaxat, în timp ce mâinile îi bâjbâiau după clanţă.

Fiind pe punctul de a se sufoca, ea deschise larg uşa. Deodată, Megan şi Josh auziră chicoteli piţigăiate şi izbitura uşii din faţă, semn că numeroşi preşcolari sosiseră.

— Josh, eu…

El îi zâmbi.

— Înţeleg. Obligaţiile. Ne vedem diseară. Sunt o groază de lucruri pe care trebuie să ţi le spun. Azi-noapte am adormit înainte de a apuca să le discutăm. Vin să te iau în jur de ora şase?

Ea încuviinţă din cap, uimită că el putea să fie atât de liniştit în timp ce inima ei zvâcnea în piept,

încercă să vorbească, cuvintele i se poticniră în gât, aşa că aprobă din nou din cap şi ieşi pe uşă.

Paşi micuţi tropăiau pe scara de stejar, forţând-o să elibereze repede clanţa. Ea se întoarse şi, afişând un alt zâmbet, dădu ochii cu hoardele care veniseră să o caute.

*

Megan epuizase toate surâsurile şi, ca urmare a obişnuitei dimineţi de nebunie preşcolară şi a încercărilor surorilor ei, ieşite la o plimbare cu mama lor, de a obţine informaţii despre Josh, hotărî ca imediat după prânz să pună capăt prefăcătoriei privind starea ei excelentă.

Megan îşi binecuvântă în gând mama când aceasta observă durerea din ochii fiicei ei. Eleanor Montgomery porunci imediat surorilor lui Megan să înceteze şi după ce le văzu dincolo de pragul uşii se opri şi-i aminti blând lui Megan:

— Dacă ai nevoie de sprijin, poţi să mă suni.

Gata să izbucnească în plâns, Megan încuviinţă simplu din cap.

— Josh este cauza, dragă?

— Da, zise ea înăbuşindu-se.

— Este clar că ţine la tine, Megan.

— Dar nu suficient, mama. Nu suficient.

— Ai vrea să petreci seara acasă, cu mine? După cină, tata are o întâlnire la *Bassmaster Club,* aşa că nu vom fi decât noi două.

Ea scutură din cap.

— Mulţumesc, dar trebuie să rezolv singură *problema asta.*

— Mereu ai făcut asta, nu? întrebă Eleanor blând în timp ce o îmbrăţişă pe Megan. Câteodată soluţia nu este singurătatea, dar nu am să te

presez. Să ştii doar că sunt pe aproape dacă ai nevoie de mine.

Odată ce familia plecase şi copiii reveniseră, Megan se scuză şi se retrase în biblioteca de la etaj în căutarea intimităţii.

Sărise peste prânz, luând în schimb o aspirină împotriva îngrozitoarei dureri de cap, datorată, bănuia ea, spulberării, chiar sub ochii ei, a visului de a-şi găsi fericirea alături de bărbatul potrivit.

Se tolăni în scaunul ei preferat, îşi sprijini picioarele de o perniţă şi închizând ochii îşi masă tâmplele. Aţipi aproape instantaneu, visând la clipele intime pe care le petrecuse cu Josh.

*

După ce se reîmprospătă şi se schimbă într-o ţinută potrivită pentru întâlnirea cu consiliul orăşenesc, Megan ajunse în sala de şedinţe la timp pentru a prezenta planurile pentru construirea unui nou centru al comunităţii într-unul din cartierele sărace din Maryville. Bazată pe o donaţie oferită cu mulţi ani în urmă de Charles Stanton, dezvoltarea noului centru al comunităţii intra în preocupările lui Megan, deoarece ea se afla în postura executorului testamentar.

Consiliul, pe baza observaţiilor amănunţite ale lui Megan, votă şi aprobă construirea noului centru. Ea mulţumi membrilor consiliului orăşenesc pentru sprijinul unanim şi reveni la locul ei. Paşii îi deveniră nesiguri când îl zări pe Josh pe culoarul principal al sălii.

Ea se aşeză pe scaun, simţind o nelinişte când primarul anunţă:

— Doamnelor şi domnilor, ultimul nostru vorbitor în această după-amiază va fi Joshua

Wyatt, care ne-a cerut permisiunea de a se adresa acestei şedinţe a consiliului orăşenesc.

Nervoasă, Megan trase un fir din fusta costumului ei în timp ce-l privea pe Josh ocupându-şi locul la tribună. Acum înţelese motivul pentru care sala în acea după-amiază era arhiplină şi dădu crezare zvonurilor din Maryville cum că prin ţesătorie se realizase tot ce nu reuşiseră întemeietorii oraşului.

Îmbrăcat într-un costum gri, Josh radia încredere. Oftând uşor, Megan luptă din răsputeri împotriva impulsului de a ieşi afară din sală. Rămase pe loc rugându-se, în timp ce studia trăsăturile izbitor de aspre ale lui Josh, să pară liniştită.

Privind la marea de feţe care îi surâdeau şi ascultând aplauzele locuitorilor din Maryville, Josh se simţea şi mai sigur de deciziile pe care le luase zilele trecute. Ajungând la o răscruce în viaţa sa, ştia că noul drum pe care îl alesese pentru viitor era decisiv, atât pentru fericirea personală, cât şi pentru schimbări profesionale.

Privi spre Megan, încruntându-se uşor când zări în treacăt panica din ochii ei. Deşi dorea să o asigure că totul era în regulă, nu dispunea de intimitate pentru a face acest lucru.

— Domnule Wyatt? îl îndemnă încurajator primarul.

— Mulţumesc, domnule primar.

Relaxat şi liniştit, Josh îşi sprijini mâinile de cele două margini ale tribunei şi se adresă publicului.

— Mai întâi de toate, aş vrea să-mi exprim către toată lumea sincerele mulţumiri pentru ospitalitatea de care m-am simţit înconjurat din

clipa sosirii mele în Maryville. Mulţi dintre dumneavoastră şi-au răpit din timp pentru a discuta cu mine în particular şi pentru a-mi împărtăşi gândurile despre Charles Stanton, ştiut fiind faptul, că eu nu am avut ocazia să-l întâlnesc înainte de a muri. Mă tem că atât el cât şi eu ne facem vinovaţi de această greşeală.

El făcu o pauză înainte de a mărturisi:

— Prima dată când mi-a fost anunţată moartea domnului Stanton m-am opus până şi ideii de a veni aici. Nu mă interesa în niciun fel averea lui şi nici nu eram dispus să-mi răscolesc trecutul, despre care simţeam că era mai bine să rămână îngropat ş uitat. Pentru a fi sincer până la capăt, puţin îmi păsa de dorinţele, motivele şi bogăţia unui om pe care în copilărie învăţasem să-l urăsc, dar eforturile perseverente şi răbdarea avocatului lui Charles Stanton și ale executorului testamentar al acestuia m-au obligat să-mi înfrunt trecutul și demonii care mă răneau de ani.

Audienţa murmura îngrozită, dar se linişti când Josh ridică mâna.

— Am venit aici fără tragere de inimă şi cu o povară pe umeri, spuse el. Deoarece mă simţeam ameninţat, eram furios, defensiv şi plin de resentimente, aşa că abia am putut să trec în revistă cel mai valoros aspect al moştenirii mele. O anumită persoană m-a ajutat în mod deosebit, amintindu-mi că trecutul este important, mai ales dacă ne aflăm în pericolul de a repeta greşelile celor dinaintea noastră.

Oprindu-se, el examină atent încăperea. Josh se simţea liniştit de compasiunea şi preocuparea pe care le zărise pe feţele locuitorilor. În schimb,

când o privi pe Megan, nu văzu decât indignare.

— Am petrecut multe zile luptându-mă atât cu trecutul cât şi cu prezentul. Repulsia faţă de faptul de a avea încredere în oameni este un obicei pe care l-am dobândit în timpul copilăriei, lipsite de căldura şi afecţiunea care par atât de răspândite printre oamenii pe care i-am întâlnit aici.

Josh continuă râzând:

— Încă încerc să mă acomodez cu felul dumneavoastră de a fi buni. Cea mai mare parte a vieţii mele m-am simţit… El ezita căutându-şi cuvintele cele mai potrivite… Gol pe dinăuntru. Poate incomplet, într-o exprimare mai clară, dar acum nu mă mai simt deloc aşa. În ciuda succesului meu din domeniul turismului, viaţa mea personală aproape nu a existat. M-am însingurat, deoarece am evitat prieteniile apropiate. Citind prin hârtiile lui personale şi discutând cu mulţi dintre dumneavoastră, am descoperit că… bunicul meu era un om încăpăţânat şi mândru. Din nefericire şi eu moştenesc aceste trăsături, dar încarc să le înfrânez. Zâmbi publicului, dezarmându-l şi încântându-l cu sinceritatea şi umorul autocritic care îi străluceau în ochii albaştri.

— Foarte sincer, mă simt de parcă aş fi fost sedus de un întreg oraş. Nu mai intenţionez să-mi abandonez sau să refuz moştenirea, deşi, recunosc că am venit în Maryville cu acest gând. Intenţionez să fac din acest oraş casa mea şi să continui angajamentele bunicului meu faţă de oamenii care muncesc şi trăiesc aici. Nu am să renunţ la *Cheney-Wyatt* şi am să supraveghez, prin intermediul personalului actual, diferitele

afaceri fondate de familia Stanton. Făcând aceasta, sunt sigur că voi deveni o parte din ceva mult mai important decât persoana mea.

Josh se simţi revigorat de onestitatea lui.

— În concluzie, vreau să ştiţi că am acceptat formal, cu ajutorul domnului Dunwoody, moştenirea Stanton şi că singura mea speranţă este ca pe viitor să dobândesc respectul pe care i l-aţi acordat bunicului meu.

Asurzită de aplauzele care izbucniră în sala de şedinţe, Megan privi uluită cum oamenii se îndreptau spre Josh. Toţi vorbeau deodată. El primi mai multe încurajări şi strânse mai multe mâini decât un politician într-un turneu electoral.

Am reuşi, se gândi ea năucită. Am reuşit să-mi îndeplinesc promisiunea faţă de Charles, şi atunci, de ce aşa deodată, mă simt ca o băutură fină care s-a alterat?

Megan îşi apucă servieta, se ridică de pe scaun şi începu să-şi croiască drum prin mulţimea entuziasmată de simpatizanţi. Privi înapoi spre Josh o. Singură dată. Uşurată că era prea preocupat ca să-i observe retragerea, ea părăsi repede sala de consiliu.

Am nevoie de timp, îşi zise Megan pe scurtul drum de întoarcere acasă. Timp pentru a depăşi şocul produs de hotărârea lui Josh privind moştenirea lui și timp pentru a face față prețului personal pe care avea să-l plătească pentru că îşi ţinuse promisiunea faţă de Charles.

Strânse din dinţi pentru a-şi înăbuşi urletul de animal rănit, dar nu reuşi să-şi oprească lacrimile. Stabilirea lui Josh în Maryville o va face să-şi amintească de prostia ei ori de câte ori se vor

întâlni, fapt care, îşi dădu ea seama, se va întâmpla destul de des. Chiar prea des. Probabil, Zilnic, de vreme ce urmau să fie vecini.

Blestemând încet nechibzuinţa cu care îi dăruise dragostea ei, intră în casă. După ce se asigură că nu mai rămăsese nimeni în grădiniţă, Megan încuie uşa şi urcă în dormitorul. Îşi schimbă rochia şi pantofii cu toc cu un capot şi coborî în grădina din spatele casei.

Stătu acolo singură mai mult de o oră, privind soarele care luneca încet sub orizont. Megan se considera protejată de întuneric şi de parfumul dulce şi greu al trandafirilor, dar seninătatea mediului nu-i diminua durerea şi sentimentele triste care o învăluiau.

Nemaisimţindu-se apărată de întuneric, luând chibriturile de pe măsuţa din apropiere, aprinse o lumânare care îi aminti imediat prima masă pe care o luase împreună cu Josh.

— Îl iubesc, dar el nu crede în dragoste, îşi şopti ea. Şi, îi spusese dar ea, ca o proastă, ignorase avertismentul lui,

Megan oftă enervată de propria ei prostie. Aplecându-se în faţă, îşi ridică picioarele şi-şi lipi fruntea de genunchi, aşteptând ca durerea să-i treacă. Dar nu trecu. Şi se îndoia că-i va trece vreodată.

Auzi paşi înainte cu o clipă ca Josh să apară pe gazon. Ştergându-şi obrajii, îşi îndreptă spatele şi încercă să pară calmă şi veselă. Sigură de eşec, şterse din lista mentală cuvântul „veselă”.

— Ce se petrece, Megan? Casa ta este ferecată mai rău ca Fortul Knox.

— Nimic nu se petrece, insistă ea. Mă relaxam.

Am avut o zi lungă.

Se aşează lângă ea, pe bancă şi îi zâmbi.

— Frumoasă schimbare faţă de sala de consiliu. Ai dispărut şi mi-a trebuit mai mult de o oră ca să scap de acolo.

Megan nu spuse nimic. Ştia că dacă va scoate un singur cuvânt, va fi plin de reproşuri.

— Nu am să reuşesc niciodată să te răsplătesc pentru ceea ce ai făcut, Megan.

Hotărâtă să pară nonşalantă, ea ridică din umeri.

— Statul îţi plăteşte cheltuielile, aşa că nu ai să primeşti nicio chitanţă.

Speriat de replica ei usturătoare, ei o studie.

— Nu asta am vrut să spun.

— Ce vrei să spui, Josh?

— Am vrut să spun că, deşi m-am supărat că am fost obligat să fac această călătorie până aici, m-ai stimulat atât de mult şi mi-ai provocat curiozitatea atât de tare, încât am sfârşit prin a-mi pune o serie de întrebări dure, întrebări pe care le-am evitat de mulţi ani. De asemenea, m-am confruntat cu adevăruri mai puţin plăcute despre mine.

— Ei bine, mă bucur că am putut să te ajut, mai ales că se pare că ai găsit toate răspunsurile, reuşi ea să răspundă scurt. Îi venea să plângă şi lupta din răsputeri împotriva impulsului de a sări în picioare şi de a părăsi grădina. Se ridică totuşi încet şi remarcă:

— Cred că în curând vom fi vecini.

— Sper să trăim împreună, spuse el, îngustându-şi privirea în timp ce ea se îndepărta cu paşi mici tot mai mult de el.

— Nu pot să fac asta. Am o reputaţie de care

trebuie să ţin seama, Josh. Oamenii vin şi-mi încredinţează copiii lor. Conştientă de tonul strident din glas, ea se forjă să se calmeze. Ce-ar zice dacă eu aş deveni concubina ta? în definitiv, ăsta este un oraş mic.

— Concubina? repetă el încet.

Ea continuă să se retragă, hotărâtă să stea cât mai departe de el.

El se mişcă rapid şi fără zgomot, ca jefuitorul cu care ea îl comparase în primele momente ale întâlnirii lor.

— De ce te porţi aşa?

Ea încercă să se ferească din calea lui, dar el pur şi simplu îi încătuşă strâns încheietura mâinii.

— Megan, fugi de mine. Spune-mi de ce! strigă el, furia şi frustrarea ieşindu-i la suprafaţă. Nu ai auzit nimic din ceea ce am spus la întâlnirea consiliului orăşenesc?

— Ba da, am auzit tot. Eşti un bărbat cu o dicţie destul de bună, Josh.

El o apucă de umeri şi o scutură.

— Ce te-a apucat? Răspunde-mi, pentru Dumnezeu!

Ea stătu liniştită, aşteptă ca el să se calmeze şi cu cea mai dulce voce pe care o auzise vreodată îi spuse:

— Ia-ţi mâinile de pe mine.

Şocat de purtarea ei, el se supuse pe loc. Ea părăsi vijelioasă gazonul, fugind prin întuneric. Împingând uşa de la bucătărie şi abia mai stăpânindu-şi lacrimile ea încercă să închidă uşa trântind-o.

Josh năvăli înăuntru. Megan tresări puternic când uşa se izbi de perete de cel puţin şase ori.

Deschise gura să vorbească, dar se simţea prea tulburată ca să mai rostească ceva.

— Să nu spui nimic. Am să achit eu reparaţiile dacă se strică ceva.

— Lasă-mă-n pace, Josh. Te rog, lasă-mă în pace.

— Nici dacă pariem.

Lacrimile îi sugrumau cuvintele şi înăbuşindu-se zise:

— Nu mai pot face asta!

— Ce nu mai poţi face? întrebă el, îndreptându-se spre ea, în timp ce pieptul i se ridica şi se cobora rapid.

— Nu mă mai pot preface.

Josh rămase neclintit ca o stâncă. Toată culoarea părea că i se scursese din obraji. Stăpânindu-şi emoţia, el zise:

— Nu ai niciun motiv să fugi de mine. Vorbeşte-mi şi încearcă să te faci înţeleasă de data asta. Ce anume vrei să spui prin prefăcătorie?

Ea îl privi, nedorind să-şi dezvăluie adevăratele profunzimi ale prostiei ei.

— Există toate motivele să fug. Am apucat să mă culc cu tine. Nu vreau să fiu folosită. Se opri încercând să nu plângă. Nu pot... nu pot... nu pot să vorbesc despre asta, se înăbuşi ea.

El o apucă înainte ca ea să se întoarcă şi să iasă din bucătărie. Se simţea neajutorat în faţa emoţiilor care o răvăşeau, dar, în fine, le înţelese.

— Am fost un prost, şopti el răguşit. Un prost absolut.

— Eu sunt proasta, strigă ea. Tremurând lângă trupul lui puternic, ea plângea atât de zguduitor încât, autoincriminându-se, el se blestema.

— Megan?

Ea îşi ridică într-un târziu capul.

— Am crezut că ştii.

— Ce să ştiu? întrebă ea, cu o voce frântă.

— Că te iubesc. Că nimic, nici banii, nici prestigiul, nici puterea conferită de statutul de Stanton, nu înseamnă nimic, dacă tu nu faci parte din viaţa mea.

Bărbia ei tremură, apoi deveni fermă.

— Nu voi deveni concubina ta. Merit mai mult decât atât.

Josh îşi pierdu răbdarea. Fără niciun alt cuvânt o ridică în braţe, ieşi din casa ei, urmă poteca care unea cele două case şi intră, prin uşa laterală, în conacul Stanton. Urcă scările, traversă holul acoperit de covoare şi ajungând în dormitor o răsturnă pe pat.

Furioasă de purtarea lui, cu o expresie violentă, se ridică în genunchi.

— Uită-te în jur, îi porunci el.

Fără prea mare tragere de inimă ea se uită, ochii mărindu-i-se văzând evidentele semne ale domiciliului unui bărbat. Uşile deschise de la debara dezvăluiau unele din hainele pe care el le purtase de când sosise. Cheile de la casa Stanton erau puse pe birou. Pantofii lui de piele fuseseră aruncaţi chiar lângă uşa de la baie. Până şi parfumul sofisticatei lui colonii plutea în aer.

— Te-ai mutat, zise ea inspirând surprinsă.

El încuviinţă din cap, dar nu făcu nicio mişcare ca să se apropie de ea. Dimpotrivă, rămase în mijlocul camerei, evident stăpân al noii lui case.

— Nu sunt în căutarea unei concubine. Vreau o soţie, eventual copii şi un cămin adevărat. Tu eşti în centrul întregului plan. Fără tine, restul

planului nu merge. Fără dragostea ta, niciodată nu voi fi complet.

Ea se ridică în picioare în pat, clătinându-se în timp ce mergea pe saltea.

— A fost o cerere în căsătorie? întrebă ea.

El aprobă din cap şi aşteptă ca ea să se apropie înainte de a răspunde:

— Da.

Ea se aruncă în braţele lui.

— Accept! strigă ea înainte de a-i acoperi faţa cu zeci de sărutări fierbinţi.

— Promiţi să mă iubeşti mereu? întrebă Josh, nemaiascunzându-şi vulnerabilitatea faţă de Megan..

Ea zâmbi blând.

— Îţi promit şi deja ştii că eu îmi respect întotdeauna promisiunile.

Sfârşit

Cărţi aflate în stoc:

1. Alesul lui Hannah – Sandra Chastain1600 lei

2. Amâlie – Elizabeth Adler – 3000 lei
3. Bărbaţii de la Hollywood voi. I-II – J. Collins – 5000 lei
4. Bărbatul din preajma casei – Cindy Gerard1600 lei
5. Căderea lui Adam – Sand’a Brown1600 lei
6. Cântecul furtunii – Fayrene Preston1600 lei
7. Chipul fără mască – Sidney Sheldon1500 lei
8. Cuceritorul – Laura Taylor1600 lei
9. Clar de lună în golfui Monterey – S. Goldembaum1600 lei
10. Cutia Pandorei voi. IV – Elizabeth Gage1600 lei
11. Chiar şi îngerii cad – Sandra Brown – 3000 lei
12. Daddy – Danielle Steel – 2700 lei
13. Destine imprevizibile – vol. L1950 lei
14. Destineimprevizibile – voi. II1950 lei
15. Destine imprevizibile voi. III – 2300 lei
16. Dimineaţa de după – Sandra Chastain1600 lei
17. Eu şi doamna Jones – Unda Cajio1600 lei
18. E minunat!
19. — Susan Connell1200 lei
20. Femeia falsă – Jude Deveraux – 2900 lei
21. Femeia lui Wilder – Laura Taylor1400 lei
22. Fuga de celebritate – Sandra Brown1600 lei
23. Grădina minciunilor vol. L – Eileen Goudge – 2300 lei
24. Imaginea din oglindă – Sandra Brown – 3200 lei
25. Imperiul soarelui – J.G. Ballard – 2300 lei
26. Imagini trecătoare – Elizabeth Adler – 2200 lei
27. Leonie – Elizabeth Adler — 2400 lei
28. Lumea e plină de femei divorţate – J. Collins – 2300 lei
29. Lovitură de maestru – Elizabeth Gage – 3400 lei
30. Mişcare ilegală – Donna Kaufman1600 lei

31. Morile de vânt ale zeilor – Sidney Sheldon – 3400 lei
32. Mormântul lui April – Susan Howatch1400 lei
33. Nisipurile timpului – Sidney Sheldon – 3000 lei
34. Numai pentru îndrăgostiţi – Terry Lawrence1600 lei
35. Nevestele de la Hollywood – J. Collins – 2900 lei
36. O inimă încrezătoare – Lynne Bryant1600 lei
37. Păcatul – Josephine Hart1500 lei
38. Pare să fie dragoste – Susan Connell1600 lei
39. Pentru plăcerea alteţei sale regale – L. Banlks1600 lei
40. Pulbere de stele – Charlotte Bingham – 4200 lei
41. Rock Star voi. I-III – Jackie Collins – 4200 lei
42. Sălbăticiunea – Bonnie Pega1600 lei
43. Secrete bine păzite – Sandra Brown – 3200 lei
44. Secrete publice voi. I – Nora Roberts1950 lei
45. Secrete publice vol. LI – Nora Roberts – 2300 lei
46. Seducătoarea – Beverly S. Martin – 3200 lei
47. Stelele strălucesc aproape – Sidney Sheldon – 2000 lei
48. Şi apoi căsătoria – Bonnie Pega1200 lei
49. Ţărmul întunecat – Susan Howatch1500 lei
50. Tentaţia – Ruth Rendell – 2200 lei
51. Toţi pentru Quinn – Kay Hooper1600 lei
52. Tu eşti tatăl copilului meu – Sandra Brown – 2100 lei
53. Tortul *cu* frişcă – Theresa Gladden1200 lei
54. Uşuraticul Shade – Jan Hudson1600 lei
55. Vedeta – Kate Coscarelli – 3200 lei.
56. Valetul şi stăpâna lui – Anne and Ed Kolaczyk1200 lei
57. Vreme furtunoasă – Gail Douglas1600 lei
58. Zboară cu mine – Jan Hudson1600 lei

59. Grădina minciunilor vol. LI – Eileen Goudge – 2300 lei
60. Descoperirea – Sandra Brown1700 lei
61. Un tratament delicat şi tandru – Gayle Kasper1600 lei
62. Nimic nu durează o veşnicie – Sidney Sheldon – 3400 lei
63. Mama lui Harry – Victoria Leigh1600 lei
64. Neaşteptata iubire – Sandra Brown1700 lei
65. Dragoste veşnică voi. I – Danielle Steel – 2900 lei
66. De cealaltă parte a miezului nopţii – S. Sheldon – 3500
67. Dragoste veşnică voi. ÎI – Danielle Steel – 2400 lei
68. Eden Pass – Sandra Brown – 3500 lei

Urmează

1. Umbre din trecut – Sandra Brown
2. Remember – Barbara Taylor Bradford
3. Amintiri de la miezul nopţii – Sidney Sheldon
4. Legături de sânge – Sidney Sheldon

Expedierea prin poştă o plăteşte editura noastră.

Adresa editurii este:

EDITURA **MIRON**, BUCUREŞTI, TEL: 641.33.04

CU MENŢIUNEA *Cartea prin poştă*

Romane de dragoste, pe care nu le veţi uita niciodată, scrise de autori cunoscuţi ai genului.

Loveswept

El era un rebel dur, aspru, care te intimida, era puternic, un luptător al străzii, care avusese o viață grea, singuratică. Dar i-a tulburat sufletul lui Megan Montgomery și a făcut-o să dorească să-i arate ce înseamnă să fii iubit cu adevărat. Josh a făcut tot ce i-a stat în putere să o provoace, furios că ea a fost numită executor al proprietății bunicului său. Era hotărît să refuze moștenirea. Megan a jurat să-l ajute pe Josh să-și ia în stăpînire moștenirea, să-l introducă în casa al cărei stăpîn era acum, dar pe care nu o cunoscuse niciodată. Josh îi rezista și încerca să ignore picioarele ei lungi și parfumul de liliac sălbatic. El luptă cu atracția pe care o simte, pînă cînd e pe punctul de a exploda. Șocată de infernul dorinței pe care îl stîrnise în ea, sedusă de pasiunea lui și de propria ei pasiune, Megan îl surprinse pe Josh, recunoscînd că-l dorea. El era un supraviețuitor, un lup singuratic, care nu-și dezvăluise niciodată rănile ascunse, pînă cînd Megan nu l-a îmbrățișat cu toată dragostea inimii ei. Dacă el era destul de curajos pentru a fi vulnerabil, dragostea ei va fi destul de puternică pentru a-l face să rămînă lîngă ea?

Preţ 1600 lei